The Magazine.

ST. THOMAS COLLEGE, TRICHUR.

DECEMBER 1941.

Vol. XVII. No. I.

Licence No. 21/1111, dated 8th April 1936.

CONTENTS.

1. Editorial 1
2. Crime does not pay 9
   K. C. Eapen, II U. C.
3. On Cranganore 12
   K. M. Raghava Menon, IV U. C.
4. To New York 15
   K. Sivaraman, III U. C.
5. The Muslim Bases now in India 18
   K. Ramunni Menon, IV U. C.
6. The Man Who Wrecked A World 24
   Varner J. Johns
7. On Murders and the Murdered 31
   N. S. Anantha Padmanabhan, IV U. C.
8. On Rabindranath Tagore 36
   A. Damodaran, IV U. C.
9. Tagore's Philosophy 38
   E. I. Warriar, IV U. C.
10. Chagrin 41
    R. Subrahmanyan, I U. C.
11. The Late Prince Rama Varma Appan Tampuran 44
    T. Ramalingom Pillai, M. A.
12. The Avenger 47
    C. S. Sadasivan, IV U. C.
13. Hostel Reports 53
14. Report of the College Union 59

15.	മഹാകവി ടാഗോർ	൧
16.	അന്തരിച്ചുപോയ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് (ജെ. യം.)	൨
17.	ഹാസസാഹിത്യം (സി. ആർ. ഗോപാലൻ എഴുത്തച്ഛൻ, ക്ലാസ്സ് III.)	൩
18.	നാളത്തെ മലയാളനാടകം (എ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ക്ലാസ്സ് II.)	൯
19.	ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിയും യുദ്ധവും (സി. പി. ബാലകൃഷ്ണൻ, ക്ലാസ്സ് II.)	൰
20.	മഹാകവി ടാഗോർ (പി. കെ. കുമാരൻ, സീനിയർ ബി. ഏ.)	൨൧
21.	ആ ആതിഥേയൻ (എഫ്. എസ്സ്. മണവാളൻ, ക്ലാസ്സ് II.)	൨൨
22.	ശാശ്വതമല്ല (എൻ. സി നാരായണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്, ക്ലാസ്സ് II.)	൨൰
23.	ശിശുപാഠശാലകൾ—അന്നും ഇന്നും (പി. കെ. തോമസ്സ്, ക്ലാസ്സ് III.)	൨൬
24.	"കുറുപ്പെന്നെ ചതിച്ചു". (ബാലസുന്ദരൻ, ക്ലാസ്സ് III.)	൩൩
25.	ആ അവസാനം (വി. മാധവമേനോൻ, ക്ലാസ്സ് II.)	൩൯

THE MAGAZINE.

St. Thomas College, Trichur.

PATRON.

HIS LORDSHIP DR. FRANCIS VAZHAPILLY,

BISHOP OF TRICHUR.

MAGAZINE COMMITTEE.

THE PRINCIPAL: EX-OFFICIO PRESIDENT.
MR. JOSEPH PETTAH, M. A: EDITOR — ENG. SECTION.
MR. JOSEPH MUNDASSERY M. A: EDITOR — MAL. SECTION.
MR. R. NARAYANASWAMY, M. A.
MR. P. S. VENKATESWARAN, M. A.
K. RAMUNNY MENON, IV U. C.
F. S. MANAVALAN, II U. C.

The Magazine is published twice a year, in December and March.

Subscription :— (1) Students of the College, Re. 1 per annum; (2) Students of other Colleges and Schools, Re. 1—4—0; (3) All others, Re. 1—8—0; (4) Single copy, Re. 0—8—0.

Printed at St. Mary's Orphanage Press, and Published by Mr. C. J. Francis for the Magazine Committee.

UNI[illegible] [illegible]

Hearty and Loyal Greetings

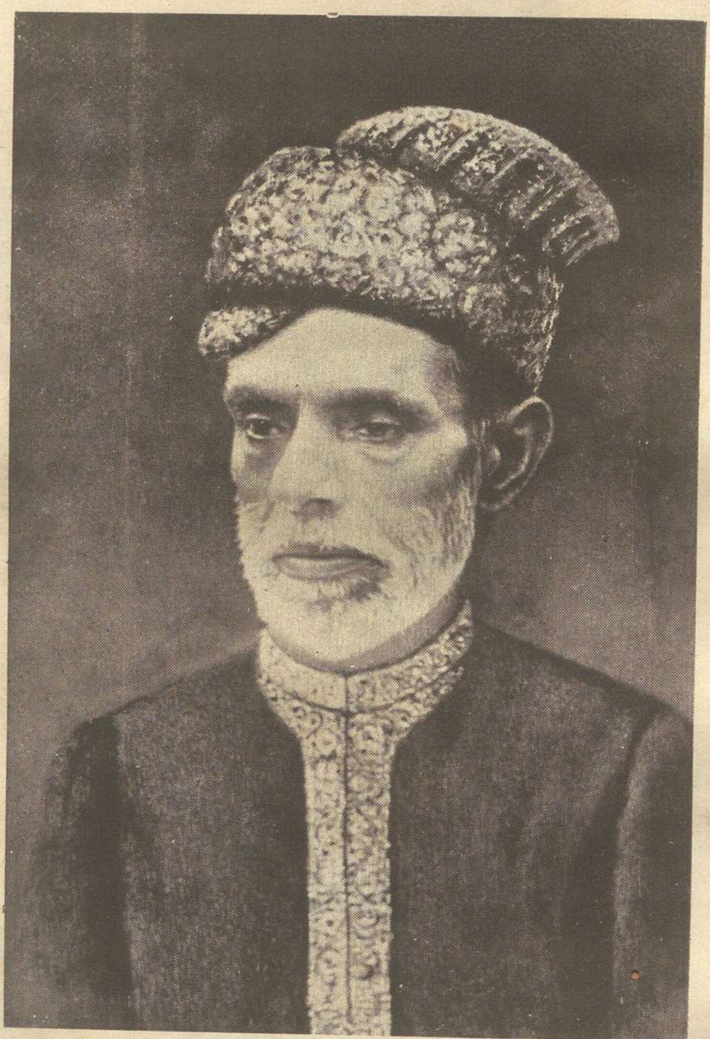

TO OUR BELOVED MAHARAJA

His Highness Sree Kerala Varmah

111,420
24295
521 : N26
H2

THE MAGAZINE.

St. Thomas' College Trichur.

Editor: (Eng. Section) JOSEPH PETTAH, *M. A.*

Vol. XVII. DECEMBER, 1941. No. I.

EDITORIAL

College Union. One of the outstanding events in the life of the College during this academic year was the reorganisation of the College Union. At the beginning of the year a new orientation, in keeping with the requirements of the present day College-life, was given to the Students' Union, by introducing five constituent societies.

While all the students of the College are members of the *Union*, in whose fortnightly meetings they will be able to discuss questions of general interest and importance, they have now ampler opportunities of getting a deeper knowledge of their subjects of study in the various sectional associations. To start with, five such Associations have been created—the *English or Literary Association*, which affords them opportunities to dive deep into the field of English literature and literary questions; the *Science Association* (including Mathematics), wherein students of Science and

Mathematics read essays or discuss topics of special interest to them; and the *History Association* (including Economics and Politics), which enables students of these subjects to discuss and probe deeper into these subjects, supplementing thereby their work in the Lecture Room; and the Second Languages are also given adquate prominence by the creation of two special Associations, one for *Malayalam* and the other for *Sanskrit* (including Hindi).

The new scheme of organisation has been working satisfactorily during the first two terms. While formerly only one hour a week was set apart for the Union meetings, now we have several meetings of these societies in a week. Ordinarilly on alternate Fridays take place the meetings of the Union and of the English Association, while the Science and History Associations, on the one hand, and the Language Associations, on the other, meet on alternate Mondays. It is a matter of gratification to note that there is more of extra-academic activity now, thanks to this reorganisation and at the same time, greater interest is evinced by students in the different Associations according to their respective tastes and abilities.

No doubt, there is room for improvement in the scheme itself and in the working of it. As we gain experience in its working, it may be found desirable and necessary to introduce beneficial changes. For example, the meetings generally commence at 3-30 p. m., thus necessitating a reduction of the usual periods of one hour each into periods of 50 minutes each, on days when meetings are held, and at the same time, preventing students from fully participating in their games or regularly attending Physical Instruction after the class. Perhaps these difficulties and inconveniences may be overcome by setting apart one hour on such days, from 3 to 4 p. m., for the meetings, which, it

may be remembered, are also important as factors in their intellectual and moral formation—the purpose of education. Also, by such an arrangement more will be able to take an interest and to participate in the discussions in the sectional meetings. Again, if the present simple scheme continues to work successfully, we may have, as in some Colleges, a more elaborate organisation with more associations by bifurcating for example the English Association into Senior and Junior ones, the former for B. A. students, and the latter for the Intermediate; the present History Association into three Associations for History, for Economics and for Politics; and the Sanskrit Association into two—one for Sanskrit and another separate one for Hindi. And many other changes may suggest themselves as we go on working the present scheme, and gaining more and more experience so that the Union and its Associations may prove a great blessing to the students.

It is needless to emphasize the important part such Associations and meetings of students play in finishing off their education. More associations and more meetings mean more opportunities for the varied talents and characters to develop and blossom in time to come. These being the training grounds for the future gentlemen and citizens, the students have to be given all possible facilities to aquire more knowledge, to discuss practical problems of life, to rub off their mental and moral angularities, and to work out, within the walls of the College, their own scheme of self-government, under the direction of their teachers, before they enter the world to live the life of intelligent and cultured citizens of their country.

College Extension. We have a new block—the Science Block—called Menacherry Hall after the name of the Founder of the College, Bishop John Menacherry, D. D. It consists really of two halls, each 70 ft. by 25 ft. besides

two verandah rooms each 38 ft. by 9 ft. and two verandahs (rather three, including the underground verandah intended apparently as an air raid shelter; who knows the A. R. P. secrets of the authorities?) each 70 ft. by 11 ft.—a total floor area of 6500 sq. ft. It is believed that the Management proposes to shift the Intermediate Physics laboratory to the top floor and the Chemistry laboratory to the ground floor. The present science halls will then be available to the Arts section and for increased amenities for the staff. The change-over will be effected, it is hoped, with the reopening of the College next June.

Speculations have been rife regarding the use to which the new block is to be put, but what we have stated above is perhaps as good as official news. Some would like to see B. A. Physics started, others think it would be a better and sounder policy to make first of all the Inter Science groups complete by introducing Natural Science. Much may be said in behalf of Natural Science; to say the least the number of Old Boys—Doctors will increase. Physics in the B. A. course is certainly attractive, the more so because our Physics equipment for the Intermediate course is certainly much above the usual standard. Above all, it would remove from this first grade college the odium of one-sidedness and of standing on one foot, the Arts, unless Mathematics be considered as a science, not an art. Anyhow the management knows what is best and we may rest assured that, times permitting, they would use the extension to the best possible academic advantage. Meanwhile we wish (on behalf of the staff and students) to offer our hearty and grateful congratulations to the authorities for this munificent addition to the college buildings in these hard times.

A Sense of Humour. Foreigners often charge us with a woeful lack of humour. We don't entirely agree with

them. But there seems to be nevertheless a grain of truth in it. Why, it is our considered opinion that most of the political and social differences among us could be solved, if only both sides looked at them and into them with a 'saving sense of humour'. We refrain from giving examples.

In this, as in many other things, we, Indians, should take a lesson from the average, normal Englishman. The Anglo-Saxon race is not generally credited with a sense of humour. It is true that in the even tenour of life the Englishman is rather stiff and stern, but in difficulties and trials his deep-lying humour comes to the surface and saves him from despair and failure. Here is an instance recorded by that well-known French writer, Andre Maurois, in his recent work 'The Battle of France'.

"It is one of the Englishman's happiest traits that even in the most dangerous situations he will keep his sense of humour. The voice on the German radio which daily tries to undermine British morale has been baptized *Lord Haw-Haw* and has become a comedian with a part in every music-hall revue. On the German-Russian alliance *Punch* is publishing at the moment some very amusing articles, in which the principal character is the S. C. V. A. G.— 'The Senior Commissar for Vaguely Assisting the Germans'. Which does not mean that the English are not taking the dangers of this alliance seriously, but just that they deem a certain gay detachment necessary to their mental health, while the moment for action has not yet arrived.

"While I was in England I attended a session of the House of Commons. The subject of the debate was austere enough. The opposition wanted the Government to include in the War Cabinet a minister whose especial care should be economic questions. The Government's reply was that the presence of Sir John Simon, the Chancellor of the Ex-

chequer, was enough. One might hardly have imagined that this would have been an occasion for amiable and amusing exchanges. But such was the case. Herbert Morrison and Major Atlee, speaking on behalf of the Opposition, were courteous and gently ironical. Sir John Simon, who was defending himself, thanked them for it. Their urbanity, he said, brought to his mind a quotation from Isaac Walton's Compleat Angler: 'Treat your worm as if you loved it'.

"An Opposition member then rose to make an amendment. 'I believe', he said, 'that I know the Compleat Angler by heart: the text does not say: "Treat your worm as if you loved it' but 'Treat your fish as if you loved it'.

"Sir John Simon spoke again: 'The Hon. Member is right', he said, 'but I thought "your worm" might be more amusing'.

"The House agreed with him. Whereupon he added that it was very difficult for him to take part in a debate of that nature. It reminded him of the time when the Lord Chancellor was presiding over the Privy Council and the order of the day was 'Is an orthodox Englishman obliged to believe in eternal punishment'? A celebrated theologian objected. 'It is unfair', he said, 'that the Lord Chancellor should have the casting vote on the question before us to-day, since he is himself too evidently interested in the result'.

The Prime Minister, who was stretched out in a bench beside Sir John Simon, laughed heartily, and the whole House found pleasure in Sir John's wit and the Premier's amusement. It was all quite cordial and to me charming: yet such interludes, let it be understood, are far from hindering Neville Chamberlain and the House of Commons from prosecuting the war with energy. Every true civilization can find time for its moments of relaxation and laughter—".

A DISTINGUISHED VISITOR

A notable event of this term is the visit of Srimati Lakshmikutty Valia Neithyaramma, the consort to H. H. the Maharajah of Cochin, on 5th December 1941. Her unabated enthusiasm for matters of public interest, ardent zeal for education at large, abiding interest in women's progress and munificent patronage of arts and crafts are all too well known to require mention here. In this connexion we are happy to recollect that the College premises once belonged to the Vadakke Karimpat family of Trichur, of which the consort is the most distinguished member.

The consort arrived at the College at 11-30 A. M. accompanied by Dr. V. K. G. Menon and Captain Mannadiar and was welcomed by the Principal. After having gone round the college buildings, she was conducted into the Medlycott Hall, where His Lordship Dr. Francis Vazhapilly, Rt. Rev. Mgr. Edakkolathur and the Staff and students of the St. Thomas's had assembled to felicitate her. After the heartfelt greetings of the Principal, Staff and students, she addressed the gathering in sweet and simple Malayalam of which she has such an enviable command. Concluding she said that she would be happy to have an Extension of the College for the higher education of girls and assured all support for it.

Let us hope that the wish expressed by the consort to His Highness will be an accomplished fact in the near future.

VIDWAN EDAMARAM

Mr. A. V. Sebastian, our veteran Malayalam (and Sanskrit) Lecturer has retired after a long and distinguished service of twenty-one years. His success as a teacher of Malayalam and Sanskrit was far above the ordinary. With an old Pandit's thorough grasp of language and literature and with a modern teacher's breadth of vision and power of

judgment Mr. Sebastian made a deep impression on his students, and those rare attainments coupled with his complaisant ways and classical analysis of matter and form have brought laurels to him in particular and to the Pandit world in general.

He is well known also in all Kerala for his vast erudition and chaste, stately Malayalam prose writing. Philology and the history of Malayalam language and literature are his special field. His published works are comparatively few but substantial, and have been widely appreciated. His position as a literary critic is high in Malayalam. His ഭൈമീപരിണയനിരൂപണം is perhaps his magnum opus in the line.

The staff and students gave him a grand valedictory reception and heartily wished him *otium cum dignitate. Ad Multos Annos.*

Note:—The editor being unwell, the editorial notes have been put together by other hands; they make no apologies.

"Greetings"

TO

A. F. W. Dixon Esq., I. C. S.

Dewan of Cochin.

Crime does not pay.

(EAPEN K. C., II U. C.)

Inspector Sakar sat brooding over his tea. No wonder! Enough he had to be puzzled over. Throughout all the thirteen years of his life as an investigator of crime he had never faced defeat, and now, when he was in his best colours, to bear defeat!

x x x x

Ram Singh had caused many an hour of worry to the defenders of peace and justice. A clever thief and fierce bravado, he was one who believed in killing as the best road to safety.

Inspector Sakar was but a few days in town when he received a call from a rich merchant. He had a letter in his hand. It ran thus:—

Dear Sir,

I will be coming to plunder your house at 11 P. M. to-night. As Mr. Inspector will be dying to meet me, you had better invite him.

Ram Singh.

Mr. Sakar went to the merchant's with two mon. At about 10-30 the men brought before Sakar a man, who upon questioning proved to be the spy of Ram Singh. From him information about the whereabouts of Ram Singh was drawn out. Ram Singh was waiting at a house one mile off. The spy, on the promise of liberty afterwards, took to lead them to his master.

Sakar, his men, the merchant and the spy, all huddled into the car and drove off. On going up the road they saw a car lying parked before a house. A man, at the sight of whom the spy cried out it was Ram Singh, came out of the house, looked at them, jumped into the car and

started it. Sakar called out to the man to stop, but the man drove on. Sakar gave chase. The police car seemed to win when at a turning they were nearly run into another car. The car was stopped and in the bustle the spy jumped off from the car and mingled with the crowd. The other car, too, vanished from sight.

Disappointed, Inspector Sakar returned to the merchant's. They were taken aback. All the house was in a state of chaos. During their absence, the house had been plundered by Ram Singh. There was a note for the Inspector. It ran thus :—

Dear Mr. Inspector,

I am sorry to say you have fallen short of expectations. I never thought you would be so easy a victim to my trap. Did not my agents act well? Hoping to meet you soon,

Ram Singh.

The Inspector was all afire. He swore that if within three months he could not catch Ram Singh, he would resign his post.

x x x x

It was over this problem that Mr. Sakar was now brooding over his tea. Many a day had come and gone, but no Ram Singh appeared, and yet the robberies never stopped. A month had passed away. Sakar received a letter.

Dear Mr. Inspector,

I have heard about your oath. One month has passed; how far have you advanced. I now swear an oath. If within one month I do not catch you, I will stop robbing.

Ram Singh.

A little away from the town there was a wood and further a village. From the village Inspector Sakar received a visitor. The man had got a warning of robbery from Ram Singh. Sakar promised to be at the house.

10 P. M. found the Inspector walking through the

wood. About midway he was forced to step a little away from the path because of a fallen tree. All at once he was struggling with a dozen men. Ram Singh stood before him. "Mr. Sakar, I invite you to my humble abode". Sakar was led through the wood to the robber's den where he was bound to a chair. Ram Singh called his men and consulted as to what they should do with the Inspector. The decision was to kill him.

Ram Singh stands up, takes a dagger and advances. Sakar sits head bent. Ram Singh nears him. The glittering dagger is held high. It comes down. " Stop " a voice is heard. All eyes turn that way to look into the muzzles of a dozen pistols. " Hands up " another voice : the men turn, another dozen revolvers cover the whole room. The front door is broken down.

" How now Ram Singh? " Ram Singh turns to see Inspector Sakar advancing from the door, revolver in hand. Bewilderd, Ram Singh turns to the chair. " Oh, ho ! Ram Singh, I forgot to explain. He is only my assistant ".

A cry escapes the robber leader's lips. " Mr. Sakar, I allow you victory. But you shall not triumph over me ". A silver flash, a red stream, Ram Singh fell.

On Cranganore.

(K. M. RAGHAVA MENON, Class IV.)

"Of all places in Malabar, Cranganore is perhaps the most important from a historic point of view. We catch the glimpses of its early glory through a long vista of misty antiquity". It is indeed unfortunate that Cranganore should still be "the Cinderala of Indian History". Although it is eclipsed by the much ancient city of Puhar, who has not heard of the splendour of the Chera capital? Who has not been fascinated by the cocoanut groves of Malabar, though superseded by the temple towers of Madura?

Early European historians knew the place as "Muziris", where the music of the roaring sea never ceased; and Pliny described it as the *Primium Emporium Indiae.* It is the Muchiri of Tamil poets, Makotai or Makotaipattanam of the Syrian copper plates, and the Muryirikodu or Masuripattanam. *Kodam Kaliyur or Kodi-linga Puram* are the names which our local traditions bestow on Cranganore. It glories in its title as Mahadevar Pattanam. Cranganore is *Kutungallur*, which is only another form of Kotum-kole-ur, the place of severe storms and not Kotum-kol-ur: city of severe crimes, as a Tamilian would put it. The fitness of the name will be appreciated by any one who visits the sea near the port on a windy day during the monsoon months.

Vanji, "the seat of ancient Chera splendour" is Thiruvanchikkulam, near the modern Cranganore. Though some scholars are inclined to transport the Chera capital from Cranganore to Karur of Trichinopoly, the literary and topographical evidences, i. e. the identification of Mathilakam with Gunavayil-kottam, Gothuruth, Karupadanna, Pullut etc., stand in their way. "From our examination

of the classical works of Tamil literature, i. e. Cilappadikaram and Manimekkalai", says Dr. S. K. Aiyangar in his Seran Vanji, "we have reached the conclusion that Vanchi was the capital of the Cheras and was almost on the west coast though not in itself a seaport, but somewhere into the interior".

Cranganore is rightly praised for possessing the first mosque in India. The particular feature of this mosque is that it is situated more or less like the Hindu temples. Unlike the other mosques, it does not face Mecca, but it faces due east. Tradition narrates the conversion of the last Perumal to Islam, his Piligrimage to Mecca and the final erection of the mosque under the instruction of an Arab, Malik Di Hajiyar. In support of this tradition, even to-day we see that the idol of Siva in the Thirivanchikulam temple is taken round the mosque. So there must have been some connection between the Cheras and the mosque.

The first church on the west coast also found its place at Cranganore. Even to-day the church is regarded with special veneration by the Christians. "All historians seem to agree (Hough, White-house and others) that St. Thomas visited Malabar (Cranganore) where he is said to have founded a bishopric and built seven churches". St. Thomas is to Cranganore what St. Paul is to the Gentiles, St. Luke to Achaia, and St. Andrew to Epirus.

Cranganore occupied "the same position as Pompeii in Europe during the middle ages". It was a principal emporium of trade from time immemorial. It had commercial connections with ancient Rome, China and such other parts of the civilised world. There still remains a temple of Augustus at Cranganore. Kalidasa mentions the town as Marichi Pattanam. It was at Cranganore that the westerners founded a favourable settlement. The Portuguese were the first among them to land there, and they built fortresses, the ruins of which can be seen even to-day.

The Dutch, too, had their day and their influence is visible in some of the ruins of the old buildings. The English who got it last, retain it. Now Cranganore is a village (Oh, it is a town under the Town Council Scheme proposed by the Government), which is " unhonoured and unvisited ", except perhaps by some antiquarians who visit the place once in a blue moon.

Such are the glories of Cranganore. Though some may decline to admit that Cranganore (Thirivanchikulam) was the capital of the Cheras, can they take all the Chera splendour away to very distant Karur of Trichinopoly where nothing of it exists ? Before concluding, let me quote Professor Mundassery. " Let me with all respect " says he, " request these research scholars to come and settle down at Cranganore for a couple of months and see *with their own eyes* the topography of the country, and listen with *their own ears* to what the people of the country have to say about the past, before rushing into conclusions ". And I may add that as Cranganore was in the bygone days very generous to all those Europeans who came to her, she would today be affording kindly shelter to all these modern scholars too.

To New York

FOR AN

Interview with Roosevelt.

(K. SIVARAMAN — III U. C.)

At last my sole ambition was realised; for when I took up the 'Hindu' after tea one morning I found my photo printed in it. I myself was surprised, not because I found my photo in it — for often times had it come out in Newspapers — but since below the photo were the words "Mr. K. Siva Raman, M. A., I. C. S., who has come out successful as first in the Civil Service Examination recently held in India". I had appeared for the examination, but returned home dejected and crest-fallen because I never even dreamt of succeeding in it. And now, lo! I had not only succeeded, but succeeded with a rare distinction.

Just an hour had passed when the telegraph peon was seen before my office room. From him I just took the telegram addressed to me and opened it; just as I expected, it was a congratulatory message from a friend of mine — one Mr. Rama Iyer (I do not exactly remember his initials.) Scarcely had an hour elapsed when the telegraph peon made his appearence in my 'Bungalow', for a second time; but now he had three and a half dozen messages to deliver. One by one I opened all of them myself — for I had no private secretary then — and all were congratulatory messages. A few minutes had just passed after my reading the last message, rather carelessly, when, for a third time, the telegraph peon appeared before my office room. This time, to my surprise, he had only one telegram to give me. I opened the telegram rather casually — for I was sure that it would be a congratulatory message. The contents of the

telegram, however, made me gaze again and again at them. The message ran as follows :—

"Congratulations — meet me — New-York Twentieth" —

— ROOSEVELT —

I gazed at the Calendar that hung in my room. It was just the tenth. I wondered why Mr. Roosevelt would want to meet me when he was so busy—engaged in problems of the "Greater War". Many had succeeded in the I. C. S. Examination and, to the best of my knowledge, few have been requested to meet the President of the New World at New York. Anyhow I considered this as a unique opportunity and decided to leave for New York that very day.

It was clear sunshine — it was twelve mid-day. I called my brother who came out of his study.

"Are you going to London ?" I asked. "Yes", came the answer.

"Well, hurry up then; via. New York we return".

"All right".

"And see our 'Pla' — no — Speedo' and everything else ready".

"Right oh !" and he went.

Soon we finished our 'electro-bath' and tea and were in the cabin of the 'Pla' — no'.

"Well" said I "Let us start ?"

"Right on with it".

The 'Pla — no' rose: with a low musical melody, steadily and slowly it rose higher and higher in the air. The flight was quite confortable, without any jerk or jolt or any ear-deafening noise.

From two hundred to three hundred and finally to seven hundred the speedometer hand deflected. Oh ! seven hundred is not too much ; for the "Earth — Mars Service planes speed at 2760 miles per hour !

We saw Cairo, the old city — the Pyramids at

Egypt — the Volcano, gone — now the Alps — now over Germany — the town limits were nearing and the air constable arrived. We slowed the speed.

"Passports, please", were his words. His voice was broadcast and received with the Radio in our cabin and he was seen in the "Tele-screen".

"Here it is" said I.

He perused it, smiled and quitted the screen.

"Inform the Aerial Hotel Superintendent to take care of our meals", said I to my brother.

A huge noise was heard. I just looked out. Well, a hundred planes and bombers came into my sight, for we had not crossed Germany. I trembled — I shrieked — I wanted to return, but how? Suddenly I felt that our 'Pla'— no' had crashed against something! It had. An aerial torpedo had struck it, and we were going *down*, now at thousand five hundred miles speed — of course, this speed was not recorded by the speedometer!

I thought of my interview with Roosevelt — of my house — of my I. C. S. — well, briefly of all the world and the words "Brother!, where are we now, in Berlin?" escaped my lips, when I experienced a tremendous fall.

"But this is Trichur" exclaimed my brother.

I just opened my eyes, I was lying on the floor. I gazed at my brother sitting on his cot with paste and brush in hand. He had just got up and was going to wash his face.

"But where is our 'Pla' — no'?" I asked.

"What 'Pla' — no', are you dreaming?"

I looked around. I had fallen from my cot — and not from the 'Pla' — no'. It was just 7 A. M. and the Calendar showed 17th August, 1941.

I thought of my success in the I. C. S. Examination; of the telegram from Roosevelt; of my flight to New

3

York and said "Ha! Ha! Ha!"

Could all this be a dream? [Some dreams come true, and who knows but that yours is one of them—Ed.]

(From an actual dream)

The Muslim Bases now in India.

(K. Ramunni Menon — IV U. C.)

The Muslim conquest of India effected not only a bloody revolution, but also a bloodless and, therefore, a more glorious revolution. The people, "for whom Islamic history is summarised in the exploits of fanatical hordes, dramatically offering the dismayed world the choice between the Koran and the Sword, with the blood-curdling cry of 'Alla Akbar'," betray only their ignorance of history or their lack of proportion; for these unedifying annals of bloodshed and carnage, havoc and vandalism, cabal and chicanery, constitute neither the soul, nor perhaps even the main feature, of Muslim dominion in India. Infinitely more significant are the abiding contributions they made to the making of India — their coinage, architecture and public works, as well as their administrative, cultural, ethnical, religious, linguistic, scientific and political bequests — or what Mr. Yusuf Ali calls, their 'bases'.

One of these interesting survivals is their coinage. Delhi, the capital of the Sultans, became, in the days of Kutbuddin, the central mint of the Muslim empire, which proud position it has never forfeited subsequently. Their

infinite variety, profusion and universality are of absorbing interest to the antiquarian and are especially valuable to the student of numismatics in determining doubtful dates and settling disputed points in the history of Mediaeval India.

A more important heritage legated by the Muslims is their numerous, beautiful buildings — objects of wonder to-day, displaying the magnificent and picturesque artistic taste of the Muslims. In the words of Fara Chand, " Hindu and Muslim elements coalesced to form a new type of architecture .... The simple severity of the Muslim architecture was toned down and the plastic exuberance of the Hindu was restrained ". The pointed or trefoiled arch and the ribbed or bulbous dome, commonly considered to be distinctive features in Muslim architecture, were in reality of Indian — Hindu — origin ; but ornamentation by arabesque was no doubt a Muslim contribution in public buildings, as also the intricate geometrical pattern, or the "ogee curve". "It was as if the philosophy of the Vedanta, which had permeated the esoteric thought of India, gradually became embodied in the stone and marble of Indian mosques and tombs and crystallised in the ritualistic forms of Muhammadan faith ". Eloquently testifying to the veracity of these statements stand Fatehpur-Sikri, " the fairy city of Akbar's dream "; the Kutb-Minar, " the most beautiful example of its class in the world "; the palace of Shahjahanabad, " the most magnificent in the east — perhaps in the world"; the Taj Mahal, the CHEF D'OEVRE of Shah Jehan whose reign was the "lyric age of Indian architecture", and the Moti Musjid, " the culminating example of Muslim architecture". The same metamorphosis of aesthetic values and harmonious blending of the indigenous and exotic styles is unmistakably revealed in Indian painting and sculpture, music and dancing, histrionics and horticulture, enamelling and faience, textiles and damascening.

The public works the Sultans undertook have also withstood the ravages of time with equal tenacity. Besides renovating the dilapidated structures, the Muslims constructed roads, which still carry congested traffic, as well as irrigation systems, which still remain the staff of the agriculturist. The Jhelum canal system, the water works of Bijapur and the Grand Trunk Road of Sher Shah—these still attest to the grandeur of their conception, the vigour of their execution and the skill of their engineers.

Some elements of their administrative system — both their omissions and commissions also linger still. In maintaining intact institutions like the Panchayat, modern administrators have only taken a leaf from the Muhammadans' book. The court ceremonial, institutions and etiquette, the titles, office-procedure and record-keeping of the Muhammadans still supply the pattern for modern states and provinces. Their military system, especially in the gradation of the sepoys, still maintains its impress on our modern system. Their revenue system is but thinly disguised by the veneer of modernity. Thus in the administrative field too they have been our pioneers and we are only following in their footsteps.

The lasting influence the Muslims exerted is vividly reflected in the linguistic history of India. In the old beds of Sanskrit only "an increasingly thinning rill continues to linger", while "the living stream of Indian culture" is deflected into the channels of the vernaculars. In Marathi, Bengali and Hindi there is a "wonderful flowering of Indian intellect", the torch-bearers of this *Renaissance* being Tuka Ram and Ram Das in Marathi; Chaitanya and Jaya Deva in Bengali; and in Hindi, Tulsi Das, the "tallest tree in the magic garden of mediaeval Hindu poesy" and Sur Das, the blind bard of Agra, the "Indian Milton". Besides, a bumper-crop of chronological and biographical or in short, historical literature, has been garnered in the

Indian barns.

The " bases " we have so far examined, no doubt, possess scientific value and antiquarion interest; but there are others whose study has acquired transcendental practical significance in the light of modern developments in the country. Perhaps the most important of these is the admixture of the polyglot population of India, with its far-reaching consequences. The Muslims form a major minority amounting to about 100 millions. More Muhammadans live in India than in any other purely Islamic country; and Indian social life has gained or lost accordingly. By introducing a jealous element which has rendered assimilation inoperative, it has added to the diversity of racial stocks and disturbed the even tenor of Indian social life, pushing to the forefront the problems of cowslaughter and music before mosques. This is offset by additions to the Indian culinary art, by changes of fashions in dress, in the ceremonial of marriage, and in the celebration of festivals and fairs, as well as by an increasing strictness in the seclusion of women.

The most compelling claim however, of the Muslims to our grateful remembrance is the religious ferment and mental stir they engerdered. The Islamic sociological programme, with its democratic principles and equalizing precepts, has exercised a liberalising influence by relaxing the rigours of the caste system. It facilitated and accelerated the movement for the vindication of monotheism. It also swelled " the stream of Bhakthi which began as a little trickle in the Vedic times and went out ", into a mighty flood sweeping over the land. Thus Islam set the stage for the debut of Chishti, Jilani, Pak Pattan and Nawaz, of Kabir, Nanak, Ramanuja and Ramananda. The increasing emphasis on monotheism, emotional worship, self-surrender, and adoration of the teacher and in addition to them, laxity of caste regulations and indifference towards

mere ritual, strongly point to Islamic influence. The conceptions were ancient, but now they became dominant.

Another consequence of lively interest and vital importance to modern India is the evolution of Urdu. The imperative need for constant contact between two peoples, who had cast their lot in the same land in perpetuity, led to the improvisation of a mongrel language—a convenient compromise between Hindi and Persian. Having out grown its crudity and established its reputation as a polite tongue, Urdu has entered the lists against Hindi in the choice of a *lingua franca* for India.

Again, India owes an unredeemed debt of gratitude to the Muslims for their development of her scientific literature, especially astronomy and medicine. The Hindu astronomers took from the Muslims a number of technical terms, the Muslim calculation of latitudes and longitudes and various other items of the calendar; and in horoscopy they have assimilated a whole branch which they called Tajik. Hindu medicine borrowel from the Muslims the knowledge of metallic acids and many processes in arto-chemistry. The Unani system the Muslims brought in their wake has easily found a place of honour alongside of the indigenous Ayurvedic system.

The Muslims have made their mark on political India as well. Many states and provinces of to day are but the spiritual, if not linear, descendants of the centuries of Muslim domination in India. Hyderabad is still, as Dr. C. R. Reddy felicitously put it, "the Mediaeval State, redolent of the splendour of the Grand Mughal;" Bengal and the Punjab today boast of Muslim ministries. Again, "pre-Muslim India was feudally particularistic; each small tribe cherished its autonomy and acknowledged grudgingly the suzerainty of the Emperor........ Muslim dominion tended to break up the far too many centres of independent power and suppress the series of lords and chieftains who interposed between

the central government and the individual and thus to create a political uniformity and a sense of larger allegiance."

A survey of these proud, unforgettable and imperishable monuments of Muslim hegemony in India is, indeed, an eye-opener. It enables us to realise the incalculable harm inflicted on India by ignorance or perversion of the glorious role of Islam. The Muslim might have been a monster of cruelty; nevertheless, he was a prodigy of valour; but, above all, he was the torch-bearer of a new culture and of a new age. And only if the snug self-complacency of the Hindu is shattered and the donnish timidity of the Muhammadan overcome, only if they both come into their "joint wealth of a common nationality," in which Azad gloried in his last Presidential Address, will those would-be Pascals, who asseverate that India is but a geographical expression, and those political clarivoyants, who prognosticate that the communal problem is no temporary distemper but an incurable stasis in the Indian body politic, will be effectually silenced and their harsh discord drowned in the thrilling strains of United India's La Marsellaise.

THE MAN WHO WRECKED A WORLD

The Present Universal Tragedy Traced to the Evolutionary Teaching of Charles Darwin.

(By Varner J. Johns)

The present world tragedy, in all its horror and wickedness, is directly traceable to the evolutionary philosophy of Charles Darwin. It is not the purpose of this article to discuss the various aspects of this philosophy in its effect upon the sciences, but rather to test the theory, by its fruits. "By their fruits ye shall know them" is an infallible test for men. What are the effects of evolution upon the thought of the world? What has been its influence upon Christian civilization?

"As he [a man] thinketh in his heart, so is he." Proverbs 23: 7. Likewise, as the world thinks, so is the world. Sad to say, the thought of the world has been altered, radically altered, tragically altered by this false philosophy. Moral anarchy is the brain child of evolution. The breakdown in respect for law and order, the destruction of faith in the Bible, the decay of civilization, are in the trail of this serpent philosophy. There is abundant proof for this. Let us examine the evidence in two phases of human life and conduct: (1) the social, (2) the moral.

The names of Karl Heinrich Marx and Friedrich Wilhem Nietzsche are well known in our modern world. Their philosophies and the effect of their philosophies are known and felt the world over. "Nietzsche was the child of Darwin," says Will Durent, in his "Story of Philosophy." "Karl Marx.... alone consistently introduced the spirit of Darwinism into the study of social phenomena,"

said Morris Hillquit, former great leader of the Socialist party. —"*Socialism in Theory and Practice,*" *page 51.* What did these children of Darwin do for our modern society ?

Nietzsche took the Darwinian doctrine of "the survival of the fittest," and gave it application. He glorified brutality, cunning, cruelty, selfishness. The "fittest who survived in "the struggle for existence" were the brutally strong, the cruel, the ruthless.

Marx carried "the struggle for existence" into the field of class warfare. Bloody conflict and class struggle is the way to progress. Said Morris Hillquit: "The struggle for existence is a purely individual struggle in the lowest forms of life; and the struggle between individuals of the same species predominates in these forms. But in the ascending scale of organic existence the struggle between individuals of the same species gradually abates, and is superseded by *collective* struggle of such individuals."

This "collective struggle" is a struggle for power. It is basically ruthless in its methods of attaining that power. "Might makes right" is its dictum.

"The dictatorship of the proletariat is nothing else than power based upon force and limited by nothing—by no kind of law and by absolutely no rule." — "*Lenin's Complete Works,*" *Vol. 18, p. 361.* "All children should be present at the execution, and should rejoice in the death of the enemies of the proletariat." Terrorism, murder, and massacre, the wolf pack co-operating in the kill, is the "wedge driven in," whose edge, "the survival of the fittest," was whetted and started in by Charles Darwin.

The effect of evolution upon the morality of the world is even more devastating than upon its social ideas. Before noting this effect, let us dissect the evolutionary philosophy, in order that we may examine its heart. What is the basic premise from which evolution develops its theories —"*man or animal*"?

From a textbook on biology, I quote this startling statement: "With an egotism which is entirely unwarranted, we are accustomed to speak of 'man and animals,' whereas we ought to say 'man and other animals,' for certainly man is an animal just as truly as the beast of the field."

In the evolutionary classification, found in the biological textbook, we find the following:

Kingdom: *Animal.*

Class: Mammals.

Order: Primates (man, apes, gorilla; etc.).

In this classification man is placed in the same "order" as the gorilla and the ape; and the biologist does not hesitate to acknowledge the "family" resemblance.

"We have certain family resemblances to our *cousins*," says the textbook author. And this teaching, which degrades man to the level of the brute, is not confined to college textbooks. I have before me a copy of a textbook that is used for third-standard students. By the side of a picture of a chimpanzee are these words: "You have *probably* heard it said that when man first began to live on this earth, he was very much like the *wild* animals, his *brothers* of the forest. He was most like the very cunning monkey and ape........None knows when he came, how he *happened* to get there, or where he came from. *Perhaps* you yourself will sometime be able to find out........*Perhaps*, like his little brother, the ape, he used his hands....*Perhaps* he used his teeth....*Probably* he had a hairy skin." — "*How the Present Came From the Past,*" *Wells. The Macmillan Company.*

If man is an animal, then every apostle of communism, every advocate of "free-love-ism," has a thesis upon which he may rightfully defend every pernicious theory he may advocate. And *this is indeed the basis of appeal in all* the multitudinous evolutionary "isms" of today.

....

" We are all animals, and never can cease to be animals with not only an animal body, but with an animal mind."—"*The Mind in the Making,*" *James Harvey Robinson.*

With all the intensity of one who defends a royal lineage from the slurring attacks of those who would degrade his name, I challenge Christians to cause to be removed from school textbooks the evolutionary classification of man as an animal in the "order" of the apes. Man is no more an animal than are the angels of heaven animals!

Man is of a different order from the apes. Man is akin to God! Read your genealogical record, you who are tempted to link yourselves with the beasts of the forest—"Who was of Enos, who was of Seth, who was of Adam, who was of God." Luke 3 : 38.

" God created man in His own image, in the image of God created He him." Genesis 1 : 27.

Man is a creature made in the image of his Creator. He belongs, not to the animal world, but to another kingdom. Even Charles Darwin admitted that: "Some naturalists....have divided the whole organic world into three kingdoms, the Human, the Animal, and the Vegetable."—"*The Descent of Man,*" *Vol. I, page 179.* We should do well to stand with the God-fearing and Bible-loving naturalists, who place man where God placed him, in a different order from the beasts of the forest. Man links his life with God, and his destiny with heaven. He is separated from the animals by *a vast chasm of intelligence and spiritual vision,* which makes him akin to his Maker. That chasm between men and animals can never be bridged. Man's spiritual consciousness is not a development, but a gift. Animals do not have it, cannot have it. Moreover, in outward form, as well as in mind, man was made in God's image. The

writer of "Patriarchs and Prophets" has pictured in sublime words the creation of man—

"After the earth with its teeming animal and vegetable life had been called into existence, man, the crowning work of the Creator, and the one for whom the beautiful earth had been fitted up, was brought upon the stage of action. To him was given dominion over all that his eye could behold; for 'God said: Let Us make man in Our image, after Our likeness: and let him have dominion over ....all the earth.' So God created man in His own image; ....'male and female created He them.' Genesis 1: 26, 27. Here is clearly set forth the origin of the human race; and the divine record is so plainly stated that there is no occasion for erroneous conclusions. God created man in His own image....He who set the starry worlds on high, and tinted with delicate skill the flowers of the field, who filled the earth and the heavens with the wonders of His power, when He came to crown His glorious work, to place one in the midst to stand as ruler of the fair earth, did not fail to create a being worthy of the hand that gave him life. The genealogy of our race, as given by inspiration, traces back its origin, not to a line of developing germs, mollusks, and quadrupeds, but to the great Creator. Though formed from the dust, Adam was 'the son of God.' He was placed, as God's representative, over the lower orders of being. They cannot understand or acknowledge the sovereignty of God, yet they were made capable of loving and serving man ....Man was to bear God's image, both in outward resemblance and in character. Christ alone is 'the express image' of the father; but man was formed in the likeness of God....His mind was capable of comprehending divine things." — *Pages 44, 45.*

No matter how degraded a man may be, the gospel of salvation transforms him, reshapes him, into the image of his Maker. The spiritual appeal can never reach the

mind of a beast. Though ten millions of years were allowed for the development, no animal or class of animals could ever become capable of worshipping God.

The very flesh of a man is decidedly different from the flesh of beasts. The apostle Paul states a scientific fact when he wrote: " All flesh is not the same flesh: but there is one kind of flesh of men, another flesh of beasts, another of fishes, and another of birds." I Corinthians 15 : 39.

In any comparison between the flesh and blood of men and the flesh and blood of beasts, the scientist or the criminologist, with unerring accuracy under the microscope or in the test tube, can examine any submitted specimens and say with finality, " This is man — this is animal."

But is there not a physical resemblance between man and beast? Assuredly so; but this does not prove relationship. Let me illustrate: The eye is a perfect organ of vision. The design of the photographic camera is but an imitation of the masterpiece of divine art. Beyond the beauty of the mechanism of the eye, there is that which transcends all human ingenuity to contrive—there is life and intelligence. It is reasonable to suppose that the Creator, in forming the lower forms of life, would use the eyes in their mechanism. Man has eyes; animals have eyes. But the eyes of man are the windows to his soul. The mind of a man compares the images presented to it, and forms judgments, ideas, and spiritual conceptions. Through the eyes, we gaze upward into immensity, and beyond the stars, we see God. Not so the beasts of the forest. Their eyes are merely organs of vision. Their minds cannot comprehend spiritual things.

It is the arch-enemy who has invented and perpetuated the degrading concept of man as an animal. With

"man, the animal" as their thesis, a host of modern teachers and writers have substituted "monkey morals" for the morality of the Ten Commandments. It is no wonder that sensuality is the sin of the age, nor that the sin of Sodom and Gomorrah calls down the wrath of God upon a modern world. Sigmund Freud and his disciples have done for our world in the field of morality that which Marx and his disciples have done in the field of sociology. "Psycho-analysis represents but an extension of the principle of evolution." With innuendoes and hypocritical platitudes our young people are taught that to be ordered by the Ten Commandments is to be "under the silly dominance of static moralistic categories." They are taught that sex repression leads to neurosis, and that "Christian morality is a tyranny over nature."

....

Men realize only too well that there has been "an impoverishment of character." They fail signally to diagnose the cause or to prescribe the remedy. The *cause*—the evolutionary philosophy, in all its ramifications in the thought and life of the world; the *remedy*—a return to the Book, with its moral code of Ten Commandments and its enabling power to keep that code in the life of the Lord Jesus Christ. The world is desperately sick. As never before in its history it needs Jesus; and He can be found only in a return to the Scriptures of truth. They testify of Him, point the way to him.

Away with a philosophy that makes man a "brother" to the ape, a philosophy that denies the story of creation, and in so doing destroys the doctrine of redemption, a philosophy that substitutes the brutality of Nietzsche for the love of Jesus, the madness of Marx for the morality of Moses, the animalism of Darwin for the gospel of Paul! If we seek life rather than death, immortality rather than destruction, the Bible must be our guide.

There is a destiny for man "higher than the highest human thought can reach." We would do well to turn away from the false and misleading light of a pseudo-science, and put our confidence in the Word of God, which "liveth and abideth forever."

[THE ORIENTAL WATCHMAN & HERALD OF HEALTH, NOV. 1941.]

On Murders and the Murdered.

(N. S. ANANTHA PADMANABHAN CLASS. IV.)

Among the many things this world might well have been without—Poison gas, safety razors, college girls, Hitlerism, and the like, these shocker stories surely are the limit. They seem to grow day by day, like mushrooms in winter, a trend which can be attributed entirely to the scientist who will always be inventing death-rays and other destructive implements and thus ever furthering the nefarious ends of our villains. Not that I mean these story books have not got their uses. As an ideal paper-weight, yes; to fling at a bore who would disturb your mid-day nap, the very thing; and a few pages torn hastily may come handy for smothering any bleating child. But as literature, for story interest, ah!

One my be pardoned for thinking that these villains one meets with in these detective stories are a much maligned lot. None of them seem to be blessed with the regu-

lar consignment of arms and limbs. He is equipped with only one eye, two toes on the right foot, or perhaps only three-fourths of an ear on each side. Even if by chance the inventory is otherwise perfect there will be the nasty scar disfiguring his face from cheek to jaw. His nationality may be anything—an inky negrophil, a hump-backed Maori chief, though the general preference is for Chinamen with bloodshot eyes. Yet there is some hope for him. Admittedly he is a clever and cunning fellow, with a suitcaseful of fancy dress, a chest of tools and a moustache. The latter appendage comes useful when carrying on reconnoitring trips around the camp of the enemy—the detective or the would-be-victim. A serpent or a boa constrictor is also a useful addition to his outfit—especially if it is well-trained to crawl down chimneys and glue itself firmly to the heroine's neck. Indeed this creature's partiality for this particular person is something unaccountable. Yet there it is.

The readers, however, have grown wiser. They know better than to be thrilled by mere snakes. They are sure that some help will turn up at the last moment; or the body on the bed will prove to be no heroine at all but only a life-like dummy, placed there by that most resourceful of chaps, the finder-out. Often it has happened that our ophidian friend had just that morning visited the dentist to have his aching fangs removed. In "Murder in Moonland" the murderer is armed with boomerangs, but they have had their day and at the present time the gentleman is satisfied with ordinary pistols and revolvers. Yet his methods are often the clumsiest. He has not, it seems, got this elementary lesson into his nut, that the best way to deal with an enemy would be to inject him with chloroform and then do him a bit of good in the occiput or the solar plexus with a stout iron club. Instead, he would hire a balloon and try to bomb his house from the skies. Or

send him an anonymous letter saying that a dip in the ocean would add to his health and then engage sharks to bite his head off when he enters the water. The heroes and heroines in our thrillers are also very nice people and what strikes one about them most is their obtuseness. The heroine especially seems to be created merely to provide work for the villain. She has a particular knack to get mixed up in imbroglios and cause the detective no end of trouble, trying to extricate her. She is very much considerate to the health and happiness of that fool, the hero. But it can be carried too far. Consider the following scene.

A perfect stranger—thick lipped and no eyelashes of course—one of the banditti serving the opposite party descends on her flat at 12 'o clock A. M. with a letter saying that her lover is suddenly stricken with apoplexy and that nothing but her sweet ministrations would see him through, so would she oblige? Now does she consider, reflect, that it may be all a hoax? Oh no, she is all that a sweet angel ought to be and so drives straight to her doom.

And what shall we say of that curious specimen, the noser-out. He has a head plentifully supplied with the grey matter, knows 12 languages and as many dialects, knows something about medicine, the art of disguising himself, etc. etc. And when the hero comes in a flutter to seek his aid he rises not instantly or hastens not a bit. Oh no, he just goes on munching chocolates as before. For you must know, he is sure to catch the felon in the end, so why waste a good meal.

It is accepted that every story shall have "the place of occurrence" and also "the body." The hero's uncle or aunt generally provides the latter. It must be great fun, I suppose, to allow yourself to be smashed up like eggs with some blunt instrument, at least that is what these aunts and uncles seem to think. Pages are taken up with a descripton of the place where all the dirty work is started.

Often a map is provided, with useful hints like "here body was found by butler", "footprints leading to the window", or "thus lay the table upturned." And now starts the most interesting part of the business. Hemlock Bones is there of course with his magnifying glass, he straight away proceeds to the Southeastern corner, carries on some research work, inspecting the terrain in front of the window if necessary. The whole affair is at once as clear to him as crystal and he is even ready to drop the police force gathered there, some practical hints that the murderer weighed St. 4, had an attack of the bubonic plague at the age of thirty, had landed just that morning from America, etc. (How on earth—? you ask, well the cigarette ash has told him that).

Scotland Yard and the whole police set is painted as a useless excrescence. The first person the inspector would suspect is of course the hero for he has a sprained ankle, and it must have come surely from the scuffle before the last shot was fired. Poor fool, he does not realize that these things are not done. If the hero had done it, how can he be the hero of the story at all? Besides if he is sentenced and sent to quod, who is to marry the girl in the end? Or if the heroes were to finish the job themselves what is that villain there for. In fact I have never read a single book in which the policewallahs seem to justify their existence. And this is what we are paying taxes for.

The rest is all pure routine work. The Detective has only to proceed to Messrs. Lock and Key, sole manufacturers of the particular brand of boots that the fellow wore and which he got from the said Messrs, on the 14th last (again a piece of guess work from inspecting the foot prints). An exact photo of the absconder is got, the item is flashed throughout the land and there you are. Or if it is a private affair he has only to tell his agent in the under-

world, Tinker, Double-eyed Donald, or whatever he is called, for a solemn conclave and inside the week he is supplied with the necessary information about the villain's whereabouts. Now follows the chase throughout the length of land and here it is that we get our money's worth in the excitement and hair-raising episodes of the hunt. The master of hounds, often outwitted by the tricks of the daring desperado finds himself stuffed up in gunny bags and flung into uncomfortable rivers and before speeding trains. But thanks to benign Providence he rises up from his grave and goes on trying to attach himself to the elusive eel. And then after a run of many weeks the villain is caught just when he is pressing down the accelerator (Dear Ed, has it one ?) of the aeroplane that would lead him to safer climes; a grim struggle ensues in which however the detective gains the upper. The man is led back and as an example to his erring brethren he is thrown into the bastille there to await the King's pleasure. Sometimes he manages to have a poisonous pill tucked up in his necktie which would come handy just at this juncture.

There is a tendency in some of our modern novels to make one man play a double role—the detective-cum-murderer; and it must be pretty interesting to watch him shadowing and perhaps catching himself. And it may not be long before we come to read books in which is proven that the murderer is the reader. Yet in these stories one can see a happy revival of the past. The old Lancelots and distressed damsels are presented here as clever detectives and foolish heroines and there is of course the villainish dragon in the background.

On Rabindranath Tagore

(A. DAMODARAN, CLASS IV.)

Hero-worship as a fine art was buried with Thomas Carlyle. Every semi-literate schoolboy indulges in amateur iconoclasm, to the delight and edification of the unintellectual majority. Yet, even in an age so unpropitious for the emergence of patriarchs and prophets, some men have, by the very vigour of their intellects and the nobility of their character, impressed themselves on the imagination of mankind. Among such rare beings, Dr. Tagore holds a prominent place. He had to fight superstition, ridicule and, what is worse, indifference. Popular recognition of his great gifts was tardy and grudgingly given. But by the time of his death, he was universally adjudged to be one of the most potent creative forces in contemporary literature.

Tagore's activities ranged over a very wide field. He attained distinction as poet, painter, novelist, philosopher, publicist and educationist. He was a very versatile genius· Tagore is one of the few men to whom this oft-abused word can be accurately applied. One is almost tempted to think he was too versatile. Would he not have heen a greater artist, had he concentrated his gifts?

He is, of course, best known as a poet. Unfortunately, his poetry is known to most of us only in translation. We see it stripped of all the verbal glamour which such a musical language as the Bengali possesses. But the innate beauty of his poetry has trickled down through the translations, especially those made by himself. Tagore's English style is chaste and pure. He seems to have modelled himself on the Authorised Version and the result is a surprising rhylefs and rhythmic prose. Hence the great popula-

larity of his *Gitanjali* in the English-speaking countries. His lyrical dramas like *Chitra* and *the King of the Dark Chamber* are deservedly famous for their great beauty and mystical colouring.

His short stories have appealed to a greater variety of readers than his poetry. Here he is indubitably the master. His delicate sense of humour, his mastery of psychological details and his restrained passion, — all are seen to the best advantage in stories like *the Cabulliwallah*. It may well be that posterity will judge him to be a greater story-teller than poet.

But Tagore was not a mere dreamer afraid of life. He was full of the pagan lust for life and he never hesitated to come out of the ivory tower and mingle with the common herd. He was a true patriot but his patriotism was not vociferous and hysterical as that of lesser men. His classic utterances in vindication of his suffering country will ever be remembered with gratitude by all Indians. But Tagore was neither a narrow-minded nationalist. He had the vision to see that nationalism, at its best, is only a means towards internationalism. He worked for the ideal of a Greater India in a Greater World.

Tagore's paintings have mystified and perplexed his admirers. It is as yet too early to determine whether these weird and bizarre drawings have any real significance; but it is quite possible that they have anticipated future developments in aesthetic symbolism.

Perhaps the greatest single project in which the poet interested himself was the university which he established in Santiniketan. If the business of education is to fit men and women to lead beautiful lives, then Tagore has given the best solution of the problem in this felicitous combination of Plato's Academy and Kanva's Asrama. The *Viswabharathi* is Rabindranath's masterpiece.

The influence of Tagore on contemporary Indian lit-

erature can hardly be overestimated. The Tagore cult has caught the fancy of leading literary men in all our languages, and already a vast literature bears testimony to his enormous influence. Imitation is a facile and dangerous pastime. Tagore has suffered from the well-meant intentions of some of his enthusiastic followers who have unconsciously caricatured his theory of poetry. A reaction is bound to set in, but Tagore, we can be sure, will survive passing fashions and vogues.

But Tagore the man was greater than any or all of his works. He deliberately cultivated the art of living. He cut down to the irreducible minimum all the uglinesses and unpleasantnesses of life. He lived beautifully. Other men have written poetry. But Tagore, in the truest sense, *lived* poetry. His life was his greatest lyric.

Tagore's Philosophy

(E. I. WARRIAR, CLASS IV.)

Although the versatile genius of Tagore runs in channels innumerable, he is best known to us and to the world at large through his genuine and profound philosophy. He has a message to the world — a message of spirituality.

We do not find any systematic account of philosophy interpreted by Tagore. But all his writings teem with philosophic thoughts. The scope of his philosophy is universal, "Tagore, like other regenerators of Hinduism, has freely borrowed from Christianity and Western teaching and has woven these alien elements into a woof of his own faith". Man has a prominent place in his philosophy. "Rabindranath sings not of the cloister or the retreat, but of the open highway and king's Post Office". But he has fully realised that man's office in this world is not merely "to eat and drink and be merry", but to know his place in the universe. He says in his Gitanjali, "In the busy moments of the

noontide work I am with the crowd, but on this dark lonely day it is only for thee that I hope". He feels with St. Augustine, "Our heart is restless until it finds its rest in Thee". And, at times, like Omar and other mystic poets of the world, he feels the divine harmony. He utters in his Gitanjali: "The same stream of life that runs through my veins night and day runs through the world and dances in rhythmic measures".

Though Tagore is not opposed to the empirical school of thought, he realises a principle — a principle of all-comprehensive unity — which is beyond the ken of reason. The universe of intellect, he says in his Sadhana, "is like a railway station; but the station platform is not our home". Intellectual reasoning, in his opinion, is full of contradictions, and often it leads to results quite opposed to reality. Tagore says, "The man whose acquaintance with the world does not lead him deeper than science leads him, will never understand what it is that the man with the spiritual vision finds in these natural phenomena. The water does not merely cleanse his limbs, but it purifies his heart; for it touches his soul". Thus we see that he stresses on the intuitive vision of the universe. Our harmony with the universe is achieved not through our laboratory experiments nor through intellectual legerdemain, but through a direct intuitive apprehension of ourselves. "The vision of the Supreme One in our soul is a direct and immediate intuition. not based on any ratiocination or demonstration at all". It is this direct intuitive vision of the universe that was experienced by the revered sages of the Vedas and the Upanishads and by the mystics all over the world.

At any rate, he dismisses with contempt the popular Vedantic doctrine that the world is a Maya or illusion and we are all but shadows in it. He favours the Karma-Yoga of Gita which says, "The whole world rests on sacrifice. It is the law of the universe". This principle of disinterested

action coupled with an intense feeling of brotherhood has expanded his soul so as to feel for the whole universe. He says in his Sadhana: "Man's abiding happiness is not in getting anything, but in giving himself up to what is greater than himself, to ideas which are larger than his individual self, the idea of his country, of humanity, of God". To the Indian ascetic, Rabindranath's advice is: "Come out of thy meditations and leave aside thy flowers and incense! What harm is there if thy clothes are tattered and stained? Meet him and stand by him in toil and in sweat of thy word". But he is also equally vehement against those who make action their supreme goal. He adopts a middle course where both action and contemplation constitute a harmonious whole.

Himself being an artist, he realises the function of art. He knows fully well that art is only a means and not an end in itself. It is only a means for the realisation of the Infinite. Art can also be equally misused. When he hears a melodious and soul-stirring song or sees the face of a beautiful girl, it is neither the romantic fever nor the sensuous passion that is sought for by Tagore, but a spiritual expression in them.

Last, but not least, Tagore is not a pessimist — a term unjustly applied to Indian philosophers by some western critics. Like the Vedic and Upanishadic seers of ancient India he is a thorough-going optimist. Of course, pain creeps into his heart when he sees the injustice and contradictions of the world; but he finds a way of escape from these trammels. "In pain is symbolised the infinite possibility of perfection, the eternal unfolding of joy". Thus the revered poet and philosopher, Rabindranath Tagore, who fulfilled his precept that "our existence is meaningless if we never can expect to realise the highest perfection that there is" stands as a beacon light to the years and generations that are yet to come.

CHAGRIN

(R. Subrahmanyan, I. U. C.)

It was 8 o' clock in the morning. The Cochin Express was steaming into Shoranur Junction, puffing and hissing as if tired of the long journey. A head was seen peeping out of each of the windows of a particular third class compartment. They belonged to a party of students from Madras going to Ernakulam.

Mr. Raju, who appeared to be the leader of the party, shouted out, " Mind you, you have a big crowd on the platform. See that you don't allow anybody in. Gopal, be you there at the last window; Venu, be at the central one; and you, Govind, at that doorway, while I shall manage this one ". At this peremptory order, they at once placed themselves at the allotted places, each with a lighted cigarette in his hand and blowing such dense clouds of smoke out of the mouth as to make one think that the carriage was on fire. These young moderns of the Presidency College had deposited themselves and their belongings in a large compartment long before the train was scheduled to leave the Central Station. Possession being the nine points of law, they had, by the arts known only to our student population, managed successfully to keep out everyone attempting to get in, all the way from Madras.

The pulling up of the train at the platform was the signal for the bustle and confusion that is the usual feature at all big railway stations. There arose in the air the loud voices of the vendors of coffee, tea and edibles, the full-throated shouts of hawkers selling toys and all sorts of knick-knacks and the shouts of the fruit-sellers and newspaper boys. Mingled with these were the noisy altercations between those who had entrenched themselves in the carriages

and those who wanted to establish their right of entry into them. Here and there one could see the hurried exit from the carriages of the ubiquitous ticketless traveller, the speed of his exit being often accelerated by the caresses of the booted leg of the ticket-examiner.

When the bustle and confusion had somewhat subsided, our young friends relaxed their vigilance at the doors and windows of the carriage and surveyed the platform. Their eyes caught sight of two incongruous figures standing a few yards away, opposite their compartment. One of them was an old haggard-looking lady of about three score and ten, and the other was a young lady of sweet seventeen. The old lady was carrying a small bedding and a kooja while the damsel was holding a small box. Apparently, they had come to board the train; and were waiting for the rush to subside, feeling that they were not equal to a tussle at the carriage door. The charming beauty and the bewitching smile of the young lady must have made the hearts of Mr. Raju and his companions jump into their mouths. But it is certain that they jumped out of the carriage and went forward to have a closer view of the pair, Mr. Raju leading and the others following at a respectable distance. Recollections of the adventures of the Knights of the Round Table — which would not have come to them even by great effort at the examination hall—rushed to their minds and each wanted to play the gallant knight to the beautiful Eve of the platform. Approaching the pair, Raju went up to the old lady and said, "Why, Grandmamma, why are you standing here? I guess that you are not able to get any space in the train. You are, of course, too old to force yourself into a crowd. There is plenty of space in our compartment. You can come and comfortably take your seat there."

All the while, Raju's voice was directed to the old lady, but his mischievous eyes were turned towards the

young lady. His followers, immediately understanding the purpose of their leader's mission to the old lady, were rejoicing at the idea of having a young and beautiful lady in their company during the journey. Gopal immediately took hold of the bedding and very politely placed it in. Govind took the kooja from the old lady and placed it within. Venu took the suitcase from the young lady and placed it on the rack. Madhavan quickly cleaned a seat not minding even his towel getting dirty. Our gallant knights, then, very politely showed them into the carriage. Immediately, Raju spread out his bedding and asked both of them to be seated on it. Gopal bought some oranges and handed them over to the lady. Venu bought some grapes and placed them near her and very politely asked her to take some of the fruit. Govind bought a copy of the latest issue of the "Illustrated Weekly of India" and the "Punch". In short Raju and his company began to provide them with all sorts of conveniences and comforts, some of which the lady herself would not have wished for. They were all thrilling with joy at the idea of the "lady Queen" journeying with them. Sita—they had discovered that to be her name from the conversation between herself and the old lady—being a product of co-education, accepted all the comforts and conveniences provided, with an arch smile. She then told them, "I am highly indebted to you for all your kindness. I don't know if I can adequately repay this kindness".

At this, the gallant gentlemen felt themselves lifted up to the seventh heaven of bliss.

The fair lady was pleasantly chatting with our young friends when the first bell rang. Sita immediately got up and, turning to the old lady, said "Grandma, it is time for the departure of the train. I am getting down. I wish you a comfortable journey. Please write to me as soon as you reach Trichur". So saying, she got down from

the train and quietly walked off, turning back once to throw a mischievous smile on her bewildered admirers. When the train steamed out with the old lady for their companion, what a sight it was to look at the foolish expression on their faces!

The Late Prince Rama Varma Appan Tampuran

(A TRIBUTE)

(T. RAMALINGOM PILLAI, M. A.)

The sad news of the demise of Prince Rama Varma Appan Tampuran of Cochin was broken to me by a friend on the morning of Saturday last. Shocking as the intelligence was, it was not thoroughly unexpected; for, about two weeks ago from that date, Dr. L. A. Ravi Varma had showed me a letter from Mr. Attur Krishna Pisharody in which was described in detail the indisposition of the great *Savant*. Dr. Ravi Varma proposed to go to Trichur to see the Prince, and I was to have accompanied him to pay my respects to the veteran scholar-prince. From Mr. Pisharody's letter we gathered that the prince was sinking. But I could not bring myself to believe that the end was so near. The inevitable has, however, happened, and no one could be sadder than myself. I had the proud privilege of having been an honoured guest of the Prince at his residence, the Ayyanthole Palace in Trichur, on more than two occasions, and of having come in close contact with him.

The first time I happened to see him was at the Sahitya Parishat held in Trichur, where every delegate be he prince or peasant, scholar or ignoramus, Brahmin or Ullada, Hindu or Christian, was treated as the personal guest of the Tampuran. Each felt there that he was quite at home, or more than at home. The chief host, Prince Appan Tampuran, was found anywhere and everywhere, at the platform, at the guests' room, at the dining hall and at the reception Pandal. Even the minutest details of the various items of business could not escape his attention. His large eyes full of light were ever vigilant—day in, day out, not only during the Parishat Week but during some weeks, both before and after the conference. He was activity incarnate. Work, work alone, seemed to be his pabulum. He appeared to have been cut out for work—not only mental, but also physical. The agility with which he moved, showed that nature had deliberately endowed him with a thin frame for that purpose. But it is said he never had a superabundance of health. On account of this, he had to abandon a brilliant acadamic career by stopping short, while in the B. A. Class.

To see this Prince was to love him and to revere him. He was simple, perhaps almost to a fault, not only in his habits but even in his very looks. There was nothing ostentatious or awe-inspiring about him. He would never put on airs. His innate simplicity and love of humanity endeared him to every on-looker. A prince of the bluest blood, in him there was nothing usually associated with royalty, except his scholarship. As a man, he was the very pink of perfection. He was every inch a gentleman. He treated the high and the low alike. His sympathy for the humble common people was not superficial and artificial; it was deep-rooted and natural. His courtesy was not a cloak to cover a haughty temperament. There was in him no superciliousness to be supposed or concealed. His very voice

was courteous and melodious. He was a highly noble soul born to command and control, not, by threat or oppression, but by love and sympathy.

His love of the mother-tongue was tantamount to a passion. He sacrificed himself at the altar of *Kairali*. His is a name to conjure with in literary circles. As a writer of sweet, simple, idiomatic Malayalam prose, he has stood all alone, unique, incomparable. He is an acknowledged master of Malayalam style. His *Bhaskara Menon* and *Bhoota Rayar* are two masterpieces in Malayalam that will survive the wreck of time and the waters of oblivion. Great as he is, as a prose-writer in Malayalam, he is no mean poet in that tongue. It is not perhaps very widely known that, as a writer of English prose, he is far above our so-called master-stylists, most of whom cannot write irreproachable language. The congratulatory message he sent me, on the receipt of the last instalment of my humble book on Malayalam Phrases and Idioms, called by him a "herculean work", is an inimitable type of his English. It is couched in language which any first-rate Professor of English may be justly proud to command. He was a scholar among princes and a prince among scholars. As a man and as a scholar he surpassed his contemporaries, and was an exemplar unto all who came in contact with him.

Though practically it was as a stranger that I approached him with the request to honour my *Malayala Shailee Nikhandu*—Part I with a brief introduction from his eloquent pen, most gladly and readily he acceded to it. He was the great scholar who had contributed the brilliant introduction to Prof. A. R. Raja Raja Varma's *Sahitya Sahyam*, the well-known *vade mecum* of prose writers in Malayalam.

Imitation is the highest form of compliment. Some claim to have almost life-long friendship with him, and yet they do not seem to have been influenced by the noble ex-

ample of his love of simplicity and hatred of pomp. Despite their intimate contact with that great soul, some of his literary friends cannot change their skin. Now that God has been pleased to call him back to his reward we will pray for his eternal rest, and also express our humble thanks to the Almighty for having spared him on earth at least up till now.

THE AVENGER

(C. S. SADASIVAN, Cl. IV.)

The big limousine was tearing along the tarred roads at sixty miles an hour! Close on its heels came the Grey Panther with Brampton the Detective Inspector and his dear friend Hastings of the C. I. D! The speedometer of the Panther first ran up to seventy-five, then slowly came down to seventy and then stood steady at sixty. They could not see the occupant of the first car and knew only that the occupant or occupants were criminals and were escaping or rather trying to escape from the law. They had only one thought, one idea in their minds; to catch the criminal or criminals.

Who ever the driver was of the limousine, beyond doubt he was an expert. The detective's car missed a taxi by an inch! and a lamp post by a hair's breadth! and how they escaped a lorry goodness alone knew! Suddenly, without any warning the limousine came to a standstill. The driver of the detectives' car was frightened, terrified, mad at seeing the dead mass just before the radiator of his own machine. He jammed down the break with such a terrible force, rather due to fear than of presence of mind, that the

break rod gave way. There was a terrific crash! Boom! The Gray Panther came to a standstill throwing the detectives on their faces violently. The driver had swooned! They tried to get out, but the door was jammed. After five minutes of incessant toil they managed to get out and rushed simultaneously to the mysterious car! But what they saw there sent an electric shock through them!

There was the driver in the car, bent over the wheel stone-dead. All his face was cut up with the shattered glass of the wind-screen. But his face was all white and his strong jaws set as a steel trap. But this did not shock them for they had seen so many dead people who had died in a thousand and one ways. There was a neat hole in the neck bored by a bullet fired at close range. But of the killer there was no sign. The mysterious occupant of the car, the mysterious killer, had still mysteriously disappeared! Disappeared as it were, into thin air!! It was impossible for the driver to kill himself. Driving at such pace he could not kill himself, and why had he so suddenly stopped? They were sure he was shot when he had stopped the car. But who killed him? Who was the murderer? And still more important where was he? or she? The accident had taken place in the middle of the road, and they had not seen anybody getting out of the car. Then where was the killer?

It was this question which baffled the detectives. There was no sign of the mysterious killer but they were ready to swear, take every oath, that there had been another occupant in the car who had killed the peaceful Banker at Hampstead and then again killed the unknown driver. They had read of the Invisible Man of Wells; but was it possible that the mysterious occupant was invisible? But if he was invisible, where was the weapon? There was no sign of it in the neighbourhood at all! They were unable to believe in an invisible gun also. The mysterious killer had completely disappeared!!!

They made a thorough search of the premises and there was no sign. They searched the driver and found his licence book; they discovered that he was an ordinary taxi driver, whose car was found, the next day, deserted near Hampstead. Brampton gave a visible start when he saw a piece of paper wedged in the driver's seat. In it was written in glittering red letters AVENGER!!! He took it to the light and drew from his pocket-book another piece of paper of the same dimensions and compared it with the former. They were identical! But there was a purple stain in it, the blood of the dead Banker to whose coat this was pinned! The AVENGER had struck! struck twice!!

By this time Hastings had put an emergency call to the nearest Police Station and the Police emergency corps had come with an ambulance van. The diseased driver was removed to the hospital for post-mortem and the necessary photos were taken. The two detectives went to their lodgings in a police car. The cars were left there with a watch.

In his cosy room, Brampton ventured an explanation. "You see, I received a letter yesterday telling me that the Banker would be killed at such and such an hour; and the mysterious writer had challenged me to catch him. It was signed the AVENGER. First I thought it was all a joke, and a bad joke at it. If I had taken it seriously, I could have sent an army to protect the poor Banker. But, you see, I didn't take it seriously. But about five minutes to ten, I received an anonymous telephone message, from the AVENGER himself. 'The AVENGER never jokes. I will kill the Banker at ten!' So I ordered the car to verify this, and if possible to save the poor fellow; and you just hopped in handily. The rest you know".

They had rushed with all speed to the Banker's house. When they reached the house they heard a distant tower-clock climing the hour Ten. Both of them rushed

to the front door. The bell was rung furiously and a frightened butler had opened the door. "Where is your master"? Both of them enquired at the same time. "In his rooms, upstairs, Sir," the perturbed butler blurted out. They rushed to the room and what they saw there froze their blood. There on the couch lay the body of the unfortunate Banker with a tiny red stream oozing from his breast! He was shot through the heart! The room reeked of powder and there was no sign of the weapon or of the killer. The safe at one corner stood open empty! If there had been anything there, it had been taken away by the killer. They were sure that there was something! Something very valuable to the killer. One of the windows stood open and they knew how the killer had escaped. Then they heard the whirring of the powerful engine of a car being started and so they had rushed out in pursuit of the blood maniac.

x x x x

Mrs. Millicent was sitting in her exquisitely furnished bed-room. A novel lay on her lap. She was in one of her dreamy moods. Suddenly she was roused from her reverie by the ringing of the telephone. She didn't care for it at first, but it still rang. She went up to it and took the receiver "Hallo! .... Is it you dear? ....well! ....yes............ I shall wait for you," and hung up.

Fifteen minutes had passed. She had fallen again into her contemplative mood. There was a tap! tap! tap! at her door. Jumping out of the chair, she rushed to the door and opened it. A well dressed young man entered the room and locked the door behind him. They went into the room and sat side by side on the couch. She gave him a glass of whisky and soda. He finished it slowly and lit one of his favourite Virginian cigarettes. "Where have you been all the while"? asked the lady. "To Hell!" was the laconic reply and he laughed the sweet ringing laugh of the hen-pecked husband. "You know, Adela! dear! where

I have been and why do you ask "?

"O! I know where you have been and I want to know the details. If it pleases you, you will tell me "!

"You know, darling! There is no secret between us ".

She lit a cigarette and leaned back on the couch. "Come on! Out with it dear "!

"I left you at fifteen minutes to ten and took the car. On the way I put an anonymous call thro'' to Mr. Brampton, telling him that I was going to do what I had promised ".

"That was vain conceit on your part, Mill! What is the use of warning the cops?"

"You! please don't interrupt me ". There was a soft murmur from the girl.

"I went there at one minute to ten. The Banker was in his rooms. First he didn't recognize me. But when he came to know it was me, he went gray with fear. He offered me this—and he threw a big attache case on the table—to spare his life. You know, I had vowed to kill him and the AVENGER never breaks his word. So I took the bribe from him. Then there was a sudden ringing of the front-door bell and I knew I had to be quick or caught. So I let him have it. The cops did not hear the soft plop of the silenced gun and I escaped thro' the window. My car was parked in the road in front of the next house and I wanted a driver in case of pursuit. A taxi came on happily and I asked the help of the driver to start my car. The two pound notes thrust into his palm were too much for him and he got into the car. I was already in the back-seat and with the help of the gun I made him drive the machine like blazes. But for him I would not have been here now. The cops had seen my car, or rather I think, heard it and they followed in pursuit. My driver at the point of the gun raced along like hell and I will never forget the mad drive. We had not gone five minutes before my car sud-

denly came to a stand-still. I thought I was caught and I lugged him. Then came the terrific crash of the other car bumping into us. This deadened the noise of the explosion of my gun. I had to be quick. I opened the trap-door on the floor-board, slipped down to the road and closed it. I went under my car and then under the other one and escaped out into the road behind the police car. I ran for my life and the confounded detectives did not hear the pad! pad! pad! of my running feet. I turned the first corner and did not wait to look for what happened to my car or to the others. Whether they went to Hell or Heaven it is nothing to me. I went to the first telephone booth and phoned you. And now I am here!"

"You blundering jackass you have destroyed my car".

"Never mind! I can buy for you half a dozen ones like that with what is there in the attache case".

"What have got there? A few papers, I suppose".

"Yes, dear! It is stuffed to choking with paper, paper notes! notes for ten-hundred-thousand pounds!"

"Yes! you have done it and there ends the matter, let us go to bed".

"No! dear, I am going to give to the driver's family ten-thousand pounds as compensation for what I have done. You see! the AVENGER never forgets those who have done him a service".

x x x x

The next day Inspector Brampton received another message from the AVENGER. When he had finished it, Hastings came in with his usual swinging gait. "What the hell have you got there, Bram"!

"Oh! nothing like the hell I had received before. Read for yourself".

The C. I. D. man took the piece of paper and this was what met his eyes. "Dear Brampton, please don't blame yourself. I had vowed to kill the Banker rat, be-

The Tourists caught in rain, Coimbatore.

St. Mary's at the Agricultural College, Coimbatore.

St. Mary's Hostel
on Tour.

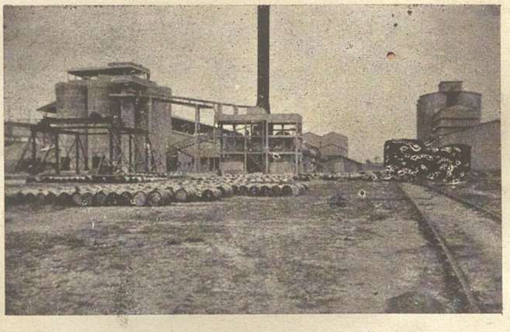

The A. C. C. Works, Madukarai.

cause he had double-crossed me. I never forget those who offend me. You need not waste your time and energy going in search of me. By the time you get this I will be on my way to the continent. Henceforward you will never hear of me again. My alias is for ever cast away. I am going to be a good citizen. Mind you! I never joke and never, never, break my word. So farewell". It was signed.

THE AVENGER.

HOSTEL REPORTS

ST. MARY'S HOSTEL, TRICHUR.

St. Mary's — another new year. Father Warden had to say many 'I regrets' to many a fresh application. There are many freshers too. Any way the hostel is full — it is overflowing too — the alarm has been raised for more 'lebensraum' and we hope that more space would be provided soon.

There are 49 members. Life has begun with the usual hum. Our companions Raman, Jove and Kitty are also here. We are all under the common umbrella of our warden. Raman as smart as he is, after a lonely and solitary life of three months, greeted us with his teeth; he was quite happy to hear the periodical 'tang', 'tang' of the bell. Many of us are familiar to him — to others he is a little indifferent.

The mess is common with the usual specials and dishes on Sundays. Our Inachu is here. He has been given a promotion from serving water to serve rice. It

seems that the Warden is bent upon making the hostel a 'socialist' organisation. If this continues it is to be feared that at a future date the hostellers will have to pay nothing for their stay in the hostel. "Dig for self-sufficiency" is his aim, and daily our tables and dishes are laden with home-grown vegetables. No wonder, Mr. Parambil Lonappan who presided over our last annual meeting, envied us and held us as a model to other hostels in India. Now we have ample and sometimes even surplus stocks of Vendaka, payar, omaka, cholam, mathanga and cheera. Mr. Thadavanal, hem! he is taking undue advantage of our garden. Besides the ration he gets in the mess, he is seen every morning plucking infant vendakas and payar, telling others that these contain phosphates and A to Z vitamins. He must be prevented from doing this. If no action is taken a "*blitz Satyagraha*" will be launched under Ka-ka-ka Aliyan who claims to be an expert in this method. The forwarders and the Sikhs go to the mess with the route song, 'It is a long long way to the refectory', in imitation of the Yanks. But they forget that they are marching to the call of the bell to fulfil not any other duties but to fill up their tummies.

We play badminton, tennikoit; we have rings too. The ring is generally monopolised by Aliyan and Aliyan Bros. The great Mesmerist Pallithanam is an expert on the rings. He promised to perform some mesmeristic feats on them. But it was abandoned due to the unexpected German attack on Russia. This year saw the coming of a few new indoor games. They are the ping pong, carroms, and the Dominos—these are gifts by our warden to the hostel. Our thanks to the Warden! Johnny Kutty Aliyan thought Ping Pong was the name of a Chinese General directing a powerful Chinese division against the Japanese hordes in China. If somebody from out side were to visit us in the evening he would be amazed to see this hostel as busy as a beehive. Members wait in queues to play these games.

Some would be busy with Badminton and Tennikoit while a few would seem to rack their brains with the Dominos and carroms and others with ping pong. Our request to provide us with a basket-ball court is still pending. We hope we would get it by next term.

Our comrades in the Thope belittled our fighting capacity — they thought we were only "little ones". Their agents gave a wrong report of our fighting quality. After a hasty conference their generals sent an ultimatum challenging us for a "volley ball war". We took up the challenge. We knew well our capacity. We went to their fields, and, Gosh! what a crushing victory it was. The enemy was smashed, he was driven terror-stricken and dispersed in confusion. The enemy thought of a 'walk over.' But the 'Blitz' was on our side. The 'Victory Appam' the enemy had made to celebrate the expected victory was eaten in the forest, while a few were given to the crows and dogs in desperation. Some of their soldiers wanted to perform a 'Hai-kiri' by over-eating. But the timely intervention of their captain prevented a catastrophe. Since then the Thopians hide their face whenever they see a proud victor of St. Mary's. But we, the victors have not lost the peace. We have won that too. Well done soldiers of the Thopian front! Bravo! Thumbs up boys, let us sing "There will always be a St. Mary's" and "St. Mary's Uber alles". Such is the tale of a magnificent battle between St. Mary's and Thope. Thank you members of the Volley team and all who encouraged us on the occasion.

We celebrated the Patron Saint's day of our Principal in whose honour we arranged a grand party. Bad weather made us to hold the party inside. Constantine, T. K. Louis, and Cyriac Nidiri spoke on the occasion. The Principal replied suitably. We are grateful, he accepted our humble invitation in spite of heavy work connected with the College extension and other academical duties. He came

on his way to Madras. We are afraid whether he did full justice to the various items served in the party.

The Pauls of the hostel gave us a 'mass' party jointly on their Patron Saint's day. Though it was disappointing, yet it was something with their beans, and the hostel tea; we are glad they were profited.

Our library—we have ample reading materials. We are getting one English newspaper and another Malayalam daily. The Malayalam paper, the *Deepam* is given free to the hostel through the Librarian from the proprietors of the paper. Many thanks for their generosity. By special arrangement with the Public Library we get many foreign periodicals and books too. We are grateful to Mr. Narayanaswami for his help in the arrangement.

The freshers, as usual, had their interesting experience. One comrade went to a local theatre on the day of his arrival to see 'Tata's Hamam'. He saw the soap advertisement with the girl displayed magnificently in front of the theatre. He took it for a cinema advertisement. But he came off sadly after witnessing a "mighty mythological Tamil puranic".

Another comrade wrote to his father not to send any more counterfeit coins through M. O.

The debating club is not revived yet. Some wanted its early revival. It is doubtful whether it would survive again.

Among other things, we have as members of the hostel, one as a speaker, another as the basket-ball captain, while some others are represented in the various councils and association committees.

Oh! the examinations—afterwards one full month's holidays! We will tell more about our life in our next report—for the moment good-bye.

St. Mary's Hostel,
25th August '41. T. K. Louis, Class IV.
Monitor.

The Dewan & the Principal.

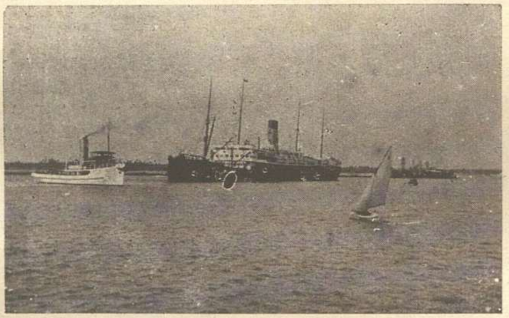

"The Cochin Harbour"

St. Thomas' Hostel
on Tour.

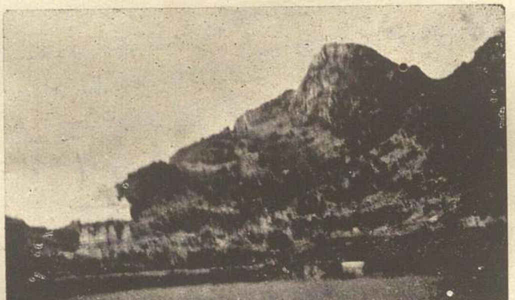

The tourists at Marthandavarmah's Refuge.

THE ST. THOMAS' HOSTEL, THOPE.

Within a week of the re-opening the Hostel was packed to its capacity and with the strength of forty-five we are perfectly at home in 'Thope', breathing its pure and rural atmosphere, enjoying the peace and calm of a Santi-nikethan.

But this calm and peace which is our heritage was rudely shaken at the very beginnig of the year. A mournful calamity befell one of the most brilliant and enterprising of our inmates, K. A. Korath of the III U. C. As the mess-monitor and hall monitor he had just time to arouse in us high expectations, when on the sixth day of his hostel life he was called to pay his debt to Mother Nature, by being accidentally drowned in the flooded tank. After a long and wearied search his body was recovered and after being duly certified by the police authorities it was immediately taken to his paternal home at Cherai, several of his Hostel friends forming the cortege. May his soul rest in peace!

Our hostel provides many facilities to cultivate the literary and histrionic talents of the inmates. Our Literary Union began to function in right earnest from the very first week of the re-opening. The inaugural address was delivered by Mr. Velayudhan Nair M. A., then principal of the National Tutorial College, Trichur. The learned lecturer spoke at great length on 'Shut your Shakespeare and open your Shaw', perhaps a very dubious counsel. Through the unstinted efforts of our energetic secretary Mr. V. T. Mathew, our Union activities are being carried on efficiently and systematically.

Mens sana in corpore sano — is our motto. We are, therefore, taking a very keen interest in our athletic activities. We play field games, such as Football, Volley, Batminton and Tennikoit. The marked progress of our athletic activities is largely due to the extraordinary ability of our

General Captain, Mr. P. J. Xavier. We hope to give a good account of ourselves at the next College sports.

We are not only men of this world but we also seek the kingdom of God! It is really a blessing for us to possess a beautiful chapel, which inspires the heart and raises it heavenwards. Mere Sunday Catholics—we are not. We have recently organized a Choir under the guidance of Pro. J Pettah M. A., and it is proving to be more and more successful and particularly beneficial when we celebrate special feasts in the year. The 13th of August the feast of St. John Berchmans was one such occasion. As the feast of the Patron Saint of the Principal, it was a gala day for us. We are leading a pleasant and studious life under the paternal care of our beloved warden, to whom we owe all that we have achieved.

V. Rajayyah, IV U. C.,

General Monitor.

Report of the College Union
FOR
the First Term.

To begin with, mention must be made of the judicious distribution this year of our extra-carricular activities among the English, Malayalam, Sanskrit, History and Science Associations. The congestion that had so long acted as a dead-weight has thus been considerably relieved.

Chiefly instrumental for this reform is the Principal himself, who remains the President of the Union. Messrs P. S. Venkiteswaran, M. A. and V. Achuthan Nair, M. A. have been nominated as Vice-Presidents. The following were elected as student representative:—

IV U. C.		III U. C.
1. T. P. Paul	(English)	M. Raghava Menon
2. V. A. Sreedharan	(Malayalam)	P. J. Joseph
3. V. Balakrishnan	(Sanskrit)	K. Balakrishnan
4. K. Ramunni Menon	(History)	P. I Cherian
5. P. A. Prabhakaran	(Science)	M. Kumaran

II U. C.		I U. C.
1. R. Constantine	(English)	M. A. Thomas
2. T. P. Thimothy	(Malayalam)	K. T. Devassy
3. T. K. Krishnan	(Sanskrit)	K. Raghava Marar
4. T. S. Venkateswaran	(History)	M. J. Mathew
5. K. Krishna Menon	(Science)	K. J. Paul

Our activities began early with the election of Messrs R. Constantine, M. Raghavan and M. Kumaran as student-chairmen, Mr. K. Ramunni Menon as Secretary, Mr. T. P.

Thimothy as Assistant Secretary and Messrs M. Raghava Menon, V. A. Sreedharan, V. Balakrishnan, P. I. Cherian and P. A. Prabhakaran as Secretaries of the English, Malayalam, Sanskrit and Science Associations respectively.

The inaugural address was delivered on the 5th July, by Prof. V. Venkataraman of the Victoria College, Palghat. It was a spirited and inspiring speech. He appealed to the students to maintain the glorious traditions of their Alma Mater, to co-operate heartily with the staff and to cultivate discipline and loyalty.

On the 10th an extraordinary meeting was summoned to present a valedictory address to Mr. A. V. Sebastian on the eve of his retirement after 21 years of meritorious service as Malayalam lecturer. His Lordship the Bishop of Trichur presided. After the garlanding, the Principal spoke extolling his services and Messrs P. A. Nambudiripad, R. R. Thirupad, V. V. Abdulla, P. K. Kumaran, P. A. Prabhakaran and K. Balakrishnan read Mangala slokas, regretting his departure. In a voice quivering with emotion and in a language, simple as it was mellifluous, Mr. Edamaram, the 'grand old man' of the College, replied to the laudatory address and expressed profound gratitude for the touching reception accorded to him.

The first ordinary debate in English was conducted on the 18th when Mr. K. Sivaraman of III U. C. moved that "In the interests of India, the Indian National Congress must resume Office". Mr. P. K. Prabhakaran of the Senior Intermediate Class led the opposition and Mr. P. S. Venkiteswaran, M. A., Vice-President, acted as the speaker. The proposition was defeated.

The next debate (in Malayalam) was held on the 1st August. Mr. K. S. Kumaran Nambudiripad (II U. C.) tabled

a proposition to the effect: "അക്രമത്തെ ചെറുക്കുവാനും ലോകത്തിൽ നിന്നു നിഷ്കാസനം ചെയ്യുവാനും ഏററവും പ്രായോഗികമായ മാർഗ്ഗം അക്രമരാഹിത്യമാണ്" Mr. K. P. Vasudevan (IV U. C.) opposed the proposition in a laconic speech. Mr. R. Constantine was in the chair. The resolution was passed.

On the 8th August, a condolence meeting was convened to record the profound grief of the students and staff of the St. Thomas's on the sad demise of Dr. Rabindra Nath Tagore. Rt. Rev. Mgr. John Palocaren M. A. presided. Messrs P. P. Nambudiripad, P. K Kumaran and P. R. Peethambaran read condolence slokas and Messrs George Paul and P. K. Venkiteswaran poems. Moving the condolence resolution, Chevalier C. J. Varkey, M. A. paid a glowing tribute to the monumental services rendered by "this peerless gem in our national treasury". The most mystic of poets and the most poetic of mystics, the Ambassador of Indian culture, who sought to translate the ideal

East is East
West is West;
East plus West
Is much the Best—

into practice, the Poet-Founder of the International Institution of Viswa-Bharathi who made no bones of his revulsion towards the present system of education, he was also a patriot of the first order, who had thrilled Bengal and electrified India in the stormy days of the Anti-Partition Agitation by his impassioned eloquence and who from his death-bed gave concentrated utterance to the deep anguish of the suffering Indian nation. In his peroration the Chevalier dealt with the international cult, of which Tagore was the High Priest, and which visualised all nations as but so many links in the girdle of the Mother Earth.

On the 12th August a special meeting was arranged to felicitate the Principal on the eve of his Patron Saint's Day. Messrs K. Sankaran, P. J. Cherian, P. K. Kumaran and George Paul recited poems—Malayalam and English. On behalf of the students Messrs F. S. Manavalan and P. K. Thomas spoke, testifying to the gratitude and admiration of the students for his paternal solicitude and generosity. The staff was represented by Mr. P. S. Venketeswaran M. A., who pointed out how the Principal had so thoroughly and completely identified himself with the institution, which was a standing monument to his patience, industry and zeal, that to divorce them even in conception was as utterly impossible as to stage Hamlet without the Prince of Denmark. He concluded solemnly with the quaint old wish: "May your elbow gain more srtength and your shadow never grow less". The Principal replied suitably. The meeting dispersed amid cheers led by Mr. K. Ramunni Menon, the Secretary.

Editor: (Mal. Section) JOSEPH MUNDASSERY, M. A.

മഹാകവി ടാഗോർ

(ഓക്സ്ഫോഡ് യൂനിവേർസിററിയുടെ പ്രതിനിധി, ടാഗോർകോൺവക്കേഷണിൽവച്ച് ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ സംക്ഷേപം.)

“ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ഈ ബഹുമാന്യസഹോദരൻ തന്റെ ജീവിതവും കല്പനാവിലാസവും. സ്വഭാവവിശേഷവുംകൊണ്ട്, തന്റെ ഉത്കൃഷ്ടവംശത്തിന്ന് അനശ്വരയശസ്സാർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനയം വിസംവദിക്കയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പറയട്ടെ, My life has crowned the virtues of my line എന്ന സ്കീപ്യോവിന്റെ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തോളം മററാർക്കും അവകാശപ്പെടുവാൻ കഴികയില്ല. നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ ഒരു വലിയ കലാകാരനേയും ഒരു വലിയ പണ്ഡിതനേയും കാണുന്നു. ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും ഒന്നുപോലെയാണദ്ദേഹത്തിനു സ്ഥാനം. കവിതയിലും കഥയിലും നാടകത്തിലും എന്നുവേണ്ട, സാഹിത്യത്തിന്റെ എല്ലാപ്രകാരഭേദങ്ങളിലും അദ്ദേഹം കൈ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യെത്താത്ത യാതൊരു സാഹിത്യരൂപവുമില്ലെന്നു പറയാം. എല്ലാററിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരസ്പർശം അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനോധർമ്മവും മധുരശൈലിയും എത്ര അസാധാരണമാംവണ്ണം അദ്ദേഹത്തിലിണങ്ങിയിരിക്കുന്നു! ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നുയരുന്ന വികാരങ്ങൾ അലതല്ലത്തക്കവണ്ണം നവരസങ്ങൾ വർണ്ണിച്ചുഫലിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള സർവ്വഗ്രാഹകമായ സങ്കല്പവൈഭവം എത്ര വിസ്മയാവഹം! അദ്ദേഹം സംഗീതത്തിന്റെ സകലനിബന്ധനകളും സനിഷ്കർഷം പാലിച്ചിട്ടും, അനേകായിരം നവംനവങ്ങളായ രാഗങ്ങളാലപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു തത്വജ്ഞനെന്നനിലയിൽ അദ്ദേഹം പ്രകൃതിഭവമായ ദർശനസംഹിതയുടെ അങ്ങേഅററത്തോളം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. തത്ഫലമായി പലരും അന്വേഷിച്ചിട്ടു വളരെ കുറച്ചുപേർക്കുമാത്രം സ്വാധീനമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞ മനസ്സമാധിയെ അദ്ദേഹം പൂർണ്ണമായി നേടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ജ്ഞാനാർജ്ജനവ്രതനായിട്ടും അദ്ദേഹം തനിക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല ജീവിക്കുന്നുള്ളു. ശരിയായ വിദ്യാവിതരണത്തെ ഉ

ന്നാംവെച്ച് അദ്ദേഹം ഈ സുപ്രസിദ്ധമായ കലാനിലയം സ്ഥാപിച്ചു നടത്തിപ്പോരുന്നതൊരു വിലയ കാര്യമാണ്. അത്രയുമല്ല, അദ്ദേഹം ബഹിർലോകത്തിലെ കടുത്ത വെയിലും പൊടിയും ഒഴിച്ചുവെക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം അത്രമേൽ പുറത്തിറങ്ങി പൊതുജനങ്ങളുമായി ഇടപഴകിയിട്ടുമുണ്ട്. വേണ്ടിവന്നപ്പോൾ തെരുവിലിറങ്ങി പാവങ്ങളുമായി പെരുമാറുവാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചിട്ടില്ല. തെററുചെയ്തുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷുസാമ്രാജ്യത്തേയും അതിൻെറ അധികൃതന്മാരേയും വെല്ലുവിളിക്കുവാൻ പേടിച്ചിട്ടില്ല. പിഴച്ചുപോയപ്പോൾ സ്വജനങ്ങളെപ്പോലും തിരുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം അധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതിൽപരം ഞാനെന്തുപറയട്ടെ! ഇതാ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്നു, ആ വിശ്വമഹാകവി— മനുഷ്യസമുദായത്തിൻെറ ഒട്ടുക്കുള്ള സ്തോത്രത്തെ തൻെറ മനോവാക്കർമ്മങ്ങളുടെ പവിത്രതയാൽ സമാർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്ന രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ."

അന്തരിച്ചുപോയ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്.

ഭാരതത്തിനെന്നപോലെ കേരളത്തിനും ഈയിടെ സാഹിത്യത്തിൽ പല മഹാനഷ്ടങ്ങളും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. ശ്രീമാന്മാരായ മൂർക്കോത്തു കുമാരൻേറയും കണ്ണന്ത്ര കുഞ്ഞുണ്ണിനായരുടേയും മററും അപ്രതീക്ഷിതമായ ദേഹവിയോഗത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിനകം അറിയാത്തവരില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ മാസത്തിൽ തീപ്പെട്ട മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഏറെക്കാലം സുസമ്മതനായി വിളങ്ങിയ ഒരു സാഹിത്യനായകനെന്ന നിലയ്ക്കും ഈ കലാലയത്തിൻെറ ജാതകർമ്മം അഹിതനിരുദ്ധമാകാതെ സമംഗളം നടത്തിച്ച ക്ഷാത്രതേജോനിധിയെന്ന നിലയ്ക്കും ഇവിടെ സവിശേഷം സ്മരണീയനാണ്.

ഒരു നല്ല സാഹിത്യകാരൻ, ക്ലേശവും ധനനഷ്ടവും വില വെയ്ക്കാത്തൊരു ഭാഷാപോഷകൻ, ത്യാഗൈകകൃതാർത്ഥനായൊരു സമുദായസേവകൻ, മർമ്മമറിഞ്ഞൊരു നടനകലാഭിജ്ഞൻ, ഉറച്ച അഭിപ്രായങ്ങളോടുകൂടിയൊരു വിദ്യാഭ്യാസധുരന്ധരൻ എന്നിങ്ങനെ പല ഉയന്ന പദവികളിലും അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വിജയപൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതു കർമ്മമണ്ഡലത്തിലും അവിടുന്നു "അപ്പൻ തമ്പുരാനാ"

യിത്തന്നെ വിളങ്ങി. കേരളവമ്മയ്ക്കു ശേഷം അവിടന്നാണു സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൻെറ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയാകുകയില്ല.

മധുരം മധു, തസ്മാച്ച
സുധാ, തസ്യാഃ കവേർവ്വചഃ

അതേ, എല്ലാററിലുംവെച്ച് മധുരതമം അവിടത്തേക്കു സാഹിത്യമായിരുന്നു. കൈരളിക്കുവേണ്ടി സർവ്വസ്വവും അർപ്പിച്ച ആ സുകൃതിവര്യൻെറ പാവനാത്മാവിനു ശാന്തി കൈവരുമാറാകട്ടെ.

"ഇല്ലേറെപ്പരമാർത്ഥസൂരികൾ; കവി-
സ്ഥാനാർഹരില്ലത്രപേർ;
ചൊല്ലേറും ശുഭശീലനിഷ്ഠരവരിൽ-
പ്പിന്നെച്ചുരുക്കം ചിലർ;
ഉല്ലേഖിച്ചഗുണങ്ങൾതന്നെ തികവോ-
രില്ലാരുമുണ്ടെങ്കില-
ങ്ങല്ലേ, ഹാ, തിരുമേനി—ആരിവിടെയീ
നഷ്ടത്തെ വീട്ടാനിനി!"

(ജെ. എം.)

ഹാസസാഹിത്യം

(സി. ആർ. ഗോപാലനെഴുത്തച്ഛൻ Cl. III.)

ഏതൊരു സാഹിത്യത്തിന്നും പുരോഗതിയും സമാനകാലീനതയും നല്കി, അതിൽ ജനങ്ങളെ ഉപര്യുപരി ഉൽസുകരാക്കിത്തീക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ് ഹാസസാഹിത്യം. എന്നാൽ അതിൻെറ അർത്ഥം തെററിദ്ധരിച്ചിട്ടോ എന്തോ തങ്ങളുടെ സഹജമായ പാടവത്തെയും സാഹിത്യത്തെത്തന്നെയും വ്യഭിചരിപ്പിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ ഏതുകാലത്തുമെന്നപോലെ ഇന്നും സുലഭമാണ്. ഏതായാലും ഹാസസാഹിത്യമെന്നാലെന്തെന്നും ഒരു ഹാസസാഹിത്യകാരന്ന് അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടുന്ന ഗുണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നും പരിശോധിക്കാം.

ഹാസസാഹിത്യകാരൻ തികച്ചും സൽപ്രകൃതിയുള്ളവനായിരിക്കണം. ലേഖകനിലുള്ള ആന്തരമായ ഈ ഗുണവിശേഷത്തിൽനിന്നായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിൻെറ സർവ്വവിധാശയങ്ങളും ബഹിർഗ്ഗമിക്കുവാൻ. അനീതികളെയും അക്രമങ്ങളെയും ദയാപുരസ്സരം വീക്ഷിക്കുന്നതിനും അ

വയെക്കുറിച്ച് ഏററവും സൂക്ഷ്മമായും ശക്തിയായും ആക്ഷേപം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും അതോടൊപ്പം അക്രമകൎത്താക്കളോടു വ്യക്തിപരമായ വിദ്വേഷം ജനിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്നും അടിയുറച്ച സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യം കൂടിയേകഴിയൂ. ആന്തരികമായ ഈ സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യമാണു മനസ്സിനെ എപ്പോഴും ക്രമപ്പെടുത്തി ആക്ഷേപാൎഹമായ യാതൊരു പന്ഥാവിലേക്കും നയിക്കാതിരിക്കുന്നതു്. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ

"നായരെ ഭവാൻതന്നെ ശൂദ്രരിൽശൂദ്രൻ വീട്ട
പോയാലെന്തനൎഘമാം ജാതിയെ രക്ഷിച്ചല്ലോ."

എന്നു പാടിയപ്പോൾ തീൎച്ചയായും അദ്ദേഹം ഹാസത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിലെത്തിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. പ്രത്യുത അദ്ദേഹം 'യാഥാസ്ഥിതിക നായരെ, നശിപ്പുപിടിപ്പിച്ച ജാതിഭ്രതമേ' എന്നുംമററുമാണു് സംബോധനചെയ്തിരുന്നതെങ്കിൽ അതു് അനുവാചകനെ അത്രയധികം രസിപ്പിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണു്.

അഹംഭാവിയെ അടിച്ചമൎത്തുന്നതിലും അധഃകൃതനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിലും ഒരുത്തമഹാസസാഹിത്യകാരന്റെ ശ്രദ്ധ അനിയന്ത്രിതമെന്നവണ്ണം കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കും. സമുദായത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്ന അധിക്ഷേപാൎഹങ്ങളായ കാൎയ്യങ്ങളായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യവിഷയങ്ങൾ. മനുഷ്യസമുദായ പുനരുദ്ധാരണവും തദ്വാരാ ലോകശ്രേയസ്സുമായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദൂരസ്ഥമായ ലക്ഷ്യം. തന്നിമിത്തം ഒരു ഹാസസാഹിത്യകാരൻ സമുദായ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഉന്നതഭാഗങ്ങളെ പൎവ്വതീകരിക്കാതെ താഴ്ന്ന പ്രദേശങ്ങളെ കൂടുതൽ ആഴംകൂട്ടി തന്മയത്വത്തോടെ വൎണ്ണിക്കുന്നു. ഈ അതിശയോക്തിപരമായ വൎണ്ണനയിൽ ദുരുദ്ദേശത്തിന്റെ കണികപോലും അന്തർഭവിച്ചിരിക്കയില്ല. 'കള്ളുകുടിക്കും നായന്മാരുടെ ഭള്ളുകൾ' വൎണ്ണിക്കുന്ന നമ്പ്യാൎക്കു് അവരോടു പ്രത്യേകമായിയാതൊരു വൈരവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ സമുദായത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ദോഷത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകമാത്രമെ ഫലിതപ്രിയനായ അദ്ദേഹം ഈ വൎണ്ണനകൊണ്ടു സാധിച്ചിട്ടുള്ളു.

ഒരു ഹാസസാഹിത്യകാരന്റെ വിഷയങ്ങൾ പലതരവും സംഖ്യാതീതവുമാണു്. വാൾട്ടയർ, സ്വിഫ്ട്, എഡിസൺ എന്നിവൎക്കു പരിഹസിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത വിഷയങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. വാൾട്ടയർ എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഫ്രഞ്ചുസാഹിത്യകാരനെക്കുറിച്ചു ലോർഡ് മെക്കോളെ പറയുന്നതിങ്ങനെയാണു്. "കലയുടെ പരമകാഷ്ഠയിലോ, സൽഗുണത്തി

ന്റെ ഏററവും പരിശുദ്ധമാതൃകയിലോ, സാക്ഷാൽ ഈശ്വരങ്കൽത്തന്നെയോ, ശവകുടീരത്തിന്റെ ഭീകരപരിസരങ്ങളിൽപ്പോലുമോ, തമാശക്കുള്ള വിഷയങ്ങളല്ലാതെ മററു യാതൊന്നും കാണുവാൻ വാൾട്ടയറിനു കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ ഇതു കുറെ അതിരുകടന്ന സ്വാതന്ത്ര്യമാണെന്നു മെക്കോളെതന്നെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ആംഗ്ലേയ ഹാസസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ എന്തുകൊണ്ടും അഗ്രഗണ്യൻ ജൊനാതൻ സ്വിഫ്ട്ട്തന്നെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ മുഖ്യഗുണം അവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യഛായതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹാസം ദയാലേശമില്ലാത്തതാണ്. അതു സർവ്വദാ നഗ്നമായിരിക്കും. സഹാനുഭൂതി അദ്ദേഹത്തെ തീണ്ടിയിട്ടേയില്ലായിരുന്നു. യശസ്സമ്പാദനാർത്ഥം സ്വിഫ്ട്ട് ഒരു വരിപോലും എഴുതിയിട്ടില്ല. ഇവയെല്ലാമാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഒരു പരിപൂർണ്ണ ഹാസസാഹിത്യകാരനാക്കിത്തീർത്തതു്.

സ്വിഫ്ട്ടിനെക്കഴിഞ്ഞാൽ ജോസഫ് എഡിസനാണ് ഹാസസാഹിത്യത്തിൽ ആംഗ്ലേയർ മുൻഗണന നൽകുന്നതു്. എഡിസന്റെ രീതി സ്വിഫ്ട്ടിന്റേതിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായ ഒന്നായിരുന്നു. ഫലിതം പറയുവാൻ എഡിസ്സനു തുല്യനായി എഡിസൻമാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ശാന്തവും തത്സമയംതന്നെ പ്രൌഢഗംഭീരവുമായ രീതിയിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വഹാസകൃതികളെയും ഒരാദ്ധ്യാത്മികപാഠം സസൂക്ഷ്മം ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം.

പക്ഷപാതരാഹിത്യം ഏതൊരു ഹാസസാഹിത്യകാരനും ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഗുണവിശേഷമാണ്. വ്യക്തിസ്പർദ്ധയിൽനിന്നോ കക്ഷിവിദ്വേഷത്തിൽനിന്നോ ഉൽഭൂതമാവുന്ന ഏതൊരു കൃതിയും, അതിനു മററെന്തെല്ലാം വൈശിഷ്ട്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാലും ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ അനാവാചകന്റെ അവഹേളനത്തിന്നു് പാത്രമാവാതിരിക്കയില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒന്നാമത്തെ കവിസാർവ്വഭൌമനായിരുന്ന ഡ്രൈഡന്റെ കൃതികൾതന്നെ ഇതിന്നു പ്രത്യക്ഷോദാഹരണങ്ങളാണ്. Absolom and Achiopelth എന്ന രാഷ്ട്രീയ ഹാസ്യഗ്രന്ഥം സർവ്വവിധ സാഹിത്യലക്ഷണങ്ങളും തികഞ്ഞ ഒന്നുതന്നെ. പക്ഷെ 'വിഗ്' കക്ഷിയോടുള്ള അടക്കാൻ വയ്യാത്ത വെറുപ്പിൽനിന്നായിരുന്നു അതിന്റെ ഉത്ഭവമെന്നറിയുമ്പോൾ അതിന്റെ മററെല്ലാ മാഹാത്മ്യങ്ങളും ക്ഷണത്തിൽ തിരോധാനം ചെയ്യുന്നു.

ഒരുത്തമ ഹാസസാഹിത്യകാരൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാലത്തെ സാമുദായികനിയമങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചാണ് മിക്കവാറും പ്രതിപാദിക്കുക. എന്തെന്നാൽ പരിസരങ്ങൾക്കു വിധേയനാവാതെയിരിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധ്യമല്ല. ഈ സമകാലിക സമുദായസ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളെയൊട്ടുക്ക് സാരമായി ബാധിക്കുമെന്നത് സർവ്വവിദിതമാണ്. കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെ ദേവേന്ദ്രസഭാമണ്ഡപവർണ്ണന വായിക്കുമ്പോൾ അമ്പലപ്പുഴെ രാജസന്നിധിയിലെ പ്രത്യേകതകൾ പ്രേക്ഷകൻെറ കൺമുന്നിൽ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാനുള്ള ഹേതു സമകാലത്തിന്നു വിധേയനായി എന്നതു മാത്രമാണ്.

ഇപ്രകാരം സ്വകാലത്തിന്നു വിധേയരാവുന്നതുമൂലം ഹാസസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികൾക്കു വന്നുകൂടുന്ന പരിവർത്തനങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു നോക്കാം. ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായി റോമൻ സാഹിത്യത്തിൽ ഹൊറസ്സ്, ജുവനൻ എന്നിവരുടെ കൃതികൾ മതിയാവുന്നതാണ്. അഗസ്റ്റസ് ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ഹൊറസ്സായിരുന്നു അക്കാലത്തു യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യത്തിനുതന്നെ വഴിതെളിയിച്ചിരുന്നത്. അഗസ്റ്റസ്സിൻെറ ഭരണം റോമൻ ചരിത്രത്തിലെ സുവർണ്ണാദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഒന്നായാണു പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുന്നത്. നിന്ദാസൂചകങ്ങളായ പ്രവൃത്തികൾക്കോ യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള അനീതികൾക്കൊ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭരണത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഹൊറസ്സിൻെറ കൃതികളിലെ ഹാസം ക്രൂരമോ കേവലം നഗ്നമോ ആയതല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ജുവനൽ ഡൊമിഷ്യൻെറ കാലത്താണു കൃതികളെഴുതിയിരുന്നത്. ഡൊമിഷ്യൻെറ ഭരണത്തിലെ ദ്വിതീയ ഘട്ടം റോമൻ ചരിത്രത്തിലെ കളങ്കപങ്കിലമായ കാലത്തെയാണു രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. ഏതു വിധത്തിലുള്ള പൈശാചികകൃത്യങ്ങളും നാട്ടിലെങ്ങും നിർഭയം നടമാടിയിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ജുവനലിൻെറ സാഹിത്യത്തിലെ ഹാസം ക്രൂരവും കട്ടധികം കർക്കശവുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കുനയത്തെയും സമുദായത്തിലെ ദുരാചാരങ്ങളെയും കുറിച്ചു ഹാസ്യഭാഷയിൽ അട്ടഹസിക്കയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇതാണു ഹാസസാഹിത്യകർത്താക്കൾ തങ്ങളുടെ കാലത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിൻെറ സാരം. അവരുടെ കൃതികൾ മൂലം തത്തൽക്കാലങ്ങളിലെ ജനസമുദായം അത്ഭുതാവഹമാംവണ്ണം പുരോഗമിക്കുമെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കവുമാണ്.

സാഹിത്യത്തിൻെറ ഇതരശാഖകളിലെന്നതുപോലെ ഹാസസാഹിത്യത്തിൽ അനുകരണം സാധ്യമല്ലെന്നുള്ളതാണ് അതിൻെറ സാര

മായ ഒരു പ്രത്യേകത. ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞ ഫലിതം ആ അവസരത്തിലേക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വാപ്പു മാത്രമായിരിക്കും. മററൊരു സന്ദർഭത്തിലുള്ള അതിൻെറ ആവത്തനം മിക്കപ്പോഴും ശ്രോതാക്കളുടെ അവഹേളനത്തിന്നു മാത്രമായിരിക്കും ഉപകരിക്കുക. ഈ സ്വഭാവവിശേഷം തന്നെയാണ് ഒരു ഉത്തമ ഹാസഗ്രന്ഥത്തിന്ന് ഏതു സാഹിത്യത്തിലും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നൽകുന്നത്.

ഒരു നാടകത്തേയോ പദ്യത്തേയോ സാഹിത്യത്തിൻെറ ഒരു ലാഞ്ഛനയെങ്കിലും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവക്ക് എളുപ്പത്തിൽ അനുകരിക്കാം. അതിലും ക്ഷിപ്രസാധ്യമാണ് ഒരാഖ്യായികയെ അനുകരിക്കയെന്നതു്. പക്ഷെ ഒരു ഹാസഗ്രന്ഥത്തെയോ അതിലന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഹാസത്തെപ്പോലുമോ അനുകരിക്കയെന്നതു എളുപ്പം നടക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയല്ല. 'ഇന്ദുലേഖ'യെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒട്ടുവളരെ ആഖ്യായികകൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ പൊട്ടിമുളക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ചന്തുമേനവൻെറ സൂരി നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് അനന്യസാധാരണമായ ഒരു പാത്രമായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നതിൻെറ രഹസ്യം ഇതുതന്നെയാണ്.

ഹാസോല്പാദനത്തിന്നുള്ള മുഖ്യമായ ഒരുപാധിപാണ്ഡിത്യം മാത്രമല്ല. എഡ്മൺഡ് ബക്കിനോ, ജോൺ മിൽട്ടനോ സാഹിത്യാനുഗുണമായ ഹാസം പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ അവരുടെ ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും സാധിച്ചിട്ടില്ലത്രെ. "മിൽട്ടൺ ചിലപ്പോൾ തമാശ പറയുവാൻ നോക്കും. എന്നാൽ അപ്പോഴെക്കും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖഭാവം ഉഗ്രവും സ്വരം ഗുരുതരവുമായിച്ചമയും" എന്നാണു ഡോക്ടർ ജോൺസൺ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ഫലിതം പറയുവാനുള്ള കഴിവു പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടു മാത്രം ലഭിക്കുന്നതല്ലെന്നും പ്രത്യുത വ്യക്തിഗതമായ ഒരു വാസനയുടെ ഫലമാണെന്നും സാരം.

ഒരു ഹാസകാരനു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെക്കുറിച്ചു വിചിന്തനം ചെയ്യാം. സമത്ഥനായ ഹാസസാഹിത്യകാരൻെറ കൃതികളെ വായിച്ചു രസിക്കുവാനും ഖണ്ഡനപരമായും മണ്ഡനപരമായും നിരൂപണം ചെയ്യാനും ധാരാളം ജനങ്ങൾ സവ്വദാ ജാഗരൂകരായിരിക്കും. അദ്ദേഹം സ്വപരിത:സ്ഥിതികളെ തൻെറ കൃതികൾക്കു വിഷയമാക്കുന്നതു കാരണം ആ വക കൃതികൾ സമുദായത്തിലെ മിക്ക വ്യക്തികളേയും കക്ശമായി കളിയാക്കുന്നവയായിരിക്കും. തത്സമയം തന്നെ ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തിയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം വിചിന്തനം ചെയ്തിരിക്കയുമില്ല. 'പാ

ജ്ഞോടീപരിണയ'വും 'ചക്കീചങ്കര'വും ഒരു പ്രത്യേക ആഖ്യായികയേയോ, നാടകത്തേയോ പരാമൎശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതല്ലെന്നും, അവ, അതിരുകടന്ന അനുകരണഭ്രമത്തിൽനിന്നും സംജാതമായ അക്കാലത്തെ ദുഷിച്ച ആഖ്യായികകളെയും നാടകങ്ങളെയും ഒട്ടുക്കു പരിഹാസപൂൎവ്വം വിമൎശിക്കുന്ന രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളാണെന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ.

എങ്കിലും ചില നിരൂപകമ്മന്യന്മാർ ഉടനെ പറയും, "അതാ, ആ പാത്രം, അല്ലെങ്കിൽ വേറെയൊന്നു് ഇന്നായിന്ന വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ദോഷാരോപണം മാത്രമാണെ"ന്നു്. എന്നാൽ ഈ വക വിമൎശകാഭാസന്മാരോടു സമാധാനം പറയുവാൻ ആരും തുനിയാറില്ല. എഡിസന്റെ സർ റോജർഡികവർളിയെക്കുറിച്ചും ഈ വക നിരൂപകാഭാസന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി, ആ പാത്രം ഇന്നായിന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ദുഷ്പ്രഭുക്കളെ പ്രതിരൂപണം ചെയ്യുന്നുവെന്നു്. പക്ഷെ അദ്ദേഹം അങ്ങനെ യാതൊന്നും വിവക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രഭുക്കളുടെ ദുസ്വഭാവങ്ങളെയെല്ലാം പെറുക്കിയെടുത്തു് അങ്ങിനെയൊരു പരിഹാസ പാത്രത്തെ ചിത്രീകരിക്കുക മാത്രമെ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ഇതിനെക്കുറിച്ചു് എഡിസൺ തന്നെയാണെന്നു തോന്നുന്നു ഒരിക്കൽ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി, "ഞാൻ തമാശയ്ക്കു വേണ്ടിമാത്രം ഒരു തൊപ്പി തുന്നിയുണ്ടാക്കി. അതു തങ്ങളുടെ തലക്കു പാകപ്പെടുന്നവർ എടുത്തു ധരിക്കുക. അല്ലാത്തവർ അതുപേക്ഷിക്കുക"യെന്നു്.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച വസ്തുതകളെല്ലാം പൎയ്യാലോചിക്കുമ്പോൾ മലയാളഭാഷയുടെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി തുലോം ശോചനീയമാണു്. ഉത്തമഹാസഗ്രന്ഥങ്ങളെന്ന സംജ്ഞക്കു് അൎഹതയുള്ളതായി നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഈ. വി. യുടെ ചില കൃതികൾ മാത്രമാണുള്ളതു്. എന്നാൽ ആ കൈരളീഭക്തന്റെ അകാലനിൎയ്യാണം മൂലം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള വിടവു നികത്തുവാൻ ഇതഃപൎയ്യന്തം ആൎക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു കൈരളിയുടെ നിൎഭാഗ്യമെന്നല്ലാതെ മറെറന്തു പറയേണ്ടു. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ഹാസസാഹിത്യകാരന്മാർ—അങ്ങിനെ രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ ഉണ്ടെങ്കിൽക്കൂടി—തങ്ങളുടെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ പാടവത്തെ കേവലം ക്ഷുദ്രകാൎയ്യങ്ങൾക്കായാണു മിക്കവാറും വിനിയോഗിക്കുന്നതു്. വ്യക്തിസ്പൎദ്ധയിൽ നിന്നും കക്ഷിഭേദത്തിൽനിന്നും നിശ്ശേഷം ഒഴിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നവരാണു് അവർ എന്നു പറയുവാൻ ബലമായി സംശയിക്കുകയും വേണം.

നാളത്തെ മലയാളനാടകം

(A. GOPALKRISHNAN II Class)

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ ചരിത്രം സഹൃദയലോകത്തിൻെറ കണ്ണുതുറപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഏറെക്കുറെ കേരളകാളിദാസൻെറ കാലത്തു സംജാതമായ ഭാഷാനാടകപ്രസ്ഥാനം വിവിധ സരണികളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ചെങ്കിലും, ഇന്നും മലയാളസാഹിത്യം ആ വിഷയത്തിൽ അല്പാപത്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ആട്ടക്കഥ തുടങ്ങിയ ദൃശ്യകാവ്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു് അമൂല്യമായ ഒരു സാഹിത്യസമ്പത്തുണ്ടെങ്കിൽ, നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ നേട്ടം വിലപ്പെടാത്തതെന്നുതന്നെയല്ല, വൈവിധ്യശൂന്യവും ക്ഷുദ്രവുമാണ്.

കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ 'അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം' വിവർത്തനം ചെയ്തതിന്നുശേഷം ഭാഷയിൽ പരിഭാഷകളായും, സ്വതന്ത്രകൃതികളായും അനേകം നാടകങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചു. പ്രൊഫസർ രാജരാജവർമ്മ, 'ശാകുന്തളം', 'മാളവികാഗ്നിമിത്രം', 'സ്വപ്നവാസവദത്തം' തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തുടങ്ങിയ കോടിലിംഗേശന്മാർ സ്വതന്ത്രനാടകങ്ങളും പരിഭാഷകളും നിർമ്മിച്ചു. ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാരുടെ 'ജാനകീപരിണയം' 'ഉത്തരരാമചരിതം' എന്നീ വിവർത്തനങ്ങൾ അക്കാലത്തുതന്നെയാണ് ആവിർഭവിച്ചതു്. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ 'മാലതീമാധവം' തുടങ്ങിയ കൃതികളും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ സന്താനങ്ങൾ തന്നെയാകുന്നു. ഇപ്രകാരം, വിവർത്തനത്തിലും, സ്വതന്ത്രനിബന്ധനത്തിലും കവികൾ നിരതമതികളായിച്ചമഞ്ഞെങ്കിലും അപ്രഗത്ഭന്മാരുടെ രംഗപ്രവേശം മലയാളനാടകപ്രസ്ഥാനത്തെ അധഃപതിപ്പിച്ചു. നിർഗ്ഗുണങ്ങളായ കൃതികളുടെ അപ്രതിഹതപ്രവാഹത്തെ തടയുവാനായി മി: രാമക്കുറുപ്പെഴുതിയ 'ചക്രീചങ്കരം' ഇത്തരുണത്തിൽ കുറിയ്ക്കുകൊണ്ടു.

ഇക്കാലത്തുതന്നെ, തമിഴ നാടകങ്ങളുടെ മാതൃകയെ അനുകരിച്ചു് സംഗീതനാടകങ്ങളും അവതരിച്ചു. കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ 'സദാരാമ' തുടങ്ങിയ കൃതികൾ ഈ വകുപ്പിൽപ്പെടുന്നവയാണ്. 'സം

ഗീതനൈഷധം', 'സംഗീതശാകുന്തളം', 'കോവലൻ', 'നല്ലതങ്കാൾ' ആദിയായ നിബന്ധനങ്ങളും മലയാളികളെ കണക്കററു രസിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും ഏതൽപ്രസ്ഥാനത്തിനും ശാശ്വതത്വം ഉളവായില്ല. എന്നിരുന്നാലും, സംഗീതനാടകങ്ങളും പഴയരീതിയിലുള്ള വിവൎത്തനങ്ങളും ആവിർഭവിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു.

ആധുനികകാലത്തു്, പാശ്ചാത്യഭാഷകളും ഭാരതത്തിലെ പ്രാദേശികഭാഷകളുമായുള്ള സമ്പൎക്കംകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ ഗദ്യനാടകപ്രസ്ഥാനം ഉദിച്ചുയൎന്നു. ചരിത്രവും സങ്കല്പവും കൂടികൂട്ടിയിണക്കിയ ഗദ്യനാടകങ്ങളും, ഹാസ്യരസത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന പ്രഹസനങ്ങളും, സാമുദായികജീവിതരീതികളെ വിഷയമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള രൂപകങ്ങളും ഭാഷയിൽ ആവിർഭവിച്ചുതുടങ്ങി. വിഷയസ്വീകരണത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചതോടുകൂടി ഭരതന്റെ നാട്യശാസ്ത്രത്തിലെ വിധികളെല്ലാം ലംഘിക്കപ്പെട്ടു. രൂപകവിഭജനവും ഉപരൂപകവിഭജനവും അനവഗണനീയങ്ങളായിത്തീൎന്നു. അങ്കവിഭജനവും അപ്രകാരംതന്നെ. നാടകത്തിലെ പഞ്ചസന്ധികൾ തുടങ്ങിയ ഏതാനും നിബന്ധനകളെ മാത്രമെ നാടകകൃത്തുകൾ പാലിക്കുവാൻ കൂട്ടാക്കിയുള്ളു. അതോടുകൂടി, ഏകാങ്കനാടകപ്രസ്ഥാനവും സംജാതമായി. ഗദ്യനാടകപ്രസ്ഥാനത്തെ ഇന്നീക്കാണുന്ന വിധത്തിൽ പരിപോഷിപ്പിച്ചവരിൽ പ്രഥമഗണനീയർ, സി. വി., ഈ. വി., കൈനിക്കര സഹോദരന്മാർ, വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി തുടങ്ങിയവരാണു്. നാളത്തെ മലയാളനാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി, അവരുടെ കൃതികളിൽക്കൂടി ഒരു സ്ഥൂലവീക്ഷണം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സി. വി. യുടെ 'കുറുപ്പില്ലാക്കളരി', 'പണ്ടത്തെ പാച്ചൻ' തുടങ്ങിയ കൃതികളിലെ പ്രതിപാദ്യവും പാത്രസംവിധാനവും അയഥാൎത്ഥമാണു്. പരിണാമഗുപ്തിക്കു വളരെ പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടുള്ള അത്ഭുതകഥകളാണവ. അവ 'റൊമാൻറിക്' പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. കല്പനാശക്തിയുടെ സുവൎണ്ണപേടകങ്ങളായി അവയെ പരിഗണിക്കാം. പുരോഗമനോന്മുഖമായ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ അവ നിറവേററുന്നില്ല. സമകാലികസമുദായപരിവൎത്തനങ്ങളെ വിശിഷ്ടസാഹിത്യം പ്രതിഫലിപ്പിക്കണം. ഉൽകൃഷ്ടകലകളുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ സൎവ്വപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് അതാണു്. കല്പന (Imagination) യിൽ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചില അയഥാൎത്ഥലോകങ്ങളെയാണു് ഏതൽകൃതികളിൽക്കൂടി വിരചിച്ചിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കലാസൃഷ്ടികൾക്കു നവീനത്വം കൈ

വരണമെങ്കിൽ ആവയിൽക്കൂടി ആവിഷ്കൃതമാകുന്ന ലോകവും നവീനമായിരിക്കണം.

ഈ. വി. യുടെ 'രാജാകേശവദാസൻ', 'ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള', 'രാമരാജപട്ടാഭിഷേകം', 'വിസ്മൃതി', 'ബി. ഏ. മായാവി', 'പ്രണയക്കമ്മീഷൻ' തുടങ്ങിയ കൃതികൾ സാഹിത്യരസം തുളുമ്പുന്നവയും അഭിനയയോഗ്യങ്ങളുമാകുന്നു. അവയിലെ പാത്രസംവിധാനവും കഥാഘടനയും സമഞ്ജസങ്ങൾതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രനാടകങ്ങളിൽ പലതും വീരരസപ്രധാനങ്ങളാണ്. പ്രാദേശികങ്ങളായ ചരിത്രസംഭവങ്ങളെ വിഷയമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രനാടകങ്ങൾ, കേരളീയരുടെ വിശിഷ്ടമായ പാരമ്പര്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതിനും അഭിമാനത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തങ്ങളാകുന്നു. സാങ്കല്പികവും ആദശ്പരവുമാണെങ്കിലും, ഈ. വി. യുടെ പ്രഹസനങ്ങൾ സമുദായജീവിതത്തെ അല്പാല്പമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. അവയിൽ ശൃംഗാരം, ഹാസ്യം തുടങ്ങിയ രസങ്ങൾക്ക് അന്യൂനമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. പുരാണേതിഹാസങ്ങളെ വിഷയമാക്കിയുള്ള നാടകങ്ങൾ വിരളമായിട്ടേ ഈ. വി. വിരചിച്ചിട്ടുള്ളു. അവയിലെ ലോകം ആദശ്പരവും സാങ്കല്പികവുമാണ്.

കൈനിക്കര സഹോദരന്മാരുടെ 'ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ', വേലുത്തമ്പിദളവ', 'കാൽവരിയിലെ കല്പപാദപം' തുടങ്ങിയ നാടകങ്ങൾക്കും കലാപരമായ വ്യതിരിക്തധമ്മങ്ങൾ കുറവാണ്. കലയ്ക്കു പരിഛിന്നമായ ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു നിരൂപകന്, ഈ. വി. യുടേയും കൈനിക്കര സഹോദരന്മാരുടേയും കൃതികൾക്കു തമ്മിൽ അല്പംപോലും വൈസാദൃശ്യം കാണുവാൻ സാധിക്കയില്ല; ഈ. വി. യുടെ കൃതികളെ അപേക്ഷിച്ചു കൈനിക്കരകളുടെ നാടകങ്ങളിൽ ഫലിതരസത്തിനു പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞിരിക്കുമെന്നുമാത്രം. 'ഹരിശ്ചന്ദ്രനും', കാൽവരിയിലെ 'കല്പപാദപ'വും, 'വേലുത്തമ്പിദളവ'യും പുരോഗമനോന്മുഖമായ മലയാളസാഹിത്യത്തെ അല്പംപോലും മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോയിട്ടില്ല.

എൻ. പി. ചെല്ലപ്പൻ നായരുടെ 'പ്രണയജാംബവാൻ', 'പ്രേമവൈചിത്ര്യം' തുടങ്ങിയ കൃതികൾ ഈ. വിയുടെ കേവലാനുകരണങ്ങളാണ്. അനുകരണങ്ങളിൽ തൽക്കർത്താവു് ഏറെക്കുറെ വിജയമടഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം. നമ്മുടെ ചുററും കാണുന്ന സമുദായത്തെ, സാഹിത്യദ്വാരാ, പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിന് അവ പരിയതിച്ചിട്ടില്ല. വി. കൃഷ്ണൻ

തമ്പിയുടെ ഒരു സാമുദായികനാടകമായ 'മൃണാളിനി'യെപ്പററിയും ഇതു തന്നെയാണു പറയുവാനുള്ളതു്. ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായരുടെ 'നിലാവും നിഴലും', 'വിധിയേ വിധി' എന്നീ കൃതികളും, എം. ജി. കേശവപ്പിള്ളയുടെ 'മാങ്കോത്തിൻെറ വങ്കത്തം' എന്ന കൃതിയും പുരോഗമനോന്മുഖമായ നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. നാളത്തെ നാടകപ്രസ്ഥാനവും അവയും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല.

ഇടപ്പള്ളി സി. നാരായണപ്പിള്ളയുടെ 'മുല്ലക്കൽ ഭവനം', കെ. രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ള ബി. എ. എൽ. എൽ. ബി. യുടെ 'ബാഷ്പവർഷം', കെ. ദാമോദരൻെറ 'പാട്ടബാക്കി' തുടങ്ങിയ കൃതികൾ, പ്രതിപാദ്യം, പാത്രസംവിധാനം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ വളരെ പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു വിശേഷിച്ചവധാര്യമാണു്. പുറവുപാടുമുള്ള ലോകം, മലിനമായാലും, ദരിദ്രമായാലും കഴിയുന്നതും യാഥാതഥ്യത്തോടുകൂടി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ അവ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഫ്റഞ്ചുസാഹിത്യത്തിലെ നാടകപ്രസ്ഥാനത്തെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടാണു മി. നാരായണപ്പിള്ള നാടകങ്ങൾ രചിക്കുന്നതു്. ഫ്റഞ്ചുസാഹിത്യകാരന്മാരുടെയിടയിൽ കലയുടെ പ്രയോജനത്തെസ്സംബന്ധിച്ചുളവായ നവീനാശയങ്ങൾ ഏതൽസാഹിത്യകൃതികളിൽ ആവിഷ്കൃതമായി തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. അവയെ യഥോചിതം മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ടാണു മി. നാരായണപ്പിള്ള നാടകരചനക്കിറങ്ങിയതു്. 'ബാഷ്പവർഷം'എന്ന കൃതിയും കലയുടെ മൗലികോദ്ദേശങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'പാട്ടബാക്കി' മുതലായ കൃതികൾ വടക്കേമലയാളത്തിലെ സമുദായജീവിതത്തെ അതിശയോക്തിസ്പർശമെന്യെ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നവയാണു്.

അടുത്തതായി ഇബ്സെൻ, ബെർനാഡ്ഷാ, ബെൽജിയം ഷേക്സ്പിയർ എന്നിവരുടെ കൃതികളെപ്പററി ആരായാം. ഇബ്സൻെറ കൃതികൾ വളരെ അഭിനയയോഗ്യങ്ങളല്ല. അവയുടെ ലോകം ഏറെക്കുറെ യഥാർത്ഥമാണു്. കഥാഘടനയും പാത്രസൃഷ്ടിയും സമഞ്ജസമാണെങ്കിലും, അവ നാടകങ്ങളേക്കാളധികം കാവ്യങ്ങളാണു്. അവയെ ഏതാണ്ടനുകരിച്ചാണു വിശ്വമഹാകവിയായ ബർനാഡ്ഷാ തൻെറ നാടകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. 'The Doctor's Dilemma', 'Village wooing' തുടങ്ങിയ കൃതികൾ അല്പംപോലും അഭിനയയോഗ്യങ്ങളല്ല. അവ വായിച്ചു രസിക്കുവാനേ ഉതകുകയുള്ളു. കലയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നിരീക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഷായുടെ നാടകങ്ങളേക്കാള

ധികം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു് അവയുടെ ആമുഖങ്ങൾ (Preface) ആണ്. വർഗ്ഗഭ്രഷ്ടരാക്കപ്പെട്ട ബുദ്ധിമത്തുക്കളുടെ (Declassed Intellectuals) ജീവിതത്തെ ഏറെക്കുറെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണെങ്കിലും ബെൽജിയം ഷേക്സ്പിയർ എന്ന അപരാഭിധാനത്താൽ അറിയപ്പെട്ടുന്ന നാടകകൃത്തിൻെറ കൃതികൾ വായിച്ചു രസിക്കാവുന്ന മികച്ച കാവ്യങ്ങളാണ്. ലിഗിപിറൻഡലോവിൻെറ കൃതികളും ഇത്തരത്തിൽ പെട്ടവയാണ്.

ബെംഗാളി, ഹിന്ദി എന്നീ ഭാഷകളിൽ നിന്നു മലയാളത്തിലേക്കു അനേകം നാടകങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ദ്വിജേന്ദ്രലാൽ, ബങ്കിമചന്ദ്രൻ, വിദ്യാപതി തുടങ്ങിയവരുടെ കൃതികളാണു, ഭാഷയിൽ അധികവും വിവർത്തനരൂപത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്: 'റൊമാൻറിക്' പ്രസ്ഥാനത്തെയാണ് അവ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതു്. 'റിയലിസ'ത്തിനു പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന ആധുനികങ്ങളായ ഹിന്ദി കൃതികളേയോ, ബംഗാളി കൃതികളേയോ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാർ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല.

ഇടപ്പള്ളി സി. നാരായണപ്പിള്ള, കെ. രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ള തുടങ്ങിയവർ പരിരംഭണം ചെയ്തിട്ടുള്ള നാടകപ്രസ്ഥാനം ഇന്നു യൂറോപ്പിൽ മുളച്ചു തഴച്ചുവരുന്ന ഏററവും നവീനമായ നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിനോടു സാജാത്യമുള്ളതാണ്. അവരുടെ കൃതികൾ യാഥാർത്ഥ്യപരങ്ങളാണെങ്കിലും അവയിൽക്കൂടി ആവിഷ്ക്കൃതമായിരിക്കുന്ന ലോകം തികച്ചും യഥാതഥമല്ല. അവയിലും 'ഐഡിയലിസ'ത്തിൻെറ വിസ്ഫുരണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. പുതിയതായി യൂറോപ്പിൽ അങ്കുരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനം തികച്ചും യഥാതഥമാണ്. ഇന്നു 'ജീവത്സാഹിത്യ'മെന്ന പേരിൽ ഇവിടെ അറിയപ്പെടുന്ന പ്രസ്ഥാനമാണു യൂറോപ്പിൽ നാടകവിഷയത്തിലും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതു്. നാളത്തെ നാടകങ്ങൾ ആ പ്രസ്ഥാനത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നവയായിരിക്കും.

ആംഗലഭാഷയിലും, റഷ്യൻ, ഫ്രഞ്ച് എന്നീ ഭാഷകളിലും സാഹിത്യവ്യവസായം ചെയ്യുന്ന ആധുനികരായ ഏതാനും യുവ സാഹിത്യകാരന്മാരാണു നാളത്തെ മലയാള നാടകത്തിൻെറ മാർഗ്ഗദർശികൾ. അവരുടെ കൃതികൾ അഭിനയയോഗ്യങ്ങളും, കാവ്യമധുനിഷ്യന്ദികളും, അതോടൊപ്പം തന്നെ, ചുററുമുള്ള ലോകത്തെ സമ്യക്കാകുംവണ്ണം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയുമാണ്. സമകാലിക സമുദായപരിവർത്തനങ്ങളെ സാഹി

ത്ര്യദാരം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു കലാപരമായ ഉൽക്കർഷം ഇല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു മൌഢ്യമായിരിക്കും.

രമണീയങ്ങളായ വസ്തുക്കളിൽനിന്നു മാത്രമെ കലാസൃഷ്ടികൾക്കു വിഷയാദാനം ചെയ്യാൻ പാടുള്ളൂ എന്ന മതത്തിനു വലിയ അടിസ്ഥാനമില്ല. കലാകാരന്റെ ഹൃദയത്തെ വികാരതരളിതമാക്കുന്ന ഏതു വസ്തുവും കലാസൃഷ്ടികൾക്കു നിദാനമാകാം; അനുവാചകന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്നേഹാദി വികാരങ്ങളെ അങ്കുരിപ്പിക്കുകയെന്നുള്ളതാകുന്നു കലയുടെ ലക്ഷ്യം; കേവലം ആനന്ദമാണു കലയുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്നുള്ള വാദം നിരർത്ഥകമാണ് — എന്നിങ്ങനെയുള്ള ടോൾസ്റ്റോയി തുടങ്ങിയ കലാനിരൂപകന്മാരുടെ മതത്തിനു പ്രാചുര്യം സിദ്ധിച്ചുവരികയാണ്. രാജാവും അമാത്യനും, രമ്യഹർമ്മ്യവും, ഉദ്യാനവിരുന്നും കലയ്ക്കു വിഷയമാകുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ, കർഷകനും തൊഴിലാളിയും, മാലിന്യവും ദാരിദ്ര്യവും മർദ്ദനവും ശോഷണവും കലാസൃഷ്ടികൾക്കു പ്രചോദനമാകാം. സഹസ്രക്കണക്കായുള്ള സാമാന്യ ജനങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യാനുഭവത്തിന്റെ നിദാനവും കലാസൃഷ്ടികളിൽനിന്നും വെളിപ്പെടുന്നതിൽ അനുപപത്തിയില്ല.

കലാസൃഷ്ടികൾക്ക് നൂതനത്വം കൈവരണമെങ്കിൽ പുരാണസങ്കേതങ്ങളെ പരിത്യജിച്ചു നവീന വിജ്ഞാനസമ്പത്തിയിലേക്കു കലാകാരന്റെ കണ്ണുകൾ പായണമെന്നുള്ള വസ്തുത ആരും സമ്മതിക്കും. നവീനലോകത്തിലെ വിഭിന്നാദർശതരംഗമാലകൾ പ്രചണ്ഡമായി വന്നടിക്കുമ്പോൾ, ഒരു കലാകാരൻ തനിക്ക് അപരിചിതമായ ഒരു സാങ്കല്പികലോകത്തെ സമുദ്ഭാവനം ചെയ്തു സമകാലികാനുവാചകന്മാർക്കു സമ്മാനിക്കുന്നതിൽപരം അബദ്ധം മറെറന്താണ്? കലാകാരന്റെ പരിസരത്തിലുള്ള ലോകം ദുർഗ്ഗന്ധപൂരിതവും മലീമസവും ആണെങ്കിലും, അവ അയാളെ വികാര പരവശനാക്കുന്ന പക്ഷം, നിശ്ചയമായും അതിനെത്തന്നെയാണു കലാസൃഷ്ടികളിൽ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടതു്. വ്യഭിചാരവും, മോഷണവും, പ്രതാരണവും, വഞ്ചനയും തന്റെ ചുററുപാടുമുള്ള ലോകത്തിൽ കാണുന്നെങ്കിൽ അവയെ ഗോപനം ചെയ്യുവാൻ കലാകാരൻ ഉദ്യമിക്കരുതു്. അവയ്ക്കു നിദാനങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ കലാകാരനും സുജ്ഞാതമായിരിക്കും. അവയെ പൂർണ്ണമായി വ്യാവർത്തിച്ചറിയുന്നതു കലാകൃതികളെ പഠനം ചെയ്യുന്ന ഭാവുകന്മാരുടെ കടമയാണ്. സമുദായത്തിലെ നിരവധി ദുരിതങ്ങൾക്കു നിദാനീഭൂതമായിട്ടുള്ള സ്ഥാപിത താല്പര്യങ്ങൾ എത്രതന്നെ വിഘാതകാരികളായിരുന്നാലും, പരിസരത്തിലുള്ള ജീവിത

ത്തിൽ നിന്നു, നീറിപ്പൊള്ളുന്ന കലാകാരൻ നാളത്തെ കലാസൃഷ്ടിയിൽ യാഥാതത്ഥ്യത്തെ നിഗൂഹനം ചെയ്യുന്നതല്ല.

ഭാവിയിലെ കലാസൃഷ്ടികൾ പുരോഗമനപരമായിരിക്കണമെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നിലവിലുള്ള സാഹിത്യത്തെ തീവ്രവാദികൾ അവഹേളിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. നാളത്തെ നാടകത്തിന് അസ്തിവാരമുറപ്പിച്ച ഉൽകൃഷ്ട കൃതികളായിട്ടുതന്നെയാണ്, അദ്യാപി വിശ്വസാഹിത്യത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള നിബന്ധനങ്ങളെ പുരോഗമനവാദികളും എണ്ണുന്നതു്. കാളിദാസൻേറയും, ഭവഭൂതിയുടേയും, അരിസ്റ്റോഫനീസിൻേറയും, സോഫോക്ലിസിൻേറയും, ഷേക്സ്പിയറുടേയും, ബെർനാഡ്ഷായുടേയും സാഹിതീസേവനത്തെ ഭക്ത്യാദരസമന്വിതം തന്നെയാണ 'റീയലിസ്റ്റു'കാരും, 'ജീവത്സാഹിത്യ'ക്കാരും, യൂറോപ്പിലെ 'നവീന നാടകപ്രസ്ഥാന'ക്കാരും വീക്ഷിക്കുന്നതു്. കൌടില്യ ജടിലമായ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടു് ഇദാനീന്തന നാടകകൃത്തുകൾ സ്വപ്നൈകതാനരായി, വിമോചനകാംക്ഷാ (Escapism) ഗ്രസ്തരാകരുതെന്നേ അവർ പറയുന്നുള്ളു. ചുററുപാടുമുള്ള ജീവിതത്തിൽ വഞ്ചനയും, ശോഷണവും, തജ്ജന്യമായ ദാരിദ്ര്യവും, ദുരിതങ്ങളും നടമാടുമ്പോൾ, അവയെ ലോകസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചും, പ്രതിവിധികളെ ആരായുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചും, സമുദായജീവിതത്തെ അവ്യഭിചരിതമായി പരിരക്ഷിക്കുന്നതിൽ മലയാളത്തിലെ ദൃശ്യകാവ്യകൃത്തുകൾക്കും ഒരു പങ്കുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു് അസംഗതമല്ലല്ലോ.

ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിയും യുദ്ധവും

(C. P. BALAKRISHNAN, II. U. C.)

അനുഗൃഹീതന്മാരായ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ കലാപങ്ങളൊന്നുമുണ്ടാക്കാതെ സുഖമായി സത്യവാന്മാരായി പരസ്പര സ്നേഹബഹുമാനാദികളോടുകൂടി വസിച്ചിരുന്നുവെന്നു നാം അറിയുമ്പോൾ നാം എത്ര വ്യസനിക്കുന്നു! നമുക്കും അപ്രകാരം ഒരു സുഖപൂർണ്ണവും ശാന്തവും ആയ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നുവെന്നുള്ള ചിന്ത നമ്മെ വിഷാദപൂരിതരാക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ എന്തത്ഭുതം! അവരുടെ കാലത്ത് ശാസ്ത്രം ഇന്നത്തെപ്പോലെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവരുടെ കാലത്ത് ഇന്നു ലോകമാസകലം കാണുന്ന ദാരിദ്ര്യരാക്ഷസന്റെ നിർദ്ദയനൃത്തങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർക്കു വിദ്യുച്ഛക്തിവിളക്കുകളുണ്ടായിരുന്നില്ല. തീവണ്ടി, തീക്കപ്പൽ, വിമാനം മുതലായവ അവർ കണ്ടിട്ടില്ല. തീവണ്ടിയില്ല, തീവണ്ടി മറിയലും ആൾനാശവുമില്ല. കപ്പലില്ല, കപ്പൽ മുങ്ങലും ആളുകൾ മുങ്ങിച്ചാവലുമില്ല. നാം ഇന്നു അനപേക്ഷണീയങ്ങളെന്നു കരുതിവരുന്ന പ്രസ്തുത വാഹനങ്ങളും, വിദ്യുച്ഛക്തിവിളക്ക്, ഫൌണ്ടൻപേന, സിൽക്കുഷട്ട് തുടങ്ങിയസാമാനങ്ങളും അന്നറിയപ്പെട്ടിട്ടുകൂടിയില്ല. എന്നിട്ടും അവർ സുഖം അനുഭവിച്ചിരുന്നു. നാം ഈ വക സാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ആസ്വദിക്കുന്ന സുഖത്തിന്റെ നൂറിരട്ടി സുഖം അവർ ആസ്വദിച്ചിരുന്നു.

കാലചക്രം തിരിയുംതോറും മാററങ്ങളും വന്നുതുടങ്ങി. ബുദ്ധിമാന്മാരായ ആളുകൾ ഓരോ വസ്തുക്കൾ കണ്ടുപിടിച്ചുതുടങ്ങി. തീവണ്ടി കണ്ടുപിടിച്ചതോടുകൂടി സ്ഥലത്തെയും സമയത്തെയും മനുഷ്യന് പിടിച്ചുകെട്ടി. പതുക്കെപ്പതുക്കെയായി ദുസ്തരങ്ങളെന്നു കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന സമുദ്രങ്ങളെ മനുഷ്യൻ നിർഭയം, സഗർവ്വം, സോത്സാഹം തരണം ചെയ്തു. തങ്ങൾക്കും ചിറകുനൽകാത്ത ഈശ്വരനോടു പകരംവീട്ടാനെന്നപോലെ മനുഷ്യൻ വിമാനങ്ങളേറി അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉയർന്നുയർന്നുപോയി. ഭക്ഷണസാധനം ഉണ്ടാക്കുവാൻ, മുണ്ടുനെയ്യുവാൻ, എന്നുവേണ്ട എന്തു കൈവേലക്കും യന്ത്രങ്ങളെ മനുഷ്യൻ ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. വി

ദ്യൂച്ഛക്തി കണ്ടുപിടിച്ചതിനെത്തുടൎന്നു പലപല കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുംഉണ്ടായി. മനുഷ്യൻെറ ചുററുപാടും കാണുന്ന സാധനങ്ങഠം ഇന്നിന്നവയാണെന്നു അവൻ അറിഞ്ഞു. ചന്ദ്രനിലേക്കു പോകുവനും ശ്രമങ്ങളുണ്ടായില്ലെന്നില്ല. അപ്രാപ്യങ്ങളെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഹിമവൽ ശൃംഗാരങ്ങളിൽ തൻെറ പാദങ്ങഠം പതിപ്പിക്കുവാൻ മനുഷ്യനു എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു കൌതുകം ഉണ്ടായി. എന്തിനധികം! ഇരുപതാം നൂററാണ്ടാകുമ്പോഴേക്കും ശാസ്ത്രം വേണ്ടവിധം വളൎന്നുകഴിഞ്ഞു. ആ സ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നാൽ നന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യൻെറ ജിജ്ഞാസയുണ്ടോ നശിക്കുന്നു!

പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ കരസ്ഥമാക്കി, പ്രകൃതിയെ തോല്പിച്ചു, വിജിഗീഷുവായ മനുഷ്യൻ ചുററുപാടും ഒന്നുനോക്കി. ഇനി തോല്പിക്കേണ്ടതു സൂൎയ്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ഈശ്വരൻ ഇവരെയാണ്. അതു തല്ക്കാലം അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കാണുകയാൽ അവൻെറ കൈത്തരിപ്പു തീൎത്തുവാൻ മാത്രം തൻെറ കൂട്ടാളിയായ, തൻെറ വൎഗ്ഗക്കാരനായ മനുഷ്യനുമായി മല്ലിടുവാൻ തീൎച്ചയാക്കി.

ആ മല്ലിടലിൻെറ ഫലം നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. നാലുകൊല്ലം നീണ്ടുനിന്ന ആ ദുരന്തസംഭവം, ലോകമഹായുദ്ധം ലക്ഷോപിലക്ഷം ജനങ്ങളെ അന്തകപുരിക്കയച്ചു; ലക്ഷോപിലക്ഷം മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തി; അസംഖ്യം സ്ത്രീകളെ വിധവകളാക്കി; അനേകം കുട്ടികളെ നിരാശ്രയരാക്കി; ലോകത്തെ ക്ഷാമത്തിൽ താഴ്ത്തി ദാരിദ്ര്യരാക്ഷസനു ക്രൂരനൃത്തം ചെയ്യുവാൻ തക്ക അവസരം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പതുക്കെപ്പതുക്കെയായി ഒരു കാൽശതാബ്ദം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി ലോകത്തിനു കിട്ടിയ മുറിവുകളെല്ലാം തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു വന്നിരുന്നതെയുള്ളു. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യൻെറ നിലയിൽ വസിക്കാൻ തുടങ്ങിയെ ഉള്ളു. അപ്പോഴെക്കും അതാ ഒരു ഇടിമുഴക്കം കൂടി കേഠക്കുന്നു. ഒരു യുദ്ധംകൂടി ലോകത്തിൻെറ ദേഹത്തിൽ കടന്നു പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

കഴിഞ്ഞയുദ്ധത്തിൽ തന്നെ ബോമ്പ്, വിഷവാതകം തുടങ്ങിയ ചില പുതിയപേരുകഠം, ക്രൂരനാമങ്ങഠം, നിഘണ്ടുവിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നു. ഇന്നത്തേതിൽ എത്രയെത്ര പുതിയ ആയുധങ്ങഠം! ഇന്നത്തെ യുദ്ധം പുരാണങ്ങളിൽ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള യുദ്ധങ്ങളെ പതിന്മടങ്ങു അതിശയിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. "ഇന്നത്തെ യുദ്ധം യന്ത്രങ്ങളുടെ യുദ്ധമാണ്" എന്നു് ഒരു ചിന്തകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് എത്ര

വാസ്തവം! അനന്തമായ ആകാശത്തു പക്ഷികളെപ്പോലെ പറക്കുന്ന ചില വിമാനങ്ങളെ ഭൂമിയിൽനില്ക്കുന്ന ഒരു ഭടൻ കാണുന്നഉടനെ വിമാനവേധത്തോക്കിനു സമീപംചെന്നു ചില ചക്രങ്ങൾ പിടിച്ചു തിരിക്കുകയും തോക്കു ഒരു ഉണ്ട പുറത്തേക്കു തുപ്പുകയും ചെയ്യുന്നതുമാത്രം കാണും. കുറച്ചു നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ആ വിമാനങ്ങൾ ചിറകൊടിഞ്ഞു നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ കിടക്കുന്നു! എന്തത്ഭുതം! ഇന്ദ്രജാലം, മഹേന്ദ്രജാലം ഇവയെക്കൂടി അതിശയിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ഇന്നുശാസ്ത്രം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു. മറുനാട്ടിൽ വസിക്കുന്ന തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാർ സുഹൃത്തുക്കൾ, ഇവരെ കാണുവാനുള്ള വെമ്പലാൽ നിരവധി വികാരങ്ങൾ തിങ്ങിവിങ്ങിക്കവിയുന്ന മനസ്സുകളോടും ആഹ്ളാദം സ്ഫുരിക്കുന്ന നയനങ്ങളോടും കൂടിയ അനേകം ആളുകൾ കയറിയിട്ടുള്ള കപ്പൽ, യാതൊന്നിനേയും കൂസാതെ, വഴികാണാത്ത വൻസമുദ്രത്തിൽ ദ്രുതഗതിയിൽ ചരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നു "മൈൻ" എന്ന ഒരു നശീകരണവസ്തു അതിൻെറ സമീപം പൊന്തിവന്നു പൊട്ടുകയും കപ്പൽ തുളയുകയും ഉടനടി കഴിയും. രക്ഷക്കു യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ലാതെ പേടിച്ചു നിലവിളിക്കുന്ന സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും അവരുടെ കരച്ചിൽകണ്ടു മനംപൊട്ടി കരയുന്ന പുരുഷന്മാരും അരനിമിഷംകൊണ്ടു് അഗാധമായ സമുദ്രത്തിൻെറ ആഴം അളക്കുന്നു! ഇത്രയും വമ്പിച്ചതോതിൽ നടത്തിയ ഒരു നാശത്തിനു കാരണം ഒരു ചെറിയ ഉണ്ടമാത്രം! ശാസ്ത്രപുരോഗതി ഒരു ചെറുതായ ഇരുമ്പുകഷ്ണത്തിനു പതിനായിരം മനുഷ്യരുടെ ജീവനെ വലിച്ചെടുക്കാൻ ഉള്ള ശക്തിയും യുക്തിയും കൊടുത്തു. ഇതു ഇന്നത്തെ യുദ്ധത്തിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളാലോചിച്ചാൽ എത്രയൊ നിസ്സാരമായ ഒരു കാര്യമാണു്. പ്രസ്തുത സംഭവങ്ങളെ അതിശയിക്കുന്ന എത്രയൊ സംഭവങ്ങൾ നടന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇന്നു ശാസ്ത്രത്തിനു ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലാത്ത യാതൊരു സംഗതിയും ഇല്ല എന്നുതന്നെ പറയാം. "മരിച്ച മനുഷ്യനു വീണ്ടും ജീവൻ കൊടുക്കുക" എന്ന ഒരേ ഒരു കൃത്യം ഒഴികെ ബാക്കി ഏതു പ്രവൃത്തിയും ശാസ്ത്രം ഇന്നു നടത്തുന്നു എന്നു് ഒരു ചിന്തകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു എത്ര സത്യം. അതു മാത്രം ശാസ്ത്രത്തിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. നാം സ്വപ്നേപി വിചാരിക്കാത്ത ചില സംഭവങ്ങൾ, റേഡിയോ, വിമാനം ഇവയുടെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ, ഇന്നു ശാസ്ത്രം സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ കാലക്രമേണ മനുഷ്യൻ മരണത്തിന്നുള്ള മറുമരുന്നുകൂടി കണ്ടുപിടിക്കുകയില്ല എന്നു് ആർ കണ്ടു!

അതിനാൽ ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധി ഇന്നത്തെ യുദ്ധത്തിൽ നടക്കുന്ന

പല ക്രൂരസംഭവങ്ങൾക്കും കാരണമായിരിക്കുന്നുവെന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. അതിനാൽ ചിലർ ഇപ്രകാരം ചോദിക്കുന്നതായാൽ യാതൊരത്ഭുതവുമില്ല. "ശാസ്ത്രം ഇന്നിത്ര അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ യുദ്ധം ഉണ്ടാകുമോ? അഥവാ ഉണ്ടായാൽതന്നെ അതിത്ര ഭയാനകമാകുമോ? പുരാണത്തിൽ ഏററവും കാര്യമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള യുദ്ധംതന്നെ 18 ദിവസമല്ലെ നിന്നുള്ളു? അതിനാൽ ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിതന്നെയല്ലയോ ഇന്നത്തെ അക്രമങ്ങൾക്കും അനീതികൾക്കും കാരണം?" ഇതെല്ലാം ശരിതന്നെ. പച്ചപ്പരമാർത്ഥമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം നാം ഓർക്കേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യൻ അവൻെറ ഉത്ഭവം മുതല്ക്കു കലഹപ്രിയനായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു ചരിത്രം സാക്ഷിയായി നില്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഏററവും അകന്ന പൂർവ്വന്മാരായ—ലോകത്തിലെ ആദ്യത്തെ മനുഷ്യവർഗ്ഗം എന്നു പേരെടുത്തവരായ—ആര്യന്മാർ തന്നെ ദ്രാവിഡന്മാരുമായി യുദ്ധംചെയ്തില്ലേ? അലക്സാന്തർ ക്രിസ്തുവിനുമുമ്പ് അതായതു രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ്—തന്നെയല്ലെയൊ ഒരു ലോകാക്രമണം നടത്തിയതു്. എന്നുമാത്രമല്ല ഏതു രാജ്യത്തിൻെറ ചരിത്രം നോക്കിയാലും അനേകം യുദ്ധങ്ങൾ നടന്നതായിക്കാണാം. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ എത്രയെത്ര യുദ്ധങ്ങൾ നടന്നു. ഇന്ത്യാചരിത്രം "പരാക്രമശാലികളായ സേനാധിപന്മാരുടെ 'യുദ്ധങ്ങളി'ൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നുവെന്നാണ് ഒരു മഹാൻ പറയുന്നതു്. തന്നിൽ മീതെ മറെറാരുവൻ ഇരിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഏവനും കണ്ണുകടിയുണ്ടാകും. ഓരോരുത്തനും സ്വാതന്ത്ര്യം ജന്മാവകാശമായിക്കരുതുന്നു. "സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെയാണമൃതം", "പാരതന്ത്ര്യം മരണത്തേക്കാൾ ഭയാനകം" എന്നും മററും മനുഷ്യർ എത്രയെത്ര തവണശോണിതംകൊണ്ടു ചരിത്രത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ മനുഷ്യൻെറ കലഹപ്രിയത, സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛ മുതലായവയാണ് ഇന്നത്തെ യുദ്ധത്തിനു കാരണങ്ങൾ." "ഒരു കാലത്തും താൻ താഴുകയില്ല" എന്ന തീവ്രവ്രതത്തോടെ ഏതു രാഷ്ട്രത്തിനും സ്ഥിതിചെയ്വാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഒരു കാലത്തു സ്പാനിഷുകാർ കടലിനെ ഭരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീട് ഇംഗ്ലണ്ട് സ്പെയിനിനെ തോല്പിച്ചു സമുദ്രാധിപതിയായിത്തീൎന്നു. രണ്ടു മനുഷ്യർ തമ്മിൽ മുഷ്ടിയുദ്ധം നടക്കുമ്പോൾതന്നെ എത്ര ഭയാനകം! എന്നാൽ നിരവധി വ്യക്തികളടങ്ങിയ രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലായാലോ! ശിവ ശിവ! എന്തൊരു ക്രൂരസംഭവമായിരിക്കും അതു്! എന്നാൽ ലോകത്തിലെ രാഷ്ട്രങ്ങളെല്ലാം യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ

ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൻെറ ഭാഗത്തുചേൎന്നു യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന കാൎയ്യ ഭാവനയിൽക്കൂടി ഭയാനകമായിത്തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു നടക്കുന്നതു മററെന്താണ്?

"ശരി! ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിയില്ലെങ്കിൽ യുദ്ധം ഉണ്ടാവില്ലെന്നു പറയാൻ പാടില്ലയെങ്കിലും യുദ്ധം ഇത്ര ഭയാനകമായിരിക്കുകയില്ലെന്നു തീൎച്ചയായും പറയാം" എന്നാണു ചിലർ പറയുന്നത്. എന്നാൽ അതും ശരിയല്ല. ശാസ്ത്രം മനുഷ്യനു ആയുധങ്ങളൊന്നും നൽകിയില്ലെങ്കിൽ അവൻ പ്രകൃതി നല്കിയ മുഷ്ടി, പല്ല്, നഖം ഇവയെ ആയുധമാക്കും. രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിൽ മുഷ്ടിചുരുട്ടി, പല്ലുകടിച്ച്, യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന കാഴ്ചയൊ അതോ ഇന്നത്തെപ്പോലെ ബഹുവൃത്തിയിൽ സംഹാരംചെയ്യുന്ന കാഴ്ചയോ ഏതാണു കൂടുതൽ ഭയാനകം? അതിനാൽ മനുഷ്യൻെറ പല്ലും നഖങ്ങളും എടുത്തുകളയേണ്ടിവരും! എന്നാൽ അവനു മുഷ്ടിയുണ്ട്. അവൻ അതിനെ ഉപയോഗിക്കും. കയ്യും വെട്ടിക്കളഞ്ഞാലൊ! പിന്നീടവനു ചരണങ്ങളില്ലെ? അതിനാൽ അതും ഇല്ലാതാക്കേണ്ടിവരും. ഇതൊന്നും സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു തീൎച്ചയായ കാൎയ്യമാണല്ലൊ. അതിനാൽ ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിയില്ലെങ്കിലും യുദ്ധം ഉണ്ടാകും, അത് ഇതിനേക്കാൾ ഉണ്ടെങ്കിലും, കൂടുതൽ ഭീകരമായിരിക്കുകയേ ഉള്ളു. അപ്രകാരം ഒരു സ്ഥിതി വരുകയാണെങ്കിലാണു നമ്മുടെ സരസകവി കുഞ്ചൻെറ,

"കുടുമപിടിച്ചു വലിച്ചും ചിലരുടെ
പിരടിപിടിച്ചു തിരിച്ചും ചിലരുടെ
താടിപറിച്ചും മീശമുറിച്ചും
മോടികുറച്ചും തട്ടിമറിച്ചും,
മൂക്കുകടിച്ചും", എന്ന വൎണ്ണന സാൎത്ഥമായിത്തീരുക. അ

തിനാൽ ശാസ്ത്രം മനുഷ്യനു ഗുണമല്ലാതെ ദോഷം ചെയ്തിട്ടില്ല. അതിനെക്കൊണ്ടു ദോഷം ചെയ്യിപ്പിച്ചതു മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ്. പാമ്പിനു പാൽ കൊടുത്താൽ അതിൻെറ വിഷം കൂടുകയല്ലാതെ കുറയുമോ?

അതിനാൽ ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിയല്ല ഇന്നത്തെ യുദ്ധത്തിനു കാരണം. മനുഷ്യൻെറ സ്വഭാവം തന്നെയാണ്. അതു കാണിക്കുകയായിരുന്നു ഈ ലേഖനത്തിൻെറ ഉദ്ദേശവും.

മഹാകവി ടാഗോർ

(പി. കെ. കുമാരൻ, സീനിയർ, ബി. എ.)

കവി, ഭാരത ഭൂമിയാകുമ-
ക്കമലത്തിൻ "രവി" പോയ്മറഞ്ഞിതോ!
പണിപെട്ടു ലഭിച്ചതായൊര-
മ്മണി പോയിങ്ങിനി വന്നിടാത്തപോൽ!
സുമമററിളകുന്ന ചാരുവാം
ലതപോൽത്തിങ്കളൊഴിഞ്ഞ രാവുപോൽ
സുകവീന്ദ്രവിയുക്തയായ ഭാ-
രതിതൻ ദുസ്ഥിതിയെത്ര ദുസ്സഹം!
ഭരതക്ഷ്മ തന്നനഘ സു-
ന്ദരസംസ്കാര വിനീതദൂതനായ്
കവിരാജനതീവകീർത്തിയാൽ
വിമലക്ഷോണി വിളക്കി ഭാഗ്യവാൻ!
രവിശോഭിതപൂർവ്വദിങ്മുഖ-
പ്രഭ പാശ്ചാത്യമനസ്സിനേകുവാൻ,
പരിപാവനശാന്തിതൻ നികേ-
തന മൊന്നിൽ ക്ഷിതിചെന്നുചേരുവാൻ
വലുതായ വിപത്തണഞ്ഞിട്ടു-
ന്നൊരുനേരം നിജ മാതൃഭൂവിനെ
കലുഷങ്ങളൊഴിച്ചു മഞ്ജുളാ-
കൃതിയാക്കിസ്സതരാമുയർത്തുവാൻ,
മനമൊത്തു മനോജ്ഞവേലയാൽ
വഴിയേകീടിന രാജ്യഭക്തനായ്
വിലസീടിന വിശ്വഭാരതീ-,
ജനകനാന്ത്യമണഞ്ഞു ദൈവമേ!
ഉലകാകിന പൂവനത്തിലെ-
ക്കുയിലേ, മോഹന നിസ്വനങ്ങളാൽ

വിനതീർത്തതിലുള്ള ജീവികൾ-
ക്കുയിരേകീടിന ഗീതസാരമേ!
കല, സുന്ദരരൂപമേന്തിവ-
ന്നതുപോൽ മിന്നിയൊരാർഷചിത്തമേ!,
അവിടുന്നു മറഞ്ഞുപോയതീ
ധരമേൽ ഘോരതടിത്തുപോലെയായ്!
ഒരുനാളിലു മീയഗാധമാം
മുറിമാറില്ലിനി ഭാരതക്ഷമേ!
അഴലാററുവതിന്നു കണ്ണുനീർ
പ്പുഴയല്ലാതൊരു മാർഗ്ഗമില്ലെടോ!
ജനയിത്രി സമാശ്വസിക്കു നിൻ
തനയൻ നിത്യസുഖത്തിലെത്തിടും;
വിനവിട്ടുവസിക്കുകമ്മഹാ-
കവിതൻ ദീപ്തിയുയർന്നു മിന്നിടും!

ആ ആതിഥേയൻ

(എഫ്. എസ്. മണവാളൻ, ക്ലാസ്സ് II.)

“ജോണീ; അനന്തര സംഭവങ്ങളാണ് എനിക്കു കേൾക്കേണ്ടതു്. പ്രഭാതസൂര്യന്റെ അരുണകിരണങ്ങൾ ഈ ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമായ ഭൂമിയെ പരിരംഭണം ചെയ്വാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ—അതെ; അപ്പോൾ ഞാൻ നിദ്രാവിമുക്തനായിരുന്നു—നിങ്ങളുടെ ഈ ശയനമുറിയിലേക്കു ഞാൻ യദൃച്ഛയാ വന്നപ്പോൾ നിങ്ങൾ പകച്ചിരുന്ന് എന്തോ ചിന്തിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. ഞാനും ആദ്യം ഗതധൈര്യനായി; എന്നാൽ എനിക്കു യാതൊന്നും ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. പറയൂ ജോണീ, നിന്റെ ഈ പ്രേഷ്ഠസുഹൃത്തിനോടു വസ്തുതയെല്ലാം പറഞ്ഞുതരൂ.”

നിങ്ങ൦ എന്നെ ഇത്രത്തോളം നിർബന്ധിക്കുകയാണെങ്കിൽ, എനിക്കു പറയാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ശ്രദ്ധിക്കു സ്നേഹിതാ; ഞാൻ പറയാം.”

ചന്ദ്രികയുള്ള ഒരു സുന്ദര രജനിയായിരുന്നു അന്ന്. വെള്ളിനിലാവിൽ കുളിച്ച മനോജ്ഞമായ ആ രാത്രിയെ കൺകുളുക്കെ അഭിവീക്ഷിക്കുവാൻ, ഉയൎന്നുനിന്നിരുന്ന ഒരു ശിലാതലത്തിൽ ഞാൻ സ്ഥലം പിടിച്ചു. ചുററുപാടും ഞാനൊന്നു നോക്കി. ആ അന്തരിക്ഷം! നീലമയവും നിസ്സീമവുമായ അഭ്രസ്ഥലം! അതു് അലൌകികമായ സുഷുപ്തിയിൽ മുഴുകിയിരുന്നു. അമൃതകിരണകന്ദളങ്ങ൦ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ചന്ദ്രബിംബം സ്വൎഗ്ഗീയമായ ഏതോ ഒരു രമണീയധോരണിയിൽ നിമഗ്നമായിരുന്നു. ഒരു നേരിയ സംഗീതം സമീപസ്ഥമായിരുന്ന ആ പുഷ്പവാടിയിൽനിന്നു മധുരമായ് നിൎഗ്ഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതെ; അതു കൎണ്ണപീയൂഷമായ ഒരു മുരളീഗാനമായിരുന്നു!..........ഞാൻ സോൽക്കണ്ഠം ശ്രദ്ധിച്ചു...............എൻെറ ഹൃദയം ആ സംഗീതമാധുൎയ്യത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേരുവാൻ തുടങ്ങി. ആ ഗാനം എന്നെ പുളകിതഗാത്രനാക്കിയിരുന്നു.

വിചാരോന്മത്തനായ് ഞാൻ ചോദിച്ചു—“എന്തൊരു ഹൃദ്യഗീതകം! രാഗമധുരമായ ഈ സംഗീതനിർത്ധരിയൊഴുക്കിയിരുന്ന ആ കരപല്ലവങ്ങ൦ ആരുടെയായിരിക്കാം!!”

തരുക്കൾ തൈത്തെന്നലിൽ ചാഞ്ചാടി—സൌരഭ്യം നിൎഗ്ഗളിച്ചിരുന്ന ചെറുകുസുമങ്ങ൦ ഗാനത്തോടൊത്തു നൃത്തം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷികൾ സാഹ്ളാദം ചിറകടിച്ചിരുന്നു. നഭഃസ്ഥലം താരനേത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു മിഴിച്ചുനോക്കി.

ശോകസൂചകമായ ആ സംഗീതം നിൎഗ്ഗമിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു ഞാൻ പതുക്കെപ്പതുക്കെ നടന്നു. സംഗീതമാധുരിയാൽ ആ പ്രദേശത്തെ പാവനമാക്കിയിരുന്ന ഒരു ജീവി അവിടെ ഉണ്ടെന്നും എന്നാൽ ആ ഗായകനെ ഇതേവരെ കാണുവാൻ ആൎക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ജനങ്ങ൦ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായ് ഞാൻ കേട്ടതു് എനിക്കപ്പോ൦ ഓൎമ്മവന്നു. ഈ പാട്ടുകാരനുമായി ഒന്നു സംസാരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി ഞാൻ അവിടേക്കു നോക്കിയപ്പോ൦ ഏതൊ ഒരു അദൃശ്യഹസ്തം എന്നെ അങ്ങോട്ടു മാടിവിളിക്കുന്നുവെന്നു് എനിക്കു തോന്നി.

എൻെറ ഹൃദയം പൂൎവ്വാധികമിടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഭയാശങ്കക

ളാകുന്ന വലിയ വീചികൾ എൻെറ ഹൃദയസാഗരത്തിൽ ആഞ്ഞടിച്ചു. ഞാൻ മെല്ലെ മെല്ലെ അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചു. ഇതി കർത്തവ്യതാമൂഢനായി ഞാൻ അല്പം സ്തംഭിച്ചു. എന്നാൽ വീണ്ടും ധൈര്യമവലംബിച്ചുകൊണ്ടു് അയാളെ സമീപിച്ചു. ഞാൻ അയാളുടെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു. പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടു് അയാൾ എന്നെ എഴുനേൽപ്പിച്ചു് ഞാൻ അയാളെ സമീപിച്ചപ്പോൾ എനിക്കുൾക്കാമ്പിൽ ഉൽഭൂതമായ ഭയാദിവികാരങ്ങൾ താനേ ശിഥിലീഭവിക്കയും ചെയ്തു. ആരോഗ്യപ്പൊലിമവിലസിയിരുന്ന ആ സുന്ദരവദനത്തെ അഭിവീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ അവിടെ സ്വസ്ഥമായ് നിന്നു. അപ്പോൾ മന്ദസമീരണൻ ചലിച്ചില്ല. പക്ഷികൾ നിശ്ശബ്ദമായി. പ്രകൃതിദേവി കൈകൂപ്പി നിന്നിരുന്നു.

"ഹേ, അങ്ങോട്ടു നോക്കു!" ആ ആതിഥേയൻ കൈചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു, "നിങ്ങൾ അവിടെ എന്താണു ദർശിക്കുന്നതു്?"

"വിസ്തൃതമായ ഒരു സാഗരം!...........അതിൻെറ മുകളിൽ രജതനിർമ്മിതങ്ങളായ ചില പോതങ്ങൾ കാററുപായ് നിവർത്തി പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു!...........കാററും പിശറും മൂലം അവ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഊഞ്ഞാലാടിക്കളിക്കുന്നു!"

"നോക്കു! സൂക്ഷിച്ചുനോക്കു!..............." അദ്ദേഹം വീണ്ടും എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ഞാൻ നിവർന്നുനിന്നു നല്ലപോലെ, ഒന്നു നോക്കി....... "ഹാ!...... കാററിൽ കറങ്ങിയിരുന്ന ഒരു ചെറുകപ്പൽ—അതെ, അതു സ്വരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി, ശക്തിയായ ഒരു നങ്കൂരമിട്ടു സ്വതന്ത്രമായ് നിലകൊള്ളുന്നു!........ ആതിഥേയ,...........അതെന്താണു്?"

അദ്ദേഹം എൻെറ പിന്നിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ പറഞ്ഞു, "ആ കാണുന്ന സാഗരം സമയസാഗരമാണു്..........!..........അതിന്മേൽ പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വഞ്ചികളാണു മനുഷ്യർ...........കാററും പിശറും ഉണ്ടല്ലോ, അവയാണു ലൌകികങ്ങളായ പ്രലോഭനങ്ങൾ. പ്രലോഭനത്തിൻെറ കൊടുങ്കാററു് ആഞ്ഞടിച്ചപ്പോൾ ഒരു ചെറുകപ്പൽ നങ്കൂരമിട്ടു ....ആ നങ്കൂരമാണു കളങ്കരഹിതമായ നിസ്വാർത്ഥത. പോതത്തിൻെറ നാലു പുറവും വാ പൊളിച്ചു നില്ക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങളെ നോക്കു!........ അവയാണു ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങളായ് നില്ക്കുന്ന അസൂയ, അനീതി, രോഷം മുതലായവ."

എൻെറ ആ വിഹഗവീക്ഷണത്തിൽപ്പെട്ട സകല വസ്തുക്കളെപ്പററിയും ഞാൻ അവഗാഢമായി ഒന്നു ചിന്തിച്ചു. സന്തോഷത്തിനിടയിൽ, അവിചാരിതമായി കടലിലാഴുന്ന ചില വ്യക്തികൾ സ്വന്തം രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി അവൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുന്ന സകലത്തേയും എത്തിപ്പിടിക്കുകയും, ഒടുവിൽ ആഴിയുടെ അടിത്തട്ടിലേക്കു ത്വരിതമായ് വീഴുകയും ചെയ്യുന്നതു ഞാൻ കണ്ടപ്പോൾ, എൻെറ ഹൃദയം സന്താപംകൊണ്ടു മിടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ചിലർ പരിഭ്രാന്തചിത്തരായ് ഇച്ഛാഭംഗം തുളുമ്പുന്ന അക്ഷികളോടുകൂടി, മലൎന്നുകിടക്കുന്ന ആകാശത്തെ ഒന്നു നോക്കുകയും, ഒടുവിൽ നിയതിയുടെ ആജ്ഞക്കു വിധേയരായി ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അപ്രത്യക്ഷരാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഞാൻ ദീർഘമായൊന്നു നിശ്വസിച്ചു. "അഹോ!............മനുഷ്യൻ വെറും ഒരു കീടം മാത്രം. പ്രകൃതിയുടെ നിസ്സാരങ്ങളായ നിശ്വാസങ്ങൾക്കും കൂടി അവൻ വിധേയനായി ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിന്നും മറയുന്നു. ദുരിതങ്ങൾക്കു സ്വാധീനപ്പെട്ടു, ജീവിതത്തിൽ പീഡിതനായി ഒടുവിൽ മരണത്തിൻെറ ക്രൂരവക്ത്രങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കുടുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു."

ആ ആതിഥേയൻ എന്നെ 'സാന്ത്വനംചെയ്തു.', "ഹേ!........ നോക്കൂ; അങ്ങോട്ട് ഇനി നോക്കല്ലെ! നിങ്ങളുടെ വലതു ഭാഗത്തുള്ള ആ ചെറിയ സാഗരത്തിലേക്കു നോക്കു!"

ഞാൻ ആജ്ഞാനുസരണം അങ്ങോട്ടു നോക്കി. ചെറിയ തുരുത്തുകളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ചെറിയ സാഗരത്തെയാണു ഞാനവിടെ ദൎശിച്ചതു്. ആ തുരുത്തുകൾ പൂക്കളാലും വിവിധതരം പഴങ്ങളാലും നിറഞ്ഞിരുന്നു. ചെറുചോലകൾ അവയ്ക്കു് വെള്ളിക്കസവിട്ടിരുന്നു. പച്ചപ്പുൽകളാലും വിവിധവൎണ്ണത്തിലുള്ള കുസുമങ്ങളാലും നെയ്തെടുത്ത പ്രകൃതിയുടെ മെത്തയിൽ അനേകം മനുഷ്യർ ഉല്ലസിച്ചിരുന്നു. ഗീതാലാപം ചെയ്തിരുന്ന പറവകളുടെ സംഗീത മാധുൎയ്യത്താൽ ആ പ്രദേശം സ്വൎഗ്ഗീയ തേജസ്സിൽ പരിലസിച്ചിരുന്നു.

സുന്ദരങ്ങളായ ഈ പ്രദേശങ്ങളുടെ ദൎശനത്താൽ ആനന്ദതുന്ദിലനായ എൻെറ അധരപുടത്തിൽ പുഞ്ചിരിപ്പൂക്കൾ വികസിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ആ തുരുത്തിലേക്കെത്തുവാൻ അതിയായി ആശിച്ചു. ഒരു പറവയുടെ ചിറകുകൾ എനിക്കപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ..............!

എന്നാൽ ആ ഗായകൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു, ആ തുരുത്തിലേക്കു

മൃത്യുവിൻെറ കവാടത്തിലൂടെയല്ലാതെ വേറെ മാൎഗ്ഗമൊന്നുമില്ലെന്നു്. അയാറം തുടൎന്നു, "സാഗരമുഖത്തെ മറയ്ക്കുന്ന മനോജ്ഞങ്ങളായ ആ തുരുത്തുകളുടെ എണ്ണം കടൽപ്പുറത്തെ മണൽത്തരികളേക്കാറം അധികമുണ്ടു്. മൺമറഞ്ഞ സദ്വൃത്തരുടെ ആവാസഭൂമിയാണതു്."

ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു, "ആ ഉയൎന്നുകാണുന്ന പാമരം എന്താണു്?"

ഞാൻ പ്രത്യുത്തരമൊന്നും ശ്രവിച്ചില്ല. പിൻതിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോറം ആ ആതിഥേയൻ മറഞ്ഞിരുന്നു.

ഞാൻ കൺമിഴിച്ചു നോക്കിയപ്പോറം കണ്ടതു നിങ്ങളെയാണു്. എന്നെത്തന്നെ മറന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. വീണ്ടും ഞാൻ പകച്ചു................പകച്ചു."

ശാശ്വതമല്ല

എൻ. സി. നാരായണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാടു, II. U. C.

1. മെയ്യൊരല്പമിളക്കീടാൻ
വയ്യാതവശഗാത്രിയായ്,
മെത്തതന്നിൽ ശയിയ്ക്കുന്ന
വൃദ്ധയേയൊന്നുനോക്കുവിൻ!

2. രോജാപ്പൂതുല്യമായ്പ്പണ്ടു
രാജിച്ചോരിവറം തൻമുഖം
ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞുവെറുപ്പ്യ-
ക്കുത്തരങ്ങളായ്ച്ചമഞ്ഞതും,

3. മുത്തുപോലെപ്രകാശിച്ചോ-
രദ്ദന്തങ്ങളശേഷവും

വാർദ്ധക്യമാം പിശാചിൻെറ
ചേഷ്ടിതത്താൽ നശിച്ചതും,

4. നീലവാർകുന്തളം വെള്ള-
ച്ചാമരംപോലെയായതും
ദേഹമാസകലംശോഷി-
ച്ചാഹാ! വൈരൂപ്യമാർന്നതും,

5. നോക്കുവിൻ; യൌവനംതൊട്ട-
ഭാഗ്യങ്ങളിതുമാതിരി,
നോക്ക 'ശാശ്വതമല്ലെ'ന്ന-
തോക്കുവിൻ നിങ്ങളേവരും.

ശിശുപാഠശാലകൾ—അന്നും ഇന്നും

(P. K. Thomas, III. U. C.)

ഭാരതത്തിൻെറ പഴമ പേരുകേട്ടതാണെങ്കിലും പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിൻെറ കൈകടത്തലോടുകൂടി പല സാംസ്കാരികഭേദങ്ങളും നമുക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാത്തവരില്ല. ചില പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അധഃപതനത്തിനാണതു വഴി തുറന്നിട്ടുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാണു വിദ്യാഭ്യാസവിഷയം. അതുകൊണ്ടു ഭാരതസംസ്കാരോദ്ധാരണാർത്ഥം നാം ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടതു ഭാരതത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ പരിഷ്കരിക്കയാണ്. പ്രാചീനഗുരുകുലവാസം ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ അപ്രായോഗികമാണെങ്കിലും ഗുരുകുലവാസതത്ത്വത്തിൽ അടിയുറച്ചതായിരിക്കണം ഭാവിഭാരതത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസം. ഗുരുകുലവാസത്തിൻെറ, അഥവാ യഥാർത്ഥവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ, ജീവനായ ആത്മബോധവും ജ്ഞാനതൃഷ്ണയുമായിരിക്കണം ഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ അടിസ്ഥാനം. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നുന്നതുപോലെ ഇതു് അത്ര ക്ഷിപ്ര

സാദ്ധ്യമായ ഒരു കാൎയ്യമല്ല. ഒരു ഏകീകൃതഭാരതത്തിൻെറ എല്ലാ കഴിവുകളും വിനിയോഗിച്ചു നിൎവ്വഹിക്കേണ്ട ഒരു മഹാകൃത്യമാണിതു്. ഈ പദ്ധതിയുടെ നിൎവ്വഹണത്തിനു താമസം വളരെയുണ്ടാകുമെങ്കിലും, ഇതിനേക്കാൾ സുരക്ഷിതവും കൂടുതൽ പ്രായോഗികവുമായ മറെറാരു പോംവഴി ഇല്ലാതിരിക്കേ ഈ പദ്ധതിയെത്തന്നെ നാം ആത്മാൎത്ഥമായി അവലംബിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വിപ്ലവരഹിതമായ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ പ്രാരംഭമായി ഭാരതീയഹൃദയങ്ങളിൽ ഒരു പരിവൎത്തനമുണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ നാം ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിൻെറ പുരാതനസംസ്കാരമഹിമ ഭാരതീയർ അറിയുകയും അതിനോടു അവൎക്കു ദൃഢമായ ഒരു ബഹുമാനം ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്താലല്ലാതെ ഈ പദ്ധതിക്കു പുരോഗമനം ഉണ്ടാകുകയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ബോധം ഭാരതത്തിൽ സൎവ്വത്ര ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഓരോരോ തലമുറകളെ നമുക്കു ക്രമേണ പരിശീലിപ്പിക്കാവുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ പദ്ധതിയുടെ ഏററവും താഴത്തെ പടിയിലുള്ള ഇന്നത്തെ പിഞ്ചുശിശുക്കളെ നാം ആരായേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരായിരിക്കണം ഭാവിഭാരതസൌധത്തിൻെറ മൂലക്കല്ലുകൾ. പുറമേ നിന്നുള്ള സംസ്കാരങ്ങളുടെ വിഷവായുക്കളേല്ക്കാതെ പരിശുദ്ധമായ ഭാരതീയസംസ്കാരാന്തരീക്ഷത്തിൽക്കൂടി ഇന്നത്തെ പിഞ്ചുശിശുക്കളെ നാം വിജയകരമായി നയിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഭാവിഭാരതം അവൎക്കനുസരണമായി പരിവൎത്തനം ചെയ്തുകൊള്ളും; തീൎച്ചതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് ഇന്നത്തെ പിഞ്ചുശിശുക്കളുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തുക. സംസ്കാരസമ്പന്നമായ ഒരു ഭാവിഭാരതം നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുവെങ്കിൽ —പുരാതനഭാരതത്തെപ്പോലെ ജ്ഞാനതൃഷ്ണ, ആത്മജ്ഞാനം, ഭൂതദയ, ത്യാഗസന്നദ്ധത മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടതത്വങ്ങളിൽ അടിയുറച്ച ഒരു ഭാവിഭാരതം നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുവെങ്കിൽ—ഇന്നത്തെ പിഞ്ചുശിശുക്കളെ അതിനനുസരിച്ച പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ വളൎത്തുക. ഇതിനുള്ള ഏക മാൎഗ്ഗം ക്ഷീണസംജ്ഞങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന പുരാതനഭാരതീയസംസ്കാരാംശങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു് ഈ പിഞ്ചുശിശുക്കളെ അവയുടെ തണലിൽ വളൎത്തുക മാത്രമാണു്. ആധുനികഭാരതം ഇതു വേണ്ടപോലെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ ഏതാനുമൊക്കെകൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നും കാണുന്നതു നമുക്കേവൎക്കും ആശ്വാസപ്രദമാണല്ലോ.

ഉദ്ധാരണാൎഹങ്ങളായ ഇത്തരം സംസ്കാരാംശങ്ങളിൽ എല്ലാം

കൊണ്ടും വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണു നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ നിലത്തെഴുത്ത്. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ ഈ അഭിപ്രായം തീരെ ബാലിശമായ ഒന്നായിത്തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും അല്പം ഒന്നു ചുഴിഞ്ഞാലോചിച്ചാൽ, പ്രാചീനഗുരുകുലവാസത്തിൻെറ ഒരവശിഷ്ടമായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്ന ആ നിലത്തെഴുത്തുസമ്പ്രദായത്തിനു നവീനഭാരതസൃഷ്ടിയിൽ ഒരു വലിയ പങ്കുണ്ട് എന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ തെററൊന്നുമില്ലെന്നു മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. പ്രാചീനഭാരതത്തേയും നവീനഭാരതത്തേയും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ചുരുക്കം ചില കണ്ണികളിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് ഇന്നത്തെ നിലത്തെഴുത്തു സമ്പ്രദായം. സാക്ഷരന്മാരെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ഭാരതീയരിൽ അധികംപേരും ഈ നിലത്തെഴുത്തിനെ മാത്രം അവലംബമാക്കി ജീവിതസരണിയിൽ ഇറങ്ങിയവരാണ്. കുറഞ്ഞൊരു കാലം മുമ്പുവരെ നിലത്തെഴുത്തുപഠിച്ച ഒരുവൻ സാമാന്യം വിദ്യാസമ്പന്നനായ ഒരുവനായിട്ടാണു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. അതിനു കാരണവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ വെറും അക്ഷരമാലയുടെ അഭ്യസനം മാത്രമല്ലായിരുന്നു അന്നത്തെ നിലത്തെഴുത്ത്. അക്ഷരമാലയ്ക്കു പുറമെ, കണക്ക്, വാക്യം പരല്പേർ, കാലദീപം, അമരകോശം, സിദ്ധരൂപം, രാശികാലം, രാശിവടിവ്, നക്ഷത്രപ്പാന, നക്ഷത്രദേവത, നക്ഷത്രവൃക്ഷങ്ങൾ, മൃഗങ്ങൾ, ദശകം, അടിയളവുവാക്യം, ശകുനങ്ങൾ, കാവ്യങ്ങൾ, അഷ്ടകങ്ങൾ, മററു സ്തോത്രങ്ങൾ, മുഹൂർത്തങ്ങൾ, ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം തുടങ്ങി ഒരുവൻ സാമാന്യമായി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട സകല സംഗതികളും അന്നു നിലത്തെഴുത്തിൻെറ കൂടെ അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ഇതിൻെറ ഫലം വളരെ മഹനീയമായിരുന്നു. നിലത്തെഴുത്ത് അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നത് ആശാന്മാരായിരുന്നതിനാലും ഈ ആശാന്മാർ സാധാരണയായി മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ചങ്ങാതികളോ ആശ്രിതരോ ആയിരുന്നതിനാലും മാതാപിതാക്കന്മാർ യാതൊരു സങ്കോചവും കൂടാതെ അവരുടെ സന്താനങ്ങളെ ആശാന്മാരുടെ ശിക്ഷണത്തിനു അധീനമാക്കിയിരുന്നു. അതുപോലെ ശിശുക്കൾക്കും ഈ അദ്ധ്യയനരീതി വളരെ ഹൃദ്യമായിത്തന്നെ തോന്നിയിരുന്നു. തങ്ങൾ പലപ്പോഴും കണ്ടു പരിചയിച്ചും കളിച്ചും വളൎന്നിട്ടുള്ള ആശാൻെറ പുറംതിണ്ണ അവൎക്കു ഒരിക്കലും ഒരു കാരാഗൃഹമായിത്തോന്നിയിരുന്നില്ല. ശിശുഹൃദയത്തെ വാട്ടിക്കളയുന്ന കൎക്കശമായ സ്കൂൾ ചട്ടങ്ങളൊന്നുംതന്നെ അവിടെയില്ലായിരുന്നു. പത്തുമണി മുതൽ നാലുമണിവരെ കാററുപോലും കടക്കാത്ത ആ

മതിൽക്കെട്ടിനകത്തു കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ട ആവശ്യവും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ സൎവ്വവിധത്തിലും സ്വതന്ത്രരായിരുന്നു. ഭക്ഷണസമയത്ത് ആരോടും ചോദിക്കാതെ വീടുകളിലേക്കു ഓടിപ്പോകുന്നതിനും, മാമ്പഴം കൊഴിയുമ്പോൾ മാവിൻചുവടിനെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നതിനും ശണ്ഠ കൂടുന്നതിനും, കൂട്ടപിടിക്കുന്നതിനും എന്നുവേണ്ട ശിശുഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിക്കുന്ന ഏതൊരു ചിന്തയേയും തൽക്ഷണം പ്രവൃത്തിരൂപത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള സൎവ്വസ്വാതന്ത്ര്യവും അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ ശിശുവിനേയും കൂലംകഷമായി പഠിച്ചതിനുശേഷമല്ലാതെ ആശാൻ വിദ്യാഭ്യസനം ആരംഭിച്ചിരുന്നില്ല. എല്ലാവരേയും ഒരേ തോതുവെച്ചളന്നു വൎഷാവസാനത്തിൽ, സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു വല്ലതും പഠിപ്പാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചവരെ പെറുക്കിയെടുത്തു ബാക്കിയുള്ളവരെ തുലച്ചുകളയുന്ന ആ ദുഷിച്ച സമ്പ്രദായത്തിന് ആശാന്റെ പാഠശാലയിൽ ഒട്ടുംതന്നെ പ്രസക്തി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആശാന്റെ പാഠശാലയിൽ തോൽവി എന്നൊന്നുതന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. പാഠശാലയിൽ എത്ര കുട്ടികളുണ്ടോ അത്രയും ക്ലാസ്സുകളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ വിദ്യാൎത്ഥിയേയും അവന്റെ ബുദ്ധിവികാസത്തിന്നനുസരിച്ചു മുന്നോട്ടു നയിച്ചു വിജയമാൎഗ്ഗത്തിൽ എത്തിച്ചതിനുശേഷമല്ലാതെ ആശാൻ വിശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ വൎദ്ധിച്ച ബുദ്ധിമുട്ടിനും സമയനഷ്ടത്തിനും വേണ്ടി ആശാൻ ഒരു 'ട്യൂഷൻഫീസോ സ്പെഷൽഫീസോ' ഒന്നുംതന്നെ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതുമില്ല.

ആശാന്റെ പാഠശാലയുടെ മറ്റൊരു മാഹാത്മ്യം അതിന്റെ അനാഡംബരതയും അതിൽ വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നതിനുള്ള ചെലവിന്റെ നിസ്സാരതയുമാണ്. ബാലപാഠശാലയിലെ ഷർട്ടിന്റേയും ദോത്തിയുടേയും സ്ഥാനത്ത് ആശാന്റെ പാഠശാലയിൽ ഒരു കൈപ്പടം വീതിയുള്ള ഒരു കഷണം തുണിയുണ്ടെങ്കിൽ അത് അവിടത്തെ ഏററവും ആഡംബരപൂൎണ്ണമായ വസ്ത്രധാരണമായി. സ്ലേററ്, പുസ്തകം, നോട്ടുബുക്ക്, പേന, പെൻസിൽ, മഷിക്കുപ്പി മുതലായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളൊക്കെ ആശാന്റെ പാഠശാലക്കജ്ഞാതവും അപമാനകരവുമായിരുന്നു. നാലു തൂണുകളിന്മേൽ കെട്ടിപ്പൊക്കിയ ഓലമേഞ്ഞ ആ മേൽക്കൂടിന്റെ കീഴിൽ അരച്ചുമിനുക്കിയ പുറംതിണ്ണയിൽ വാരിയിട്ട പൊടിമണലും ഒററം തുളച്ചു ചരടിൽ കോൎത്ത ഓലക്കെട്ടും കൈതയോലകൊണ്ടു നെയ്ത ഒരു ചെറിയ തടുക്കും മാത്രമായിരുന്നു ആശാന്റെ പള്ളിക്കൂടത്തിലെ വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ പഠനസാമഗ്രികൾ. വലത്തെപ്പുള്ളയിൽ ഒന്നാംതരം തുകലു

റയിൽ 'പള്ളിക്കൂറപ്പു'കൊള്ളുന്ന കറുത്ത പിടിയുള്ള ആ എഴുത്താണിക്കത്തികൊണ്ട് ആശാൻ കറിക്കു നറുക്കൽ തുടങ്ങി ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണംവരെ സൎവ്വ ജോലികളും നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാൎത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇന്നത്തെപ്പോലെ മാസാന്തം എണ്ണിക്കൊടുക്കേണ്ട ചുമതലയോ ഭാരമോ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു മാസംകൊണ്ടു പഠിച്ചാലും ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടു പഠിച്ചാലും പ്രതിഫലം മിക്കവാറും ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല അതു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനു മാതാപിതാക്കൾക്കു പൂൎണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനുംപുറമെ അതു മൊത്തമായി കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ ഗഡുവുകളായി കിട്ടുന്നതായിരുന്നു ആശാന് അധികം ഇഷ്ടം. പുരകെട്ടൽ, ഓണം, വിഷു, വിവാഹാദിയന്തിരങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വിശേഷസന്ദൎഭങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഈ ഗഡുവുപിരിവിനായി ആശാൻ ഇറങ്ങിയിരുന്നുള്ളു. , അവസാനം പഠനമെല്ലാം പൂൎത്തിയാക്കി ശിഷ്യൻെറ 'വായനക്കിടലും' കഴിഞ്ഞു് ആശാന് ഒരു ദക്ഷിണയും സഹപാഠികൾക്കു ചില മധുരപലഹാരങ്ങളും കൊടുത്തു് ആശാൻെറ പുറംതിണ്ണയോട് എന്നന്നേക്കുമായി യാത്ര പറയുമ്പോഴെക്കും അവൻ ആശാനിൽനിന്നു കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം ജ്ഞാനവും ആശിസ്സുകളും കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കും.

ഇന്നത്തെ സ്കൂൾ സമ്പ്രദായത്തെപ്പോലെ അന്നത്തെ നിലത്തെഴുത്തു സമ്പ്രദായം മാതാപിതാക്കൾക്ക് ഒരിക്കലും വ്യയഹേതുകമായിത്തോന്നിയിരുന്നില്ല. അതു അവരുടെ നിത്യച്ചെലവിൻെറ ഒരു നിസ്സാരഘടകം എന്നപോലെ അവരറിയാതെതന്നെ നിൎവ്വഹിക്കപ്പെട്ടുപോന്നു. തന്നിമിത്തം ധനവാനും ദരിദ്രനും ഒരുപോലെ തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കു സാമാന്യം ഭേദമായ വിദ്യാഭ്യാസം എളുപ്പത്തിൽ നല്കുവാൻ സാധിച്ചു പോന്നു.

എന്നാൽ നവീനരീതിയിലുള്ള പാഠശാലകളുടെ ആവിൎഭാവത്തോടുകൂടി ആശാൻ പാഠശാലകൾക്കു വലിയ കോട്ടം സംഭവിച്ചു. അദ്ധ്വനന്മാരായ ആശാന്മാരുടെ അടുക്കൽ തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നയക്കുന്നതുതന്നെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് ഒരു കുറച്ചിലായിത്തോന്നി. സ്കൂളുകളിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ വിദ്യാഭ്യാസമാകയുള്ളു എന്നൊരു മിത്ഥ്യാബോധവും എങ്ങനേയൊ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കടന്നുകൂടി. ഇതോടുകൂടി ആശാന്മാരും തങ്ങളുടെ നില അത്ര പന്തിയല്ലെന്നു കണ്ടു വയറുപിഴപ്പിന്നു് അന്യമാൎഗ്ഗങ്ങൾ ആരായു

വാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ പണ്ടത്തെ എഴുത്താശാന്മാരുടെ വൎഗ്ഗം ഇന്ന് ഏറെക്കുറെ നാമാവശേഷമായിരിക്കുന്നു. അവരുടെ സ്ഥാനം ഇന്നു ശിശുപാഠശാലകളിലെ വാദ്ധ്യാന്മാർ കയ്യേറിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഇവൎക്ക് ആ എഴുത്താശാന്മാരുടെ ഗുണവിശേഷങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലുമില്ലെന്നുള്ളതു വളരെ പരിതാപകരമായ ഒരു യഥാൎത്ഥമാണ്. ദിവസേന പത്തുമണി മുതൽ നാലുമണിവരെ അവർ ചില നിശ്ചിതചട്ടങ്ങൾക്കനുസരണമായി അവരുടെ ജോലികൾ നിൎവ്വഹിച്ചുപോരുന്നുവെന്നല്ലാതെ തങ്ങളുടെ പ്രയത്നം ആ പിഞ്ചുശിശുക്കളിൽ എത്രത്തോളം ഫലിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന അന്വേഷണമേ അവൎക്കില്ല. സ്വഗൃഹങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രമായി വിഹരിച്ചിരുന്ന കുട്ടികളെ പെട്ടെന്നു പാഠശാലകളുടെ കൎക്കശമായ നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയരാക്കിത്തീൎക്കുന്നതുകൊണ്ടു ശിശുക്കൾ പാഠശാലകളെ കാരാഗൃഹങ്ങളായി കണക്കാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ തീരെ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. വിദ്യാലയവും അദ്ധ്യാപകന്മാരും അവൎക്ക് എന്നും അപരിചിതരാണ്.* അവയെപ്പററിയുള്ള ചിന്തതന്നെ അവൎക്കു ഭയഹേതുകമാണ്. അവയുടെ പരിസരങ്ങളിൽ, ശിശുക്കളുടെ സുമന്ദഹാസവും ചൊറുചൊറുക്കും പെട്ടെന്നു നിലച്ചുപോകുന്നു. ശാന്തനിൎമ്മലമായ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഭയത്തിനും വെറുപ്പിനും മാത്രം ഇടംലഭിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ജീവിതത്തിലെ ഏററവും സുന്ദരമായ അവരുടെ ശൈശവത്തെ നാം അകാലത്തിൽ ഛേദിച്ചുകളയുന്നു. തന്നിമിത്തം എഴുത്താശാന്റെ പുറംതിണ്ണയിലെ ഉന്മേഷം തുളുമ്പുന്ന 'കുട്ടപ്പന്മാ'ൎക്കു പകരം ചൈതന്യരഹിതരായ ഒരുതരം മനുഷ്യശിശുക്കളെയാണു നാം ഇന്നു ശിശുപാഠശാലകളിൽ ദൎശിക്കുന്നത്. ലോകം എന്തെന്നറിയാത്ത ഈ ശിശുക്കളോട്, സൎവ്വകലാശാലകൾ വാൎത്തുവിടുന്ന ഈ അദ്ധ്യാപകന്മാർ, ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെപ്പററിയും അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിയെപ്പററിയും മററും പൊടിപൂരമായി പ്രസംഗിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരുപക്ഷെ നമുക്കു തല വേദനിച്ചേക്കാം. ലീലാലോകത്തിൽനിന്നു ഭാഷാലോകത്തിലേക്കു നാടുകടത്തപ്പെട്ട ഈ ശിശുക്കൾക്കു വൎണ്ണങ്ങളുടെ ആകാരം ചില ക്ഷുദ്രജന്തുക്കളുടെ ഭയങ്കരരൂപങ്ങളായിത്തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ഒട്ടും വിസ്മയിപ്പാനില്ല. പിഞ്ചുശിശുക്കളുടെ ചിന്താരഹിതമായ ബുദ്ധിയെ ഭാഷാജ്ഞാനത്തിന്നനുരൂപമായ വിധത്തിൽ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനു നാം നമ്മുടെ എഴുത്താശാന്മാരെത്തന്നെ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബാലമനസ്സിന് ഒരിക്കലും ക്ഷീണം തട്ടിക്കാതെ അതിനെ വേണ്ട വിധ

ത്തിൽ സംസ്കരിച്ചു ജ്ഞാനത്തിൻെറ വിത്തുകളെ അതിൽ പാകുന്ന ആ അത്ഭുതവിദ്യ എഴുത്താശാന്മാരുടെ പിതൃസ്വത്താണ്.

ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും കുറഞ്ഞപക്ഷം രണ്ടോ മൂന്നോ എഴുത്തുപള്ളികൾ വീതമെങ്കിലും സ്ഥാപിക്കുകയും ഗവൎമ്മേണ്ടിൽനിന്നു് എന്തെങ്കിലും നിസ്സാരമായ ഒരു തുക അവൎക്കു സഹായധനമായി അൻവദിക്കുകയും ചെയ്താൽ വിദ്യാഭ്യാസലോകത്തിൽനിന്നും അപ്രത്യക്ഷമായിട്ടുള്ള ആശാൻകളരികളും ആശാന്മാരും താനേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. പക്ഷെ ഈ പാഠശാലകളിൽ ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിനോ, ചട്ടങ്ങൾക്കോ സ്ഥാനംകൊടുക്കുന്നതു് ആപൽക്കരമായിരിക്കും.

ഇപ്രകാരം വേണ്ടവിധത്തിൽ പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ നല്കുന്നപക്ഷം നിലത്തെഴുത്തുസമ്പ്രദായം പൊട്ടിത്തഴയ്ക്കുന്നതിനും സൽഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും ഇടയാകുന്നതാണ്. ഭാരതത്തിനു് ഒരു സുവൎണ്ണകാലം പ്രദാനം ചെയ്ത ആ ഗുരുകുലവാസത്തിൻെറ അവശിഷ്ടമായ നിലത്തെഴുത്തിനെ ഈ നവീനരൂപത്തിലെങ്കിലും നിലനിറുത്തുന്നതിനു നമുക്കു സാധിച്ചാൽ, വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ഇന്നു നമ്മെ വട്ടംകറക്കുന്ന ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളേയും നമുക്കു നിഷ്പ്രയാസം അഭിമുഖീകരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

"കുറുപ്പെന്നെ ചതിച്ചു" *

(ബാലസുന്ദരൻ ക്ലാസ്സ് III)

ഞാൻ ഒരു ബി. എ. ക്കാരനാണ്. മദിരാശിയിൽ വമ്പിച്ച ഒരു കമ്പനിയുടെ മാനേജരാണ്. കണ്ടാലും പരമയോഗ്യനാണെന്നു് എന്നോടുതന്നെ പലരും പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ഒരു യുവകേസരിയായ ഞാൻ വിവാഹബന്ധത്തിൽ പെടാതിരിക്കുന്നതിൽ പല യുവതീരത്നങ്ങളും നിരാശപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു് എനിക്കറിയാം.

* അനുകരിച്ചതാണെങ്കിൽ പറയാമായിരുന്നു. രണ്ടും ഒരിടത്താണല്ലൊ.

ബാല്യത്തിൽതന്നെ എനിക്കു പെണ്ണുങ്ങളെ കുറെ പുച്ഛമായിരുന്നു. പ്രായപൂൎത്തിവന്നിട്ടും ഈ സ്വഭാവത്തിന്നു യാതൊരു ഹാനിയും സംഭവിച്ചില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല; അതു കുറെക്കൂടി ശക്തിമത്തായി ഉറയ്ക്കുയാണുണ്ടായതു്.

ഉദ്യോഗസ്ഥനായിട്ടു് അധികം കഴിയുമ്പോഴയ്ക്കും പല ദിക്കിൽനിന്നും എനിക്കു വിവാഹാലോചനകൾ വന്നുതുടങ്ങി. എന്നാൽ ഞാൻ അതുകൊണ്ടൊന്നും കുലുങ്ങിയില്ല. എന്റെ ഈ ദുരഹങ്കാരത്തെപ്പറ്റി എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ എന്നോടു പലപ്പോഴും ദുണദോഷിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ അവരുണ്ടോ എന്റെ 'ഗുട്ടൻസ്' അറിയുന്നു. വിവാഹകാൎയ്യത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ കാലേതന്നെ ചിലതെല്ലാം ചിന്തിച്ചുറച്ചിരുന്നു. ദമയന്തിയെപ്പോലുള്ള സൎവ്വാംഗസുന്ദരിയായ ഒരു യുവതീരത്നത്തെ പത്നിയായി വരിയ്ക്കുണമെന്നതായിരുന്നു എന്റെ ആകാംക്ഷ. അവർ എനിക്കു പല തരുണീമണികളേയും കാണിച്ചുതന്നു. ഓരോരുത്തരും ഓരോ ശുപാൎശകൾ കൊണ്ടുവന്നു എന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ എനിക്കു് ഒന്നിനെയെങ്കിലും ബോധിച്ചില്ല. ഡിസ്ത്രിക്ടു് മജിസ്ട്രേട്ടു് ശ്രീമാൻ അച്യുതമേനോൻ അവർകളുടെ പുത്രി 'സുന്ദരി'യുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഞാനും എന്റെ അമൂല്യസ്നേഹിതൻ ഗംഗാധരമേനവനും അല്പമൊന്നു തെററി. സുന്ദരിക്കു പറയത്തക്ക കുറവു് ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അവളുടെ പ്രൌഢി എനിക്കത്ര പിടിച്ചില്ല. ഗംഗാധരമേനവനു ശുണ്ഠിവന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു:—"നിങ്ങൾക്കാരേയും പിടിക്കില്ല. ഒന്നുകിൽ പാസ്സുപോരാ, അല്ലെങ്കിൽ ധനംപോരാ, അല്ലെങ്കിൽ കണ്ണിന്നു സയിററു് (Sight) ഇല്ല, എന്നിങ്ങനെ ആരിലും നിങ്ങൾ തെററുകണ്ടു പിടിക്കുന്നുവല്ലോ. നിങ്ങളുടെ ഈ പ്രകൃതിക്കുള്ള ശിക്ഷ നിങ്ങൾക്കു് ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ ലഭിക്കാതിരിക്കയില്ല. അപ്പോൾ അതു് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും.

"അപ്പോൾ അനുഭവിച്ചുകൊള്ളാം" എന്നു ഞാനും തട്ടിമൂളിച്ചു.

* * * * *

എന്റെ അയൽവീട്ടിൽതന്നെയായിരുന്നു ഗംഗാധരമേനവന്റെ താമസം. ദേഹസുഖത്തിന്നായി അയാൾ ദേശസഞ്ചാരത്തിനു പോയിട്ടു മാസം നാലായി. തന്റെ ദേശസഞ്ചാരം അവസാനിച്ചിട്ടി

ല്ലെന്നും ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞശേഷമെ മടങ്ങിവരികയുള്ളുവെന്നും, വീട്ടു മററുവല്ലവക്കും വാടകയ്ക്കു കൊടുത്തുകൊൾവാൻ വീട്ടുടമസ്ഥനെ ഏല്പിക്കണമെന്നും എനിയ്ക്കൊരെഴുത്തുവന്നു. വിവരം ധരിച്ച മാത്രയിൽ വീട്ടുടമസ്ഥൻ "വാടകയ്ക്കു കൊടുപ്പാൻ" എന്നു വാതിലിൽ എഴുതിപ്പതിക്കുകയും ചെയ്തു.

മാസം രണ്ടുമൂന്നു കഴിഞ്ഞു. ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്രവൎത്തകനായ കുമാരക്കുറുപ്പാണ് ഇപ്പോൾ എന്റെ അയൽവക്കത്തു താമസം. മിസ്റ്റർ കുറുപ്പ് ആൾ ഒരു സരസനാണ്. ആരോടും ക്ഷണത്തിൽ ഇണങ്ങും. വാചാലത്വം കടുകട്ടി. കുറുപ്പ് അവിടെ താമസം തുടങ്ങിയിട്ടു മാസം രണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നതേയുള്ളു. ഈ അല്പസമയത്തിനിടയിൽ കുറുപ്പ് എന്റെ ഒരു പ്രാണസ്നേഹിതനായിക്കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ കുറുപ്പിന്റെ വീട്ടിൽ ഇടയ്ക്കിടെ പോകാറുണ്ട്. കുറുപ്പ് ഇങ്ങോട്ടും—സായാഹ്നസഞ്ചാരത്തിനു പോകുന്നതും ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുതന്നെ.

*　　*　　*　　*　　*

ഒരു ദിവസം നടക്കുവാൻ പോയപ്പോൾ 'K. R. Das, B. A., B. L. Vakil' എന്നു പ്രേക്ഷകന്മാരെ വശീകരിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ അതിവിചിത്രമായി എഴുതി വച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പലക മി. കുറുപ്പ് എനിക്കു കാണിച്ചുതന്നു. കുറുപ്പ് എന്നെ അവിടേക്കു ക്ഷണിച്ചു. ഞാൻ വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും, കുറുപ്പ് അതൊന്നും ഗണ്യമാക്കാതെ എന്നെ അകത്തേക്കു വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകതന്നെ ചെയ്തു. അകത്തു ചെന്നപ്പോഴാണ് എനിക്കു കാൎയ്യം മനസ്സിലായതു്—കുറുപ്പ് അവിടെ ഒരു നിത്യനായിരുന്നുവെന്ന്. വക്കീൽ എന്നോട് ഇരിയ്ക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച്, വില്ലീസ്മെത്തകളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കസേരകളിൽ ഒന്നിന്മേൽ ഞാൻ സ്ഥാനം പിടിച്ചു.

വക്കീലും കുറുപ്പുംകൂടി അകത്തുപോയി. അധികം താമസിയാതെ മടങ്ങിവന്നു. ഞങ്ങൾ പല കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും സംഭാഷണം ചെയ്തു. വക്കീലിന്നു് എന്നിൽ വളരെ പ്രിയമുള്ളതായി എനിക്കു തോന്നി. അവർ ഇരുവരും വീണ്ടും അകത്തേക്കുതന്നെ പോയി.

ഞാൻ ഏകനായി. ആ സ്ഥലം ഒരു നടനരംഗംപോലെ എനിക്കു തോന്നി. "മണിമയമണ്ഡനമണ്ഡലമണ്ഡിത"യും, "സകല ലോക

ലലനാ കുലലലാമ ഭൂതകന്യക" എന്നു തോന്നിക്കുന്നവളുമായ നവയൗവനയുക്തയായ ഒരു വനിതാരത്നം ഇതാ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. ആ സുന്ദരിയുടെ ദേഹത്തിൽനിന്നു പൊഴിയുന്ന കുളിർപ്രചുരിമ എൻെറ കണ്ണിണയെ എന്തെന്നില്ലാതെ ആനന്ദിപ്പിച്ചു. ലാവണ്യധാമമായ അവളുടെ ഓരോ അംഗവും നോക്കുംതോറും, ഭംഗി കൂടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. ഈ സൌന്ദര്യപുഞ്ജത്തെ കാണ്മാനെങ്കിലും ഭാഗ്യമുണ്ടാക്കിത്തന്ന മി. കുറുപ്പിനെ ഞാൻ മനസാ അഭിനന്ദിച്ചു. അവൾ കാപ്പിയും പലഹാരങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന് എന്നെ സല്ക്കരിക്കുവാൻ ഉദ്യമിയ്ക്കുയാണ്. ഞാനോ, അന്ധനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ സർവ്വാംഗസുന്ദരിയോട് ഒന്നു സംസാരിക്കണമല്ലോ എന്നു ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ "ചൂതാങ്കുരാസ്വാദകഷായകണ്ഠയായ" ഒരു പെൺകുയിലിൻെറ സ്വരത്തിൽ "കാപ്പി കുടിക്കു" എന്ന ക്ഷണംകൊണ്ട് "മിളിതം പദയുഗളേ നിഗളിതയാമാർഗിതയാലതയാ" എന്നപോലെ എൻെറ അസ്വാസ്ഥ്യത്തെ ആ തരുണീമണിതന്നെ തീർത്തു. ദേവലോകത്തുപോലും കനകവർണ്ണത്തിലുള്ള ഇത്തരം കമനീമണികളെ കാണ്മാൻ പ്രയാസമാണ്. അതിമൃദുലങ്ങളായ കരപല്ലവങ്ങൾകൊണ്ടു യദൃച്ഛയാ അവൾ എന്നെ സ്പർശിച്ചതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഒന്നുനടുങ്ങി. ആ സ്പർശം—ഹാ! കർപ്പൂരധാരപോലെ ശീതളമായി എനിക്കുതോന്നി. എൻെറ കർക്കശകരങ്ങളെ സ്പർശിച്ച കനകമയമായ ആ കരപല്ലവത്തിന്നു മുറിവേററിരിക്കുമോ എന്നു ഞാൻ ശങ്കിച്ചു. ഞാൻ അവളുടെ മുഖത്തൊന്നു നോക്കി. നീലിമപൂണ്ട ആ ആയതലോചനങ്ങൾകൊണ്ടു മന്ദസ്മിതപരിപൂർണ്ണമായി അവൾ എന്നെ ഒന്നു കടാക്ഷിച്ചു. ആ പ്രവളാധരങ്ങളിൽ ഒന്നു ചുംബിക്കുവാൻ എനിക്കു തോന്നി.

പെട്ടെന്ന് എനിക്കു സ്വബോധമുണ്ടായി. കേവലം പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു യുവതിയെ ഇപ്രകാരം ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അപമര്യാദയായിപ്പോകുമല്ലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടു ഞാൻ എൻെറ ദൃഷ്ടികളെ ബലമായി തിരിച്ചുനിർത്തിയെങ്കിലും അവ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ചുററിത്തിരിഞ്ഞ് ഒടുവിൽ ആ സുന്ദരിയിൽത്തന്നെയെത്തി. ഇത്രയുമായപ്പോഴേക്കും മി. ടി. ആർ. ദാസും അവിടെ എത്തി. വിശാലാക്ഷി—അതെ അതുതന്നെയായിരുന്നു അവളുടെ പേർ—അന്തർദ്ധാനവും ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ വക്കീലിനോടു യാത്രപറഞ്ഞ് അവിടെനിന്നു പോന്നു. കു

റുപ്പ് അവരെക്കുറിച്ച് എന്നോടു വളരെ പ്രശംസിച്ചു.

വീട്ടിലെത്തി ഭക്ഷണം കഴിച്ചെന്നു വരുത്തിക്കൂട്ടി ഉറങ്ങിക്കളയാമെന്നു കരുതി മുറിയിൽപോയി കിടന്നു. കണ്ണു ചിമ്മിയാൽ വിശാലത്തിൻെറ രൂപം മുമ്പിൽകാണും. ആ സുന്ദരദേഹത്തിൻെറ കാന്തിയും, അവളുടെ അംഗങ്ങളും എൻെറ മനോമുകുരത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു കണ്ടുതുടങ്ങി. ഞാൻ മാരതാപം ഏററു വേപഥുപൂണ്ടു ഇരിപ്പായി. രാത്രി വിശാലത്തെ വിചാരിച്ചുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

കുറുപ്പിൻെറ കൊണ്ടുപിടിച്ചുള്ള പരിശ്രമത്തിൻെറ ഫലമായി വിവാഹം അടുത്ത അവസരത്തിൽതന്നെ നടത്തുവാൻ തീച്ചപ്പെടുത്തി. വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തുതുടങ്ങി.

* * * * *

വിവാഹദിവസമെത്തി. വക്കീലിൻെറ വീട്ടിൽവെച്ചാണു വിവാഹം. എനിക്ക് അന്നുണ്ടായിരുന്ന കൃതാത്ഥതയും പരമാനന്ദവും എല്ലാവരും കണ്ടുതന്നെ അറിയേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നെക്കാളധികം ഭാഗ്യവാനായി ഇഹലോകത്തിൽ വേറെ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമായിത്തുടങ്ങി. കുറുപ്പിൻെറ സന്തോഷം പറഞ്ഞറിയിയ്ക്കാവതല്ല. എനിയ്ക്കോ കുറുപ്പിന്നോ ആക്കാണു പരമാനന്ദമെന്നു തിരിച്ചറിവാൻ പ്രയാസം.

യൌവനാരംഭത്തോടുകൂടി എന്നിൽ കുളിത്തു തഴച്ചു വളന്ന—സ്നേഹിതന്മാരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾക്ക് എന്നെ വിധേയനാക്കിയ—ആ ആഗ്രഹം, യാതൊരു തടസ്സവുമെന്ന്യേ ഇത്ര ക്ഷണം സാധിച്ചതിലാണ് എനിക്കധികം സന്തോഷമുണ്ടായതു്. എന്നാൽ കുറുപ്പിന്നോ? അതു വഴിയെ അറിയാം. വിവാഹം മംഗളമായിക്കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിലായി.

* * * * *

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ഗംഗാധരമേനോൻ എൻെറ വീട്ടിൽ ഹാജരായി. ദേശസഞ്ചാരാനന്തരം തിരിയെവന്ന സ്നേഹിതനെ ഞാൻ സസന്തോഷം സൽക്കരിച്ചിരുത്തി.

ഗംഗാ:—അന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ?

ഞാൻ:—എന്തു്?

ഗംഗാ:—അഹമ്മതിക്കു മതിയായ ശിക്ഷ ലഭിയ്ക്കുമെന്നു്?

ഞാൻ:—എന്തു ശിക്ഷയാണ് എനിക്കിപ്പോഠം കിട്ടിയതു്?

ഗംഗാ:—ഒന്നു പററിയില്ലേ? സ്ത്രീകളെക്കണ്ടാൽ തിരിഞ്ഞുനോക്കാത്ത ദുർവ്വാസാവു്. എന്താ നിങ്ങളുടെ പാതിവ്രത്യം പൊയ്പ്പോകുമായിരു ന്നോ? ഞാൻ എത്ര തവണ ഗുണദോഷിച്ചു? ഇപ്പോഠം തക്ക പ്രതി ഫലം ലഭിച്ചില്ലേ? നിങ്ങളുടെ സദാചാരം ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. പൂച്ച സ്സന്ന്യാസി!

ഞാൻ:—നിങ്ങഠം പറയുന്നതൊന്നും എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. വ്യക്ത മായിപ്പറയൂ.

കുറുപ്പ്:—മനസ്സിലാകുന്നില്ലേ? എന്നാൽ വഴിയെ മനസ്സിലാകും. നിങ്ങ ളെപ്പോലുള്ള വങ്കന്മാക്കു നിങ്ങളുടെ അനുഭവം ഒരു പാഠമാകട്ടെ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു കുറുപ്പ് ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഞാൻ ഒരക്ഷരമുരി യാടിയില്ല.

*　　*　　*　　*　　*

ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഞാൻ കസാലയിൽ ഉമ്മറത്തു കിടക്കയാ ണ്. വിശാലാക്ഷി കുളികഴിഞ്ഞു് അതിലെ കടന്നുപോയി. അപ്പോള ല്ലെ കള്ളി വെളിച്ചത്തായതു്. മനുഷ്യക്കുരങ്ങിനെപ്പോലുള്ള ഒരു വിരൂപ യെയാണ് കാഴ്ചയിൽ സുന്ദരനും ഒരു ബി. എ. ക്കാരനുമായ എനിക്കു ല ഭിച്ചതു്—ഞാൻ 'ചടപടധീം' എന്നു താഴെ വീണു.

വിശാലത്തിൻെറ കനകവർണ്ണമെല്ലാം പൌഡറിൻെറ പകിട്ടാ യിരുന്നു. പുരികക്കൊടിയും നേത്രങ്ങളും കണ്ണെഴുതുന്ന മഷികൊണ്ടു ചി ത്രീകരിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു—അതേ അവഠം ചായം തേച്ചു വേഷംകെട്ടി ച്ച ഒരു പാവമാത്രമായിരുന്നു. "കുറുപ്പെന്നെ ചതിച്ചു."

ആ അവസാനം *

(ഓമനക്കുട്ടൻ)

(V. Madhava Menon, II U. C.)

പോകട്ടെ ഞാനെൻമാതാവെയെനി
ക്കായതിന്നുസമയമായ്.
ചാരവെയുള്ളമെത്തയിൽക്കിട
ന്നാരാഞ്ഞെന്നെക്കൈക്കനീട്ടുമ്പോൾ
"ദേഹിയെന്നുടെദേഹത്തിലില്ലെ
ന്നായുഷസ്സിൽപ്പറയാം ഞാൻ."

* * *

ശീതളാനിലഭാഗമായ്പരി
ലാളനം ചെയ്യാമമ്മേഞാൻ
സ്വച്ഛമാം നദിതൻതരംഗമായ്
ചുംബിച്ചീടാം ഞാനമ്മയെ.

* * *

കൂരിരുളാന്ന ഘോരരാത്രിയിൽ
മാരിതൻ ശബ്ദധാരയാൽ
ഗാഢനിദ്രയിലാണ്ടുമേവുന്ന
യമ്മയോടുമന്ത്രിച്ചിടാം.
ജാലകംതന്നിൽ കൂടിക്കാണാമെൻ
പുഞ്ചിരിയാം ക്ഷണപ്രഭാ!!!

* * *

എന്നെച്ചിന്തിച്ചു നിദ്രാഹീനയാ
യദ്ധരാവരെ മേവുകിൽ

---

* മൂലം. ടാഗൂർ.

താരകൌഘം തൻലോകത്തിൽനിന്നു
താരാട്ടുംകൂടിപ്പാടാം ഞാൻ

*　　*　　*

പാഞ്ഞലയുന്ന വെണ്മതിയുടെ
കന്ദളങ്ങളിൽക്കൂടിഞാൻ
മെത്തയിൽ പ്രവേശിച്ചെന്നമ്മതൻ
മാറിടത്തിൽ ശയിച്ചിടാം.

*　　*　　*

മോഹനമാംകിനാവിൽ വേഷംപൂ-
ണ്ടമ്മതൻ സുഖനിദ്രയിൽ
ഘോരമാം പരിഭ്രാന്തിനിർമ്മിച്ചു
കൂരിരുളിൽ മറയാംഞാൻ

*　　*　　*

മേളമോടുള്ള ദുർഗ്ഗാപൂജക്കു
ബാലകരെല്ലാം മേളിച്ചു
നിർഗ്ഗളിപ്പിക്കും ഗാനമാധുരീ
രൂപംപൂണ്ടിങ്ങുവന്നുഞാൻ
മാതാവിൻ ചിത്തമാനന്ദാർണ്ണവേ
സ്ഫീതതോഷമാറാടിയ്ക്കാം.

*　　*　　*

അമ്മായിവന്നിട്ടെന്നെച്ചോദിക്കും
നേരത്തിലമ്മചൊല്ലണം
"കണ്ണിണയിൽ വിലസുംകണ്മണി
രണ്ടു മാണവനാലയം,
ദേഹത്തെക്കോൾമയിർകൊള്ളിച്ചവൻ
ദേഹിയിങ്കൽ വിലസുന്നു."